தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீட்டு எண்: 433

॥ श्री ॥

கௌமுதிக் கதைகள்

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்

தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீட்டு எண்: 433

|| श्री ||

கௌமுதிக் கதைகள்

பதிப்பாசிரியர்:

சாஹித்ய சிரோமணி

எஸ். இராஜலெக்ஷ்மி, எம். ஏ.,

சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்

சரசுவதி மகால் நூலகம்,

தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால்நூலகம்

தஞ்சாவூர்

2007

விலை: ரூ. 40-00

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	கௌமுதிக்கதைகள்
பதிப்பாசிரியர்	:	திருமதி எஸ். இராஜலெக்ஷ்மி, எம். ஏ.,
வெளியிடுபவர்	:	இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்
வெளியீட்டு எண்	:	433
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு	:	இரண்டாம் பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	:	2007
தாள்	:	TNPL 11 kg.
நூல் அளவு	:	25 x 19 c.m.
பக்கங்கள்	:	84
படிகள்	:	250
எழுத்து	:	12
அச்சிட்டோர்	:	சரசுவதி மகால் நூலகம்
புத்தகக்கட்டு	:	மெலிந்த அட்டை
பொருள்	:	இலக்கியம்
விலை	:	ரூ. 40-00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

இந்திய துணைக் கண்டத்தில் தோன்றிய தொண்மை வாய்ந்த சமயங்களுள் ஒன்று சமண சமயம். அதனை மகாவீரர் மற்றும் அவரது கொள்கையைச்சார்ந்தவர்கள் நாடெங்கும் பரப்பினர். அவர்கள் சமஸ்கிருத மொழிக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் இரு கண்களாக விளங்கிப் பல நூல்களை யாத்தனர்.

சமண மதம் இந்தியா முழுவதுமே பரவி இருந்தது. இம் மதத்தைச்சார்ந்த துறவிகள், இலக்கியம், இலக்கணம், கலை, ஓவியம் போன்றவற்றைப் பேணிக்காத்தவர்கள் எனில் மிகை இல்லை. இம்மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களும், சாத்திரங்களும் பிறநூல்களும் இன்றும் காணக் கிடைக்கின்றன.

இத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த சமண சமயத் தொடர்புடைய காகிதச் சுவடிகளும், ஓலைச் சுவடிகளும் சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவைகளுள் 'கௌமுதிக் கதைகள்' என்னும் இந்நூல் தற்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகின்றன. நீதிநெறிகளைக் கதைகள் மூலமாக போதிப்பதால் அவை, கற்போர் உள்ளத்தில் உவகையையும் நீதிநெறி தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தும். அதனால்தான் நல்ல கதைகளை சொல்லும்பொழுது அதற்குத் தொடர்பான நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வது வழக்கம். இக்கொள்கையைக் கொண்டதே கௌமுதிக் கதைகள் என்னும் இந்நூலாகும். 'கௌமுதி' என்னும் சொல்லிற்கு திருவிழா, நிலவு என்பது பொருளாகும்.

கௌமுதிக் கதைகள் என்னும் இந்நூல் இந்நூலகத்தில், தமிழ் பிரிவில் எண். 1078, வரிசை எண். 1682 என்ற எண்ணில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. இந்நூல் ஓலைச் சுவடியில் தமிழும், கிரந்தமும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் உள்ளது. இந்நூலை எழுதியவர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இந்நூல் வெளிவர நிதியுதவி நல்கிய நடுவண் அரசுக்கும், நிருவாக அலுவலர் மற்றும் வெளியீட்டு மேலாளர் (பொறுப்பு) சைவத் தமிழ்ப் புலவர் திரு. சாமி. சிவஞானம் அவர்களுக்கும், இந்நூல் கணினியில் வெளிவர கணினி பிரிவில் பணிபுரிந்த அனைவருக்கும் எனது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ந. முத்துக்கருப்பன், எம். ஏ.,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் (பொ.)
மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்
16 -7-2007

முகவுரை

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் தோன்றிய தொன்மை வாய்ந்த சமயங்களுள் ஒன்று ஜைனசமயம். அது மகாவீரர் மற்றும் அவரது கொள்கையைச் சார்ந்தவர்களால் நாடெங்கும் பரப்பப்பெற்றது. அவர்கள் சம்ஸ்கிருத மொழிக்கும், தமிழ் மொழிக்கும் இரு கண்களாக விளங்கும் பல நூல்களை யாத்தனர். இம் மதத்தை சமணம், ஜைணம், அர்ஹ மதம், நிகண்ட மதம் என்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைப்பார்கள். "நிகண்ட" என்ற சொல்லுக்கு பவ பதங்களை அறுப்பது என்று பொருள். விருப்பு, வெறுப்பு, ஆகியவற்றைத் துறந்த துறவிகளை "அர்ஹத்" என்ற சொல் உணர்த்துகிறது. இத் தன்மை வாய்ந்த துறவிகள் இம் மதத்தை மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்து பரப்பியதால், இம் மதத்திற்கு "அர்ஹ மதம்" என்ற பெயரும் உண்டு.

ஜைன மதம் இந்தியா முழுவதுமே பரவி இருந்தது. இம் மதத்தைச் சார்ந்த துறவிகள், இலக்கியம், கலை, கலாசாரங்களைப் பேணிக் காத்தவர்கள் எனில் மிகை இல்லை. இம் மதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்கள், சாஸ்திரங்கள் மற்றும் பிறநூல்கள் இன்றும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த ஜைன சமயத் தொடர்புடைய காகிதச் சுவடிககளும், ஓலைச்சுவடிகளும் சரஸ்வதி மகால் நூலகத்தில் பாதுகாக்கப் பட்டு வருகின்றன. அவைகளுள் 'கௌமுதிக் கதைகள்' என்னும் இந்நூல் தற்போது வெளிவருகின்றது. நீதிநெறிகளைக் கதைகள் மூலமாக மாணவர் களுக்குப் போதிப்பதால் அவை, அவர்களின் மனதில் பசுமரத்தாணி போலப் பதியுமென்பது யாவருமறிந்ததே. அதனால்தான் நல்ல கதைகளைச் சொல்லும் போது அதற்குத் தொடர்பான நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வது வழக்கம். இக்கொள்கையைக் கொண்டதே கௌமுதிக் கதைகள் என்னும் நூலாகும். 'கௌமுதி' என்னும் சொல்லிற்கு திருவிழா, நிலவு என்பது பொருள்.

தீர்த்தங்கரர் :

ஜைன சமயக் குருமார்கள் தீர்த்தங்கரர் என்ற பெயரால் அழைக்கப் படுகின்றனர். இவர்களால் உருவாக்கி வளர்க்கப்பட்டதே ஜைன சமயம். இம்மதத்தை மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்து, இந்தியா முழுவதும் பரப்பிய வர்களே தீர்த்தங்கரர்கள். இவர்கள் இருபத்தி நான்கு பேர்கள். 1. விருஷப தீர்த்தங்கரர். 2. அஜிநாதர். 3. சாம்பவநாதர், 4. அபிநந்தனர், 5. சுமதிநாதர், 6. பதுமநாபர், 7. சுபார்சுவநாதர், 8. சந்திரப்பிரபர், 9. புஷ்பதந்தர்.

10. சீதளநாதர், 11. ஸ்ரீயாம்சநாதர், 12. வசுபூஜ்யர், 13. விமலநாதர், 14. அனந்தநாதர், 15 தர்மநாதர், 16. சாந்திநாதர், 17. குந்துநாதர், 18. அரநாதர், 19. மல்லிகாநாதர், 20. முனிசுவர்த்தர், 21. நமிநாதர், 22. நேமிநாதர், 23. பார்ஸ்வநாதர், 24. வர்த்தமான மஹாவீரர் ஆகியோர்.

ஜைன மதத்தின் கடைசித் தீர்த்தங்கரராக விளங்கிய வர்த்தமானர், ராகத்வேஷங்களைக் களைந்த காரணத்தால் ஜினர் என்று மக்கள் அழைத்தனர். ஜினரால் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்ட காரணத்தால் இம்மதத்தை "ஜைன மதம்" என்றே அழைக்கலாயினர். இருபத்திமூன்றாவது தீர்த்தங்கரராகிய பார்சுவநாதர் கி. மு. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்றும், 24 ஆவது தீர்த்தங்கரராகிய வர்த்தமான மஹாவீரர், கி. மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரென்றும் அறியமுடிகிறது.

விருஷபதேவர் :

ஜைன சமயத்தின் முதலாவது தீர்த்தங்கரரான விருஷப தேவர் மக்களுக்கு நன்னெறி புகட்டி, சிற்பம், ஓவியம் போன்ற கலைகளையும், கல்வியையும் புகட்டினார். மொழிக்குரிய வரிவடிவை விருஷப தேவரே ஏற்படுத்தியவர் என்றும், இவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரிவடிவமே *'ப்ராம்மி லிபி' என்றும் பிரபல ஆய்வாளர் M. N. பாசு அவர்கள் 'விசுவகோசம்' என்ற நூலில் கூறியுள்ளார். இதனையே சூடாமணி நிகண்டு, ஆதிநாதர் பிள்ளைத் தமிழ் போன்ற நூல்களில் கீழே கூறும் வரிகளும் காணப்படுகின்றன.

> "வன்ற வொடு தொழிலே வித்தை
> வாணிக முழவே சிற்பம்" — சூடாமணி நிகண்டு
>
> "இறைவினா வெண்ணெழுத் தியம்பு வித்தாயு நீ"
> — ஆதிநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்

விருஷபதேவர் இல்லறத்தையும், துறவறத்தையும் சமமாகவே கருதியவர். மனித வாழ்விற்கு இவ்விரண்டுமே இன்றியமையாதவை. இல்லறம் மக்கள் உள்ளத்தை பண்படுத்தவல்லது என்றும், துறவறம் ஆன்மீக நெறியில் சென்று, வீடுபேற்றை நல்கவல்லதென்றும் கூறினார். இவர் போதித்த நெறிகளாவன. 1. கொல்லாமை, 2. பொய்யாமை 3. கள்ளுண்ணாமை, 4. பிறன்மனை நயவாமை, 5. மிகு பொருள் வெஃகாமை ஆகிய ஒழுக்க

---

* நூலகப் பருவ இதழ் — Vol. XLIV. Sanskrit Manuscripts of Jainisam.

நெறிகளைப் போதித்தார். இவருக்குப் பின் வந்த 22 தீர்த்தங்கரர்கள் வரை உள்ளவர்களுக்கான வரலாற்றுச் செய்திகள் அகப்படவில்லை. இருப்பினும் 23 வது தீர்த்தங்கரரான பார்சுவநாதனைப் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

பார்ச்சுவநாதர் :

பார்ச்சுவநாதர் ஜைன தீர்த்தங்கரர்கள் இருபத்திநால்வருள், இருபத்தி மூன்றாமவர். இவரது வரலாறு ஸ்ரீபுராணத்து மணிப்பிரவாள நடையில் அச்சாகியுள்ளது. மேலும் சென்னைப் பல்கலைக் கழக தமிழ் விரிவுரையாளர் வித்வான் மு. சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பித்துள்ள அப்பாண்டை நாத ருலாவில் காணப்படுகின்றது. இவரது காலம் 24-வது தீர்த்தங்கரராகிய வர்த்தமான மகாவீரருடைய காலக் கணக்கினை ஒட்டி, கணிக்கப்படுகிறது. வர்த்தமானர் கி. மு. 599-இல் பிறந்து 72 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து கி. மு. 527 இல் முத்தி பெற்றுள்ளார். இவரது பிறப்புக்கு 245 ஆண்டுகட்கு முன் பார்ச்சுவநாதர் முக்தி பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே பார்சுவநாதர் முக்தி பெற்றது கி. மு. 772 ஆகும். அவர் 100 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தார் என்று கூறுவதனால் அவர் பிறந்தது கி. மு. 872 ஆகும். இவர் தனது 30-வது வயதில் பரிபக்குவமடைந்தார் என்று *"பார்ஸ்வநாத அம்மானை" என்னும் நூலும் பிறவும் கூறுவதனால், இவர் பரிபக்குவம் அடைந்தது கி. மு. 842 ஆகக் கருதலாம்.

மகாவீரர் :

பார்ஸ்வநாதர், தீர்த்தங்கரர் வீடு பெற்ற பின்னர் 250 ஆண்டுகளுக்குப் பின் கி. மு. 559 ஆம் ஆண்டில் மன்னன் சித்தார்த்தன், திரிசலா என்ற தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தார் மகாவீரர். இளமையிலேயே கல்வி கேள்விகளில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டிருந்தார் மகாவீரர். பார்ஸ்வநாதரின் கொள்கைகளையே ஆரம்பத்தில் தழுவினாலும், மஹாவீரருக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை: இதனால் சில கடுமையான சமயக் கொள்கைகளை ஆதரித்தார். அவற்றில் ஒன்றுதான், துறவிகள் அறவே ஆசையற்றவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது. இதனால் சமண சமயத்தில் இரு வேறு நெறிகள் தோன்றின. இந்த இரு நெறிகளையும் கைக்கொண்டு, மக்கள் ஒழுகியதால் இரண்டு பிரிவாயிற்று. வெள்ளையாடை அணிந்த துறவிகளை 'ஸ்வேதாம்பர சமணர்' என்றும் திசைகளையே ஆடையாகக் கொண்ட சமணத் துறவிகளை 'திகம்பர சமணர்' என்றும், இருவிதப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. ஸ்வேதாம்பர சமணர்களின் ஆலயங்களில், அங்குள்ள சிலா விக்ரகங்களுக்கு "வெள்ளை ஆடை" அணிவிக்கப் பெற்றிருக்கும் திகம்பர

---

* பார்ச்சுவநாதர் அம்மானை — சரசுவதி மகால் வெளியீடு.

சமணர்களின் ஆலய விக்ரஹங்களுக்கு ஆடை இருக்காது. இவையே ஆலயங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள்.

ஆயின் சமண சமயத்தினருக்கு உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கை இருந்த போதிலும், உருவ வழிபாட்டையே ஏற்காத சமணத் துறவிகளும் உண்டு. இவர்களை "ஸ்தானவாசி சமணர்" என்று கூறுவர். ஸ்தானவாசி சமணர்களின் ஆலயங்களில் சிலா விக்ரகங்களுக்குப் பதில், சமண சமய ஆகம நூல்களையே, தீர்த்தங்கரர்களாகவும், அருகக்கடவுளாகவும் வழிபாடு புரிகின்றனர்.

ஆக, சமண சமயத்தில் மூன்று உட்பிரிவுகள் உள்ளன. இம்மூன்று நெறிமுறைகளையும், கடைப்பிடித்து வந்த ஜைனத் துறவிகள் மலைகளிலும், குன்றுகளிலுமே வாழ்ந்துள்ளனர். இத் துறவிகள் வாழ்ந்த இடங்களை 'பாழிகள்' என்றும், 'பள்ளிகள்' என்றும் அழைத்தனர். இவ்விடங்களில் சமண சமயம் போற்றும் தீர்த்தங்கரர்களின் உருவச் சிலைகளும், 'ஸல்லேகனம்' என்னும் கற்பாறைகளில் அமைக்கப்பட்ட முனிவர்களின் படுக்கைகளும், அதில் கல்வெட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன.

சமணர்களின் சம்ஸ்கிருத நூல்கள் :

சமணர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் மக்கள் பேசிவந்த மொழிகளிலேயே கல்விப் பணியை ஆற்றி வந்தனர். இதனால் பல நூல்களை வட்டார மொழிகளிலேயே இயற்றி வந்துள்ளனர். குறிப்பாக மகாவீரர் வாழ்ந்த காலத்தில் பொது மக்களுக்கே ஜைன மதத்தை முதலில் பரப்பினார். இதனால் மக்கள் அறிந்த மொழியாகிய அர்த்தமாகதி (अर्धमागधि) ப்ராக்ருத மொழியிலேயே மகாவீரரும், அவருடைய சீடர்களும் பிரச்சாரம் செய்தனர். இதன் காரணமாக ஜைன மதத்தின் முதல் நூல்கள் யாவும் (अर्धमागधि) ப்ராகிருத மொழியிலேயே இயற்றப் பெற்றுள்ளன. கி. பி. க்குப் பின்னர் இயற்றப் பெற்ற நூல்கள் யாவும் சம்ஸ்கிருத மொழியிலேயே இயற்றப்பெற்றன. ஜைன சமயத்தின் தொடக்க கால நூல்களை இயற்றிப் புகழ் பெற்ற பண்டிதர்களில் உமாஸ்வாதி, குந்தகுந்தாச்சாரியார். சாமந்தபத்ரர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களுடைய சம்ஸ்கிருத நூல்களே ஜைன சமயத்திற்கு அஸ்திவார நூல்களாகும்.

உமாஸ்வாதி என்னும் புலவர் உமாஸ்வாமி, திகம்பராச்சாரியார் என்ற வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறார். இவர் இயற்றிய "தத்வார்த்த சூத்திரம்" என்ற நூல், "தத்வார்த்தாதிகமா" என்ற பெயராலும் அழைக்கப்

படுகிறது. இந்த நூலுக்குப் பல புலவர்கள் அறிவுரை, குறிப்புரை, விருத்தியுரை போன்ற பல உரைநூல்களை இயற்றியுள்ளனர் என்று குறிப்பிடுகின்றார் சம்ஸ்கிருத இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர் திரு. த்விஜேந்த்ரநாத்ஜா அவர்கள். 'தேவநந்தி' என்னும் 'பூஜ்யபாதர்' எழுதிய "ஸர்வார்த்த சித்தி" என்பது மற்றொரு பாஷ்யமாகும். இதே சூத்திரங்களுக்கு 8 ஆம் நூற்றாண்டில் கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள "ஸ்ரவணபெளகொளா என்னும் இடத்தில் வாழ்ந்த சமண சமயப் புலவர் அகளங்க பட்டர் என்பவர் ராஜவார்த்திகம்" என்ற பெயரில் குறிப்புரை இயற்றியுள்ளார். வித்யாநாதர் என்ற சமணப் புலவர் 'தத்வார்த்தாதிகமா' என்ற நூலுக்கு "ஸ்லோகவார்த்திகம்" என்ற குறிப்புரையை இயற்றியுள்ளார். இந்த நூல்கள் அனைத்துமே ஜைன மதத்தின் தத்துவங்களையும், ஜைன தர்மங்களையும், ஆராயும் நூல்களாகும்.

புராணங்கள் :

ஜைனர்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் பல புராணங்களையும், பல ஸ்தோத்திர நூல்களையும் இயற்றியுள்ளனர். புராண நூல்களில் தலையாயது மகாபுராணம். இது இரண்டு பிரிவுகளை உடையது. ஆதிபுராணம் என்றும் உத்திரபுராணம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இவற்றைத் தவிர, கி. பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது பத்மபுராணம். இதில் ஸ்ரீராமனுடைய சரித்திரத்தைக் காணலாம். இதனை ஜைன ராமாயணம் என்ற பெயரில் அழைப்பதுமுண்டு. வால்மீகி ராமாயணக் கதைகளுக்கும், இதில் கூறப்பட்டுள்ள கதைகளுக்கும் வேறுபாடுகள் பலவுண்டு. கண்ணனுடைய சரிதத்தைக் கூறும் ஹரிவம்சம் போன்ற புராண நூல்களும் ஜைனர்களின் நூல் வரிசையில் காணப்படுகின்றன.

காவியங்கள் :

மல்லிசேனர் இயற்றியது நாககுமார காவியம் என்ற நூல் ஆகும். இந்த நாககுமாரன் மகத நாட்டு மன்னராகத் திகழ்ந்தவர். இந்த நூல் 'ஸ்ருத பஞ்சமீ கதை' என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறது, மற்றும் தன்ய குமார சரித்திரம், பத்ரபாஹு சரித்திரம், க்ஷத்ரசூடாமணி போன்ற காவியங்களும், ஜைனர்களால் படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில காவியங்களுக்கு தமிழில் உரை நூல்களும் உள்ளன.

ஸ்தோத்திரங்கள் :

பாஹுபலி நாதாஷ்டகம், சந்த்ரநாதாஷ்டகம், பார்ச்வநாதாஷ்டகம், சமபத்ரஸ்தோத்திரம், முதலியன.

ஆகவே ஜைன சமயத்தைச் சார்ந்த சம்ஸ்கிருதப் புலவர்கள் சாஸ்திரங்கள் தொடங்கி சிறுசிறு ஸ்தோத்திரங்கள் வரை பல்வேறு நூல்களை இயற்றி சம்ஸ்கிருத மொழியின் வளர்ச்சிக்கும், ஜைன மதத்தின் வளர்ச்சிக்கும் சிறப்பாக பணியாற்றியுள்ளனர்.

ஜைன மத தமிழ்ச் சுவடிகள்:

ஸ்ரீபுராணம், நோன்புக் கதைகள், ஜீவதயாஷ்டமி நோன்புக் கதைகள், சௌபாக்ய நோன்புக் கதைகள், தீபாவளி நோன்புக் கதைகள், அட்டாங்க சரிதம், திரிலோகசாரம், லோககரூபம், பதார்த்தசாரம், பார்சுவநாதர் அம்மானை, சீவக சிந்தாமணி அம்மானை, மேருமந்திர தோத்திரம், கௌமுதிக் கதைகள் முதலியன. இவை தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும், ஜைனர்களின் சம்ஸ்கிருத மொழிப் பழக்கத்தின் காரணமாக தமிழ் மொழியோடு சம்ஸ்கிருதச் சொற்களை கலந்து எழுதியுள்ளனர். இதனால் இந்நூல்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் உள்ளன.

கௌமுதிக் கதையின் சுருக்கம்:

முந்தைய பாரத தேசத்திலிருந்த சௌர தேசத்து உத்தர மதுரை என்னும் நகரத்து ராஜாவாயிருந்தவன் பத்மோதயன். இவனது மனைவி ஜாம்பவதி. இவர்களுக்குப் புத்திரன் உதிதோதயன். இவருடைய மந்திரி சம்பின்னமதி. ராஜா உதிதோதயன், வருஷந்தோறும் கார்த்திகை மாசம் பூர்வ பக்ஷத்துப் பௌர்ணமி அன்று வனக்ரீடை பண்ணுவிப்பான். அவ்விடத்தில் புருஷரைத் தவிர, சாதுர்வர்ணத்திலுள்ள ஸ்திரி ஜனங்கள் பாட்டு, நாட்டியம் முதலியவைகளைப் பாடிக்கொண்டும், ஆடிக்கொண்டும் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடி நகரமடைவது வழக்கம். அதே போல் ஒரு வருடம் கார்த்திகை மாத வளர்பிறைம் பௌர்ணமி நாள் அன்று ராஜா வனக்கிரீடைக்குப் போகவென்று முரசு அரைவித்தான். ஆகவே நகரத்தில் உள்ள பெண்கள் அனைவரும் வனக்கிரீடைக்குச் சென்றனர்.

சந்த்ரோதயமான அளவிலே ராஜா தன்னுடைய மனைவியை நினைந்து நித்திரை இன்றி மந்திரியிடம் வனக்கிரிடைக்கு வருவாயாக எனக்கூற மந்திரியும் தாங்கள் வனக்கிரீடைக்குப் போவது உசிதமல்ல. அரசனே தான் இட்ட உத்தரவை மீறக்கூடாது, மீறிச் செயல் பட்டால் பல விரோதங்கள் ஏற்படும், செங்கோல் முறைமை கெடும் என்றும் பலவாறு எடுத்துச்சொல்லியும் கேட்காததால், நல்ல அறிவுரை வழங்காத மந்திரியினால் ராஜாவுக்கு ஏற்பட்ட விபரீதத்தை கதை ஒன்றின் மூலமாக கூறுகிறான். அக்கதையில்

யமதண்டன் என்பவன் ஏழுநாள் கதையை அந்நாட்டு ராஜாவுக்குக்கூற, அதில் ராஜாவே குற்றவாளியாகிறான் என்பது போல் ஓர் அறிவுரைக் கதையை உதிதோதய மகர்ராஜனுக்கு மந்திரி கூற, அவனும் மகாமந்திரியே உன்னால் சொல்லப்பட்ட கதையினால் நான் நன்கு தெளிவடைந்தேன். நல்ல அறிவுள்ள மந்திரியில்லாத ராஜாவின் வம்சமும் இராஜ்யமும் நாசத்தை அடையும் என்று அறிந்த ராஜா, மந்திரியைப் பலவிதமாக வாழ்த்தி சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்தான்.

ஆதலால் அன்று இரவு நகர சோதனைக்கும், நகரத்திலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் காண்போம் என்று கூறி புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் செல்லும் வழியில் அஞ்சன சோரன் என்பான் நிழலைப் பார்த்து இது யாரது நிழல் என்று கேட்க, மந்திரியும் வித்தைகளில் பிரசித்தனாகிய "சுவர்ணகுரன்" என்னும் திருடனது என்று சொல்ல, இவன் செல்கின்ற இடம் செல்வோம் என்று ராஜாவும், மந்திரியும் அவன்பின் செல்ல, அவன் சகல குணங்களிலும் சிறந்த அர்ஹதாசர் என்பவரின் வீட்டின் வெளியே உள்ள மரத்தின் மேல் ஏற, ராஜாவும், மந்திரியும் மரத்தின் கீழ் நின்றனர்.

இந்தச் சமயத்தில் அர்ஹதாசர், வீட்டில் உள்ள பெண்களிடம் 'உதிதோதய மகாராஜன்' அறிவித்த வண்ணம் நீங்கள் வனக்கிரீடைக்குப் போகவில்லையா எனக் கேட்க, அவர்களும் நாங்கள் இன்று உபவாசதினமானபடியால் ஜினபூஜையும், ஆகமாதி கதைகளைக் கேட்டலும் நன்மை பயப்பதாகும். ஆதலால் நாங்கள் சகஸ்ரகூட சைத்யாலயத்து மகாபூஜையினையும் செய்து, தர்ம கதையினையும் சொல்லி இருப்போம் என்று கூறினார்கள். பின்பு அர்ஹதாசரிடம் தங்களுக்கு இந்த விரதபூஜா கதைகளில் நம்பிக்கை வந்த காரணம் என்ன என்பதைக் கேட்க, அவரும் ஒரு கதையைச் சொல்கிறார். அதனைத் தொடர்ந்து அவரது ஏழு மனைவிகளும் தங்களுக்கு நம்பிக்கை வந்த காரணத்தினைக் கூற, ஒவ்வொருவரும் கூறி முடித்தவுடன் தனக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை என்று எட்டாவது மனைவியான குந்தலதை கூறுகிறாள். இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ராஜா, மந்திரி இவர்களுக்கு மிகவும் கோபமாகி இவளுக்குத் தகுந்த தண்டனை கொடுக்கவேண்டும் என்று கருதி, மறுநாள் காலை அர்ஹதாசர் வீட்டிற்குச் சென்று அவரை சிறப்பித்து அவரது மனைவியான குந்தலதையை அழைத்து, இவர்கள் அனைவரும் கூறிய சத்கதையினை கேட்டும் நீ ஏன் நம்பிக்கை இல்லை என்று கூறினாய் எனக் கேட்க, அவளும் நானும் ஜைனனுடைய புத்திரிதான், ஜின மார்க்கத்தைத் தவிர பிற மார்க்கங்கள் எனக்குத் தெரியாது. நான் இதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்த காரணம், நித்தியமில்லாத இந்த பாசபந்தங்களில் இருந்து விடுபட்டு,

புத்திரர்கள் கையில் தங்களின் உடைமைகளைக் கொடுத்துவிட்டு தபோவண மேற்க வேண்டும் என்பதே என் கருத்து, என்று கூறிய குந்தலதையது த்ருடமான இந்த வசனத்தை கேட்ட ராஜா முதலாயினார்கள் மகிழ்ந்து, குந்தலதையது வசனமே உண்மை என்று கருதி, உதிதோதய மகாராஜன், மந்திரி, அஞ்சன சோரன், அர்ஹதாசர் முதலாயினவர்கள் புத்திரர் கையில் ஒப்படைத்துவிட்டு பகவதர்ஹத் பரமேச்வரனுக்கு மகாபிஷேக உத்சவங் களைச் செய்து குணபட்டாரகர் ஸ்ரீபாதத்து ஜின தீக்ஷா ப்ராப்தராயினர். சிலர் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபபரிணாமம் அடைந்தனர். ராஜா, மந்திரி, அர்ஹதாசர் முதலானோர் மனைவிகள், உததிஸ்ரீ என்னும் ஆர்யாங்கனைகளிடத்து. தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டனர். ராஜா முதலான வர்கள் தபோதிசயத்தால் சுவர்க்கம் அடைந்தனர் என்று கௌதம சுவாமிகள் அருளிச் செய்ய, சிரோணிக மகாராஜன் முதலாயினார் சம்யக்த்வத்தை அடைந்தனர்.

சுவடியின் வரலாறு :

கௌமுதிக் கதைகள் என்னும் இந்நூல் இந்நூலகத்தில் தமிழ்ப் பிரிவில் சுவடி எண் 1078, வரிசை எண் 1682 என்ற எண்ணில் வைத்துப் பாதுகாக்கப் படுகின்றது. இந்நூல் ஓலைச் சுவடியில் தமிழும், கிரந்தமும் கலந்த மணிப்பிரவாள நடையில் உள்ளது. சுவடி சுமாரான நிலையில் உள்ளது. இந்நூலை எழுதியவர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை.

நன்றியுரை :

கௌமுதிக் கதைகள் என்னும் இந்நூலினைப் பதிப்பிக்க ஆணை வழங்கிய மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் மற்றும் சரசுவதி மகால் நூலக இயக்குனர் உயர்திரு சி. கோசலராமன் இ. ஆ. ப. அவர்களுக்கும், நூலக நிருவாக அலுவலர் உயர்திரு சாமி. சிவஞானம் M. A. அவர்களுக்கும், நூலகப் பதிப்பு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் உயர்திரு அ. பஞ்சநாதன் M. A. M. L. I. S. அவர்களுக்கும், இந்நூலைப் பதிப்பிக்கும்போது ஏற்பட்ட சந்தேகங்களையும் விளக்கங்களையும் அளித்து உதவி புரிந்த அறங்கூறும் அன்னை திருமதி ராஜலக்ஷ்மி ஜினகுமார் அவர்களுக்கும், சுவடியினை ஒப்பிட உதவி புரிந்த நூலகப் பண்டிதர் ஆ. வீரராகவன் அவர்களுக்கும், இந்நூலினைச் செம்மையாக அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்தார் அனைவருக்கும், நூற்கட்டுத் துறையினருக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எஸ். இராஜலக்ஷ்மி,
சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்
11—12—2001

॥ ஸ்ரீ: ॥

கௌமுதிக் கதைகள்

ஸாஹித்ய சிரோமணி
எஸ். இராஜலக்ஷ்மி, எம். ஏ.,
சம்ஸ்கிருதப் பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர்.

ஸ்ரீவர்த்தமானமானம்ய ஜினதேவம் ஜகத்ப்ரபும் ।
வக்ஷ்யேஹம் கௌமுதி ந்ருணாம் ஸம்யக்த்வ குணஹேதவே ॥

என்பது ராக-த்வேஷ-மோஹ-மத-ஹர்ஷ-மாத்சர்யாதி சகல தோஷ விப்ர முக்தனாகிய பகவதர்ஹத் பரமேஸ்வரன் ஸ்ரீ விரவர்த்தமான சுவாமிகளை நமஸ்கரித்து கௌமுதி என்னும் புண்ணியகதையினைச் சொல்லுவன். பவ்யபிராணிகளுக்கு (சகல உயிரினங்களுக்கும்) சம்யக்த்வமுண்டாக்குதல் காரணமாக ஜம்பூத்விப பரத க்ஷேத்திரத்து மகத விஷயத்து சந்ததம் விகாரத்தினையும் தானபூஜா தப ஜீ(சீ)லங்களால் நிறைந்த சிராவகரையும், அழகிய வனங்களையும், உடைத்தாகிய அளகாபுரியை யொக்கும் ராஜ கிருஹ நகரத்து ராஜா ச்ரேணிக மகாராஜன் தேவி சேலினி மகாதேவி, இவர்கள் இஷ்டவிஷய காம போகங்களை அனுபவித்து செல்கின்ற காலத்து இந்த நகரத்து பாஹ்யோமானத்து (வெளிப்புற) உலாவுகின்ற வனபாலகன் அபூர்வமாயின சில கண்டு சொல்லுவான். சுஷ்க (வரண்ட) தடாகம் சம்பூர்ணமும் அகாலத்தில் பல புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் ஒன்றுக்கொன்று பகைகளாயுள்ள அஸ்வமும் (குதிரை), மஹிஷமும் (எருமை), மார்ஜாரமும் (பூனை), எலியும், பாம்பும், கீரியும், புலியும், புலவாயு (கலைமான்) முதலாகிய மிருகங்கள் தம்மில் பகையின்றிக் கூடியிருத்தலையும் கண்டு, இது சுபமோ, அசுபமோ வென்று விசாரித்து உலாவுகின்ற வன பாலகன், இந்நகரத்து பச்சிம திசையின் கண் விபுலாசலபர்வதத்தின் மிசை சதுர்வித தேவர்களாலும், ஜய ஜயவெனும் தேவ கோஷங்களாலும், திவ்யமாகிய துந்துபி த்வனிகளாலும், விளங்கிய ஸ்ரீ வர்த்தமான சுவாமிகள் சமவ சரணத்தைக் கண்டு, இந்த வனத்தில்

உண்டாகிய அதிசயங்களை எல்லாம் பகவான் எழுந்தருளின மகிமை என்று நினைத்து, பகவானுடைய தீர்த்தம் அவதீர்ணமானமை, நம்முடைய சுவாமிக்கு அறிவிப்போமென்று விசாரித்து. அபூர்வமான பல புஷ்பங்களையும், பழங்களையும் கொண்டுவந்து ராஜாவின் கோயில் வாசல் குறுகி, துவார பாலகர்களுக்கு அறிவிக்க, த்வாரபாலகர்களும், ராஜாவுக்கு அறிவிக்க, ராஜாவும் சீக்கிரம் வருகவென்றதும், வனபாலகனும் சென்று பல புஷ்பங்களையும், பழங்களையும் கொடுத்து நமஸ்கரித்து. சுவாமி தேவரீருடைய புண்ய மகிமையினாலே விபுலாசல பர்வதத்தின்மிசை ஸ்ரீ வீரவர்த்தமான சுவாமி சமவசரணம் அவதீர்ணம் ஆனது என்று விண்ணப்பம் செய்தலும், ராஜாவும் எதிரெழுந்து சப்தபதம் சென்று திக்கு நோக்கி நமஸ்கரித்து—வனபாலகனுக்கு மிகவும் சிறப்புச் செய்தனன். மிகவும் சந்தோஷமாகிய வனபாலகன் சொல்லுவான், ராஜாக்கள் — தேவதைகள் — குருக்கள் — நிமித்தக்ஞர் முதலானோர்க்கு அபூர்வ பலன்களைக் கொடுத்தால் மிகுந்த பலன் உண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டேன் என்று பிரியப்பட்டனன்.

ததநந்தரம் (அதன் பிறகு) மகாராஜன் கைவல்ய பூஜை நிமித்தமாக ஆனந்த மகாபேரி அறைவித்தான். அறைதலும் நகரத்து சதுஷ்சங்கத்திலுள்ளவர்களும், ராஜாவும், அந்தப்புர பரிவாரமும், பந்துஜனங்களுடன் (சுற்றத்தார் உடன்) கூட சமவஸரணம் பிரவேசித்து கந்தகுடியை த்ரிப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து

ஜய பச்சிம தீர்த்தேச ஜயாமரகணார்ச்சித
ஜய ஸத்ய ஸாவஸ்தாந ஜயநிர்ஜித மன்மத ।
ஜய பவ்யாப்த வர்மாம்சோ ஜய ஜீவப்ரியங்கர
ஜய முக்தி வதூநாத ஜயவாசாமகோசர ॥

என்ற பிரகாரத்தினால் அநேக ஸ்துதி சத ஸஹஸ்ரங்களால் ஸ்தோத்திர ப்ரணாமாதிகளையும் பண்ணி அஷ்ட விதார்ச்சனைகளாலும் ஸ்தவன (ஸ்தோத்திர) மாலைகளாலும் அர்ச்சித்து நமஸ்கரித்து ஸ்ரீமண்டபமடைந்து கௌதமசுவாமிகளை குருபக்தி பூர்வமாக நமஸ்கரித்து மனுஷ்ய கோஷ்டத்திருந்து கௌதமசுவாமிகளைப் புனரபி (மறுபடியும்) நமஸ்கரித்து கௌமுதி என்னும் சம்யக்த்வ கதையின்னை அருளிச் செய்தருள வேணுமென்றனன். பகவானும் பரஹித மதுர வசனங்களால் அருளிச் செய்வார்.

ஜம்பூத்வீப பரதக்ஷேத்திர சௌர தேசத்து உத்தரமதுரை என்னும் நகரத்து ராஜா பத்மோதயன் பிரதான வல்லபை ஜாம்பவதி என்பாள். இவ்விருவருக்கும் புத்ரன் உதிதோதயன், மந்திரி சம்பின்னமதி பார்யை சுப்ரபை. இவர்கட்குப் புத்ரன் சுபுத்தி. இந்நகரத்து சோரன், அத்ருஸ்யாஞ்ஜநம், தாலோத்காடனம், முதலாகிய வித்தைகளில் பிரஸித்தன் ரூப்யகுரனென்பான். இவனுடைய பார்யை ரூப்யகுரை. இவர்கட்குப் புத்ரன் சுவர்ணகுரன். இந்நகரத்து ராஜச்ரேஷ்டி ஜினதத்தர். பார்யை ஜினமதி. இவர்கட்குப் புத்ரன் அர்ஹதாசர். இவர்கட்கு தேவிமார் எண்மர். மித்ரஸ்ரீ விபுலஸ்ரீ, நாகஸ்ரீ, பத்மஸ்ரீ, பத்மலதை, கனகலதை, வித்யுல்லதை, குந்தலதை ஆக எண்மர். ராஜா உதிதோயன் தன் நகர பாஹ்யோத்யானத்திலே(வெளியில் உள்ள தோட்டத்திலே) வருஷந்தோறும் கார்த்திகை மாஸ, பூர்வபக்ஷத்துப் பௌர்ணமை நாள் வனகிரீடை பண்ணுவிப்பான். அவ்விடத்தில் புருஷரை அன்றி நகரத்திலுள்ள சாதுர்வர்ணத்திலுள்ள ஸ்த்ரீ ஜனங்கள் நிருத்த கீதாதி விநோதங்களோடே கூடே கிரீடைப் பண்ணி அதிசயமாகப் பெருஞ்சிறப்புடன் நகரமடைவர். இப்படி வருஷம் தோறும் இந்த யாத்ரை நடத்திச் செல்லும் நாளில், ஒரு வருஷத்தில் கார்த்திகை மாச பூர்வ பக்ஷத்துப் பௌர்ணமி நாள் ராஜா வனகிரீடைக்குப் போகவென்று முரசறைவித்தனன். இந்த நகரத்தில் உள்ள ஸ்திரீகள் எல்லாரும் வனகிரீடைக்கு வருவார்களாகவும், இராத்திரி திவசம் அந்த வனத்திலே இருப்பார்களாகவும், புருஷராயுள்ளவர்கள் சகலரும் நகரத்திலே இருப்பார்களாகவும், யாவனொருபுருஷன் வனத்திலே ஸ்திரீகளிடத்தில் செல்லில் அவன் ராஜத்ரோஹி என்று கோஷணைப் பண்ணுவித்தனன்.

ததவஸரத்திலே சொல்லுவான் ராஜாஙை ஒருவன் ஆக்ஞை மீறுதலும், குரு விஷயமுள்ளவர்களுக்கு உதாசீனம் செய்தலும், ஸ்திரீகள் நாயகன் வேறாக வசித்தலும், ஆகியவை *ஆயுதமின்றியிலே வதிக்கும் வதமென்றும், (ஆயுதம் இல்லாமல் புரியும் கொலைகளாகும்). ராஜா யாதொரு வசனம் சொல்லினன். அதனைப் பிராணிகள் ராஜா கற்பித்தபடியே செய்யவேணும். "ராஜாவுக்கு பலம் ஆக்ஞையென்றும், தவசுக்குப் பலம் பிரும்மசர்யம், ஞானத்துக்குப் பலம் ஹேயோபாதேயங்களை அறிதல், தனத்துக்குப் பலம் சத்பாத்திரங் கொடுத்தலும், போஜித்தலுமென்று கோஷணைப் பண்ணினன்,

---

* சாணக்கிய நீதி சமுச்சயம் – பக்கம் 54, சுலோகம் 65.
(சரசுவதி மகால் நூலக வெளியீடு)

பௌர்ணமை நகர ஜனங்கள் ஸமஸ்தரும் (எல்லோரும்) வந்து வன க்ரீடையைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களுக்கு துஷ்ட ஜனங்களாலும் துஷ்ட மிருகங்களாலும், பாதை வராமல் இருக்க யோக்யமான காவலைப் பண்ணிவித்தனன். எது காரணமெனில் "நதிகளையும், நகமுள்ள துஷ்ட மிருகங்களையும், ஆயுதபாணிகளையும், நீதியில்லாத ராஜாவையும், குணம் இல்லாத ஸ்திரீகளையும் நம்பவொண்ணாது".

என்னும் பிரசித்தியினால் ரக்ஷையைச் செய்வித்தனன். ஸ்திரீகள் அனைவரும் வனக்கிரீடையை பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். நகரத்திலுள்ளவர்கள் சிருங்கார லீலைகளோடு கூடியிருந்தனர். சந்த்ரோதயமான வளவிலே ராஜா காமானுராகத்தினாலே தன்னுடைய ஸ்திரீயை நினைந்து, நித்திரை இன்றி விரகபீடித்தனாகி சுபுத்தி மந்திரியை நோக்கிச் சொல்லுவான், மந்திரியே, 'வனக்கிரீடைக்குப் போக வருவாயாக' என்று சொல்லுதலும், ராஜாவின் வசனத்தைக் கேட்டு, 'மகாராஜனே, வனத்துக்குப் போக எண்ணுவது நீதியல்ல. போகில் பகு ஜனங்களோடு பெரிதாகிய விரோதம் உண்டாகும். விரோதமாகிய பொழுது செங்கோல் முறைமை கெடுமென்றும், பின்னும் சொல்லுவான், பகுஜனங்களோடு விரோதமானால் ஜபம் பண்ணுகை யரிது. அது எதுபோலவெனில், "மகா சர்ப்பமானதுக்கு ஒரு ஊனமுண்டாகிய விடத்து எறும்புகளாள் பாதைப்படும். அதுபோல நமக்கும் அநர்த்தம் வரும் என்று ராஜாவுக்குச் சொல்லுவான்.

மந்திரியே யான் குபிதனாயுள்ளளவில் (கோபமாய் உள்ள அளவில்) ஹீநராகிய பகுஜனங்களால் என்ன செய்யப்படும், அது போலவெனில் — "செந்நாயும், மானும் தம்மில் விரோதமின்றிக் கூடியவிடத்தும் மத்தகஜத்து மஸ்தகத்தினையும் பிளக்குமோ, சிம்ஹராஜன் முன்னே கஜம் நிற்க வருமோ வென்றான்,

அது கேட்டு மந்திரி சொல்லுவான், மகாராஜனே, சர்வ பிராணிகளும் தனித்த விடத்து, பலஹீனரானவர், கூடியுள்ளளவில் பலவான்களாவர். அது எது போலவெனில் பலஹீனராயுள்ளவர்களும், கூடியவிடத்து மிகுந்த பலவான்களாவர். "த்ருண சமூஹமானது ரஜ்ஜுவாயுள்ளளவில், கஜேந்திரனையும் கட்டப்படும். அது போல வென்றாலும், இதனைக் கேட்டு ராஜா சொல்லுவான்.

மந்திரிமுக்கியனே உன்னால் சொல்லப்பட்ட சமூகத்திலும் முக்கியமான குணங்களையும், சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களையும் உடையவனொருவன் பிரஸித்தனாகும். அப்படியொன்று கேட்பாயாக, ஹீனராகிய பலர் கூடிய விடத்து உத்ஸாஹ சக்தி, பிரபுசக்தி, மந்த்ர சக்தி இவை இல்லாத ஒருவனுக்கு பிரகாசமுண்டாகாது. அநேக தாரா கணங்கள் கூடியவிடத்து சந்திரனுடைய பிரகாசமுண்டாகாதவாறு போல வென்றாலும், அது கேட்டு மந்திரி சொல்லுவான்.

ராஜாவே உனக்கு விநாசகாலம் ஆஸந்ந (நெருங்கி) மாகா நின்றது போலும், விபரீதமான புத்தியுண்டாகையினாலே கேட்பாயாக, ஸ்ரீராமஸ்வாமி சமஸ்தஞாந ஸம்பூர்ணனாகியும், மதிமயங்கி மாயமானின் பின் சென்றனன். அப்படியொத்த புத்தியானது நிகழ்கின்றது. மீளவும் போதித்தனன் மகாராஜனே பஹு (பல) ஜனங்களோடு விரோதம் பண்ணினால் அநர்த்தமே யொழிய சுகமில்லை என்றும், அர்த்தாகுரம் (விளக்கம்) சொல்லுவான், அவதானம் பண்ணிக் கேட்பாயாக.

அஃதாமாறு ஹஸ்திநாபுரத்து ராஜா ச்யோதனன் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனம் தத்பரனாயுள்ளான், பார்யை கமலை, இவர்கட்குப் புத்திரன் குணபாலன். மந்திரி புருஷோத்தமன், மந்திரிகளுக்கு லக்ஷணமான குணங்களால் நிறைந்தவன். ஸ்த்ரீ, லக்ஷ்மீ இவர்கட்குப் புத்ரன். தேவபாலன் புரோஹிதன், கபிலன்.

இவனுடைய குணமாவன நாலு வேதத்திலும், ஆறு அங்கத்தினாலும், சகல தத்வங்களினாலும், ஜபஹோமாதிகளினாலும், ஆசீர்வாதத்தினாலும் பரிபூரணன். பார்யை கபிலை. இவர்கட்குப் புத்ரன் சோமசர்மன், தலையாரி, யமதண்டன், ஸ்திரீ தனவதி, இவர்கட்குப் புத்திரன் வசுமதி. இப்படி மந்திரி புரோகிதன் முதலாகிய பரிஜனங்களையும், உடையனாகி, இஷ்ட விஷயாதி, காமபோகங்களை அனுபவிக்கச் செல்லும் நாளுள், ஒருநாள் ஆஸ்தான மண்டபத்து சிம்ஹாசனத்து சமஸ்த பரிவார சம்பூர்ணனாகி இருந்த நாகராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் சொல்லிக் காட்டினர். தேவரீர் தேசம் சத்ருக்களால் உபத்ரவமாகா நின்றது (கஷ்டப்படுகிறது) எனக்கேட்டு ராஜா அதிகுபிதனாகிச் (மிகவும் கோபமாகி) செரல்லுவான், மிருகராஜன் நித்ரை என்னும் முத்ரையை உடைத்தாய குகைக்குள்ளே வசித்தபொழுது க்ஷித்ர (அல்ப) மிருகங்களானவை குகையளவாக கர்வம் பண்ணிக்கொண்டு திரியும் சிம்மம் நித்ரையை நீங்கித் தன்னுடைய கோரமான நாதங்களையும்

தொனித்து எழுந்திருந்தவளவில் இந்த மிருகங்கள், எந்த திக்கேயடையும் என்று தெரியாது. அதுபோலவென்று, தனது சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களை சொல்லி சாதுரங்க பலசஹிதனாகி யுத்த வீரத்தையுள்ளவர்களையும் பகு தனத்தினாலும், பிரீதியான வசனங்களினாலும், சந்தோஷிப்பித்தும் சொல்வான். "தனது பரிஜனங்களை அவசரம் வந்த விடத்து ஏவியும். பந்துக்களை வ்யசனம் வந்தவிடத்தும், மித்திரர்களை ஆபத்துவந்தவிடத்தும், ஸ்திரீயை ஐச்வர்யம் மில்லாதவிடத்தும் அறிவரர்களாகவென்று தலையாரி, யமதண்டனை அழைத்துச் சொல்லுவான்.

நாம் யுத்த பூர்வகம் ஜயம் பண்ணி, மீளுமளவும், நாட்டிலுள்ள ஜனங்களையும், நகரத்திலுள்ள ஜனங்களையும் நன்றாக ரக்ஷித்துக் கொள்வாயாக வென்றும் கற்ப்பிக்க, திருவிளம் பற்றினபடியே செய்கின்றேன் என, விபுல ராஜனும் யுத்தத்துக்குப் போய்ச் சிறிது நாளையில் சத்ருக்களையும் ஜயித்து சர்வஸ்வஹரணம் பண்ணி, வீரமுரசு, வெற்றிமுரசு, தியாகமுரசு முழங்க மீண்டும் நகரமடைந்தனன். நாடு நகரத்தில் உள்ள ஜனங்கள் வந்து மகாராஜனைக் கண்டு இருந்தார்களாக, ராஜாவும் கூமகப்பிரசாதப் செய்து, நாட்டவர்களே சுகமாக இருந்தீர்களா, வென்றனன். சுவாமி யமதண்டப் பிரசாதத்தினாலே நாங்கள் சுகமே இருந்தோம் என்றனர்.

அது கேட்டுச் சிறிது நேரம் சென்ற பின்பு மீளவும் கேட்க, அவர்களும் முன்போலவே சொல்லினர், பின்பு நாட்டு ஜனங்களுக்கு விடை கொடுத்து, தன்னிலே விசாரிப்பான். யமதண்டன் துஷ்டாத்மா, சர்வ ஜனங்களையும் தன் வசமாகப் பண்ணிச்கொண்டனன். நம்முடைய ராஜத்ரோஹி இவனை உபாயத்தினால் வதிப்போமென்று (வெல்வோம் என்று) உபாயம் சிந்தித்துச் சொல்லுவான். நீ யோகிகளை நம், யதேஷ்டாசாரிகளும் மூடராகிய ராஜாக களும் பூனைகளைப் பாலுக்குக் காவல் பண்ணும் அக்ஞானிகளுக் கொப்ப ரென்று அவமான புத்தியுடையநாகி, தன்னுள்ளே கருதி மிகவும் வியாகூல முற்றனன். யமதண்டன் ராஜாவினுடைய அந்தியான ஹ்ருதயத்தினைக் குறிப்பினால் கண்டு தன்னிலே சிந்திப்பான்.

நான் ராஜகார்யம் தப்பாமல் சர்வ ஜனங்களையும் ரக்ஷிக்கவும் ராஜா விபரீதமாக விசாரிக்கின்றனன். ராஜா யாவற்கும் அவசியம் நல்லவன் என்று சொல்லுவான். காகத்துக்கு சுத்தமும், சூதாடு பவனுக்கு சத்யமும், பாம்புக்கு க்ஷமையும், ஸ்திரீகளுக்கு காமத்தில் உபசாந்தி

அலியனுக்கு த்ருடமும், சுராபாணிக்கு உண்மை ஞானத்தைச் சிந்தித்தலும் ராஜாவினுடனேயோ யாவராலும் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை என்றனன்.

இப்படிச் செல்லும் நாளுள் ஒரு நாள் ராஜா, மந்திரி - புரோஹிதன் இருவரையும் அழைத்துச் சொல்லுவான். யமதண்டன ராஜத்ரோஹி. இவனை உபாயத்தினால் மரணமடைவிப்போமென்று, அது கேட்டு இவர்கள் புத்திமான்களாயும், ராஜாவினுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணாமல் கர்மவசத்தினால் அப்படிச் செய்யத் தகும் என்றனர். புத்தியும் உத்சாஹமும் சகாயமும் மேல் வருமதுக்கீடாக சம்பவிக்கும். இப்படி இவர்கள் தங்களில் விசாரித்து ராஜா, மந்திரி, புரோகிதர் மூவரும் கூடி ராஜபாண்டாகாரத்தில் அகழ்ந்து புக்கு உள்ள தனமெல்லாம் எடுத்து பயத்தினோடும் சென்று வேறொரு இடத்திலே நிக்ஷேபித்து (வைத்து) மெதியடி, முத்திரை மோதிரம், யக்ஞோபவீதம், இவை மூன்றினையும் பயத்தினால் மறந்துபோயினர். ராஜா உதய காலத்தில் ஆஸ்தான மண்டபத்தில் இருந்து யமதண்டனை யழைத்துப் போக விட்டனன் யமதண்டனும் தன் மனசிலே விசாரிப்பான். இன்று நமக்கு மரண திவசமென்று கருதிச் சொல்லுவான்.

வித்வான் அவித்வானாகவும், சமர்த்தன் அசமர்த்தனாகவும். சூரன் பீருவாகவும், ஆயுள் உள்ளவன் அல்பாயுசு உள்ளவனாகவும், வம்சவான் வம்சஹீனனாகவும், நுபதிகள் விபரீதராயுள்ள அளவிலென்றும் வசனத்தினை நிச்சயித்து வந்து ராஜாவைக் கண்டனன். ராஜாவும் வெகுண்டு சொல்லுவான். மகாஜனங்களுக்கு ரக்ஷையைப் பண்ணி நம்முடைய அளவில் உதாசீனம் பண்ணினவன பாண்டாகாரத்தில் தனமுள்ளதைச் சோரர் கொண்டு போயினர். தனமும், சோரரையும் சீக்கிரம் கொண்டு வருவாயாக. இல்லையாகில் உன்னை சிரச்சேதம் பண்ணுவேன் என்றனன்.

ராஜாவின் வசனத்தைக் கேட்டுப் பயந்து கன்னவாசல் காப்பான் போயினன். அந்த ஸ்தலத்து மேற்படி மெதியடி, முத்திரை மோதிரம், யக்ஞோபவீதம் இவை மூன்றினையுங்கண்டு மெதியடியால் ராஜாவை சோரனாகவும். முத்திரை மோதிரத்தால் மந்திரியை சோரனாகவும், யக்ஞோபவீதத்தால் புரோஹிதனை, சோரனாகவும், புத்திபண்ணி அதை மறையப் போகவிட்டுத் தன்னிலே சிந்திப்பான். அஹோ ராஜா முதலாயினர் இப்படிச் செய்யில் யாவர் முன்னே சொல்லுவேன் என்று பின்னும் சொல்லுவான்,

"யானைப் பட்டி மேயிலும், ராஜா தஸ்கரநாகிலும் (திருடனானாலும்) வித்வான்கள் பாபத்தைப் பண்ணினாலும், சிக்ஷிக்கவல்லாரில்லை யென்றும், வசனத்தை நிச்சயமாகக் கருதிநன். இந்த விருத்தாந்தங்கள் எல்லாம் கேட்டு சமஸ்த நகர ஜனங்களும் ராஜ பார்ச்வ அடைந்தனர். இவர்கட்கு சர்வ விருத்தாந்தமும் ராஜா அறிவித்தனன்.

மகாஜனங்கள் சொல்லுவர், யமதண்டன், சப்த தினாந்தரம் சர்வ திரவியமும் சோரரையும் கொண்டு வரக்கடவன். வராவிடில் தேவரீர் திருவுள்ளத்திலெப்படி இருந்ததோ, அப்படியே செய்வீராக வென்று சொல்ல, ராஜாவும் அநேகம் வருத்தத்தினாலே அனுமதி பண்ணினன். இப்படி நிர்ணயம் பண்ணி நகர ஜனங்கள் புறப்பட்டனர்.

யமதண்டனும் மகாஜனங்களோடு சொல்லுவான். இப்பெரியதாகிய அவஸ்தை வந்து யான் செய்யுமதேதென்பான். மகாஜனங்கள் சொல்லுவர், அஞ்சாதொழிவாயாக நீ தனவானாயுள்ள நாள் முதல் சோர வியாபார மில்லை, இப்பொழுது உன்னாலே யாதல், ராஜாவினாலே யாதல், சோர விருத்தியுண்டானது, இருவரில் ஒருவர் அநீதி செய்தவர்களை நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் என்றனர். அதுகேட்டு யமதண்டனும் ப்ரசன்னனாயினன்.

பின்பு துர்ஜன வேஷங்கொண்டு சோரரைத் தேடிக் காணாது சபையை அடைந்து, ராஜாவை நமஸ்கரித்து இருந்தனன். ராஜாவும் கள்ளரைக் கண்டாயோவென, யமதண்டனும், சுவாமி யான் எவ்விடத்திலும் பரிபிரமித்து தேட வெறொருவிடத்தும் கள்வரைக் காணேன் என்றனன். அதுகேட்டு இந்த தேச காலமெல்லாம் என் செய்தாயென, ஒரு பிரதேசத்து ஒருவன் கதைச் சொல்லக் கேட்டு அதனால் நெடுநேரம் சென்றதென, யாதொரு கதையினாலும் மரணத்தை மறந்து கேட்டனன். அந்தக் கதையினைச் சொல்லுவாயாகவென சொல்கின்றேன். அவதானம்(கவனமாக) பண்ணிக் கேட்டருள வேண்டுமென்று சொல்லுவான்.

ஒரு மகாவன சமீபஸ்தமாகிய தடாகத்துக் கரையில் உயர்ந்ததொரு விருக்ஷத்தின்மேல் அநேக ஹம்ச சமூக மிருக்குமிவற்றைக் கண்டானொரு வியாதன் (வேடன்). இந்த ஹம்சங்களை ஹிம்சை பண்ணுவான் வேண்டி விருக்ஷத்தின் மேல் ஏறுதற்கு, வல்லியாகிய தொரு கிழங்கினைக் கொண்டு வந்திட்டனன். இதனைக் கண்ட விருத்த ஹம்சம் புத்ர பௌத்ரங்களுக்கு ஹிதமாக ஒரு வசனம் சொல்லும், பிள்ளைகளே, பேரன்மார்களே, எனது வசனத்தைக் கேட்டு உங்கள் மூக்குகளால் தோன்றுகின்ற மூளையினை

ஓடித்துப் போடுவீராக. அல்லது உங்கள் அனைவருக்கும் மரணம் சம்பவிக்கும் என்ற வசனத்தைக் கேட்டு பாலஹம்சங்கள் அத்யந்தம் ஹாஸ்யைப் பண்ணி அஹோவிருத்தனாகியும். மரணத்துக்கு அஞ்சி சர்வ காலமும் ஜீவிதத்துக்கு இச்சியா நின்றது. இதனால் வரும் பயம் ஏதும் இல்லை என்று பரிகாசம் பண்ணிய வசனத்தைக் கேட்டுத் தன்னிலே விசாரிக்கின்றது.

அஹோ! இந்த மூர்க்கன் ஹிதோபதேசமறியாமல் மிகவும் கோபத்தைப் பண்ணினான். அதெப்படி துர்ஜனனுக்கு அதிக சன்மார்க்கோபதேசம் மிகவும் கோபமாகத்தான் இருக்கும். நாசிகாச்சேதனம், நிர்மலமான கண்ணாடியினது காட்சி. கோபமாகியவாறு போல வென்றது. மீளவும் விருத்த ஹம்சமானது, சொல்லும் முற்றும் பரிபாகமான ஞானமில்லாதவர் களுக்கும் மார்க்கோபதேசம் பண்ணும் யோக்யாவசனத்தை வ்யர்த்தமாகப் பண்ணுதலும். இவனுக்கு இந்த வசனம் சொன்னோம் என்னும் சந்தாபமும் பிரஹரிக்க எழுந்திருந்தலும், பழிச் சொலவு, மென்னும் நாலு பலத்தினைத் தருமென்று நிச்சயித்து, இந்த விருத்த ஹம்சம் மேல் வரும் அநர்த்தத்தினை காண்பனவாகவென்று நிச்சயித்து, விருக்ஷக்ரத்திலிருந்து (மரத்தின் உச்சியில்) காலாந்தரத்து விருக்ஷத்தின் மேல் சாகோப சாகைகளெங்கும் மேறிப்பற்றிய விதனை வ்யாதன் கண்டு, இதன் மேலேறி வலையை வளைத்தனன். இராத்திரியில் ஹம்சங்கள் அனைத்தும் பாசபந்தங்களாகிய பின்னே உண்டாகிய கோலாஹலத்தினைக் கண்டு, விருத்த ஹம்சம் சொல்லும். பிள்ளைகளா நான் சொல்லிய ஹிதோபதேசத்தினை இகழ்ந்தீர். வித்தையிலும் புத்தி மிகுதியாயிருக்கும்.

அதன் போல வெனில் முன்னொரு சிம்ஹத்தினை ச்ருகாலன் (நரி) புத்தி விசேஷத்தினால் சொல்லும். மிருக ராஜனே மனுஷ்யனுக்கு ராஜாவைப் போல, மிருகங்களுக்கு ராஜாவாகிய நீ ந்யாய மார்க்கம் பண்ணாமல் பஹு ஜீவவதம் செய்தாய். இனிமேல் முறையாக நீ நியாயமே செய்வாயாக வென்று சங்கல்ப்பித்துச் சொல்லும். நானும் இந்த ச்ருகாலனுக்கு (நரிக்கு) முறையாகிய அன்று, சேற்றினுள் புரண்டு சென்று செப்பும், மிருகேந்த்ரனே இந்த வனத்துள் மற்றொரு சிம்ஹம் வந்து யான் கர்த்தன் எனக்கேட்ட யானும் அதனுடன் ஸ்பர்த்தைப் (போட்டி) பண்ணிய காரணத்தினால் கர்த்தமத்துள் (சேற்றினுள்) புரண்டு வந்தேனெனக் கேட்டு அதிகுபிதனாகி ச்ருகாலன் (நரியின்) பின்னே செல்ல ஒரு ஜீர்ண கூபத்தைக் (கிணறு) காட்டின அதனை வஞ்சகமாகக் கருதாதே, அந்தக் கூபத்தினுள் விழுந்தது போல வித்யை

யுண்டானாலும் புத்திஹீநன் விநாசத்தை அடைவான் என்றது கேட்டு பாலஹம்சங்கள் சொல்லும்.

தாதனே அக்ஞானிகளாகிய நாங்கள் ஈடேறும் வழியைச் சொல்லுவாயாக வென்றனர். விருத்த ஹம்சம் சொல்லும், அக்ஞான பாவத்தாலும், பிரமாதத்தினாலும், உதாசீனம் பண்ணிக் கெட்டதொரு காரியம் கழிந்த நீருக்கும் அணைக்கோலுமது போலும் என்ற பின்பும் பாலஹம்சங்கள் சொல்லும்,

தாதனே உனது மனதை ஒருப்படுத்தி யாங்கள் உய்யும் வகை விசாரிப்பாயாக. சித்த நிர்மலமாய் உள்ளளவில், ஸமஸ்தமும் அறியலாம். சித்த விநாசமாகிய விடத்து சப்த தாதுக்களும் விநாசமாகி, ஹேயோபாதேயங்களும் தோன்றாததால் உனது சித்தத்தினை ஒருப்படுத்தி யாங்கள் உய்யும் வகை விசாரிப்பாயாக வென்றனர்.

விருத்த ஹம்சம் சொல்கிறது. நீங்களனைவரும் ம்ருத (இறந்த) சரீரம் போல் இருப்பீராக அல்லது வியாதன் (வேடன்) உங்கள் சிரசினையும், பக்ஷங்களையும் சேதம் பண்ணுவன் என்றது. பிரபாத சமயத்திலே வியாதன் பக்ஷி சமூகத்தினை கத (இறந்த) ஜீவன்களாகக் கருதி விருக்ஷத்தின் மேல் ஏறி பக்ஷிகளை அதோபாகத்து (கீழே) விழ்த்தினன். அதன் பின் விருத்த ஹம்சம் சொல்லும். சர்வஹம்ச சீக்ரபுத்தி பலாயனம் பண்ணுவிராம் மென்ன பறந்து போயி நதி தீரத்திருந்து விருத்த ஹம்சத்தினை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி — அஹோ விருத்த வசனத்தினாலுய்ந்தோம். ஞான விருத்தரது வசனத்தினை நல்லதாக ஸ்வீகரித்தால் இஹபரலோகங்கட்கு ஹிதமாகுமென்றனர்.

இதன்னக் கேட்ட வியாதன், இது கதையின் அபிப்ராயமறியானாகி துராக்கிரஹத்தினாலுணர்ந்திலன். கிருஷ்ண பாஷாண ஜலத்தை ஆச்ரயித்தும் மிருதுவாகக் கூடாதவாறு போல இப்படிக் கதையினைச் சொல்லி விடை கொண்டு போகிற யமதண்டன் ஸ்வக்ருஹமடைந்தனன். இது பிரதம தின விருத்தாந்தம்.

இரண்டாம் நாள் யமதண்டன் ராஜாவைக் கண்டனன். தளவரனே கள்வரைக் கண்டாயோ, இல்லை, எங்கும் பரிப்பிரமித்துத் தேடியும் மொறொரு விடத்தும் கண்டேன் இல்லை. என்பது கேட்டு பகு தேச காலமெல்லாம் யாது செய்தனை யென், ஒரு பிரதேசத்திலே கும்பகாரரால் (குயவன்) ஒரு

கதையைச் சொல்லக்கேட்டனன், அது காரணமாகக் காலாதீகமானது (காலம் அதிகமானது) யென்ன அந்தக் கதையினைச் சொல்லுவாயாக வென, தளவரன் சொல்லுவான்.

சகல பாண்டங்களும் வனைவதற்கு எங்கள் குலத்தினை ரக்ஷித்தற்கும், யோக்யமான ம்ருத்யு (மண்) வானது எனது முதுகினை முறித்தது. ரக்ஷிப்பாரே, பக்ஷிப்பாராகில் யாவர் முன்னும் பேசுதலரிதென்றனன். இந்தக் கதையின் அபிப்ராயம் அறிந்திலன். ததநந்தரம் ராஜாவை விடைக்கொண்டு தனது கிருஹமடைந்தனன். இது த்விதீய தின விருத்தாந்தம்.

திருதீய தினத்தும் ராஜா பார்ச்வமடைய யமதண்டா. சோரரைக் கண்டாயோவென, தேவனே எவ்விடம் தேடியும் கள்ளரைக் கண்டிலேன் என இந்நேரம் என் செய்தாய் என, ஒருவன் ஒரு கதைச் சொல்லிலன். அது கேட்டதனால் நேரம் சென்றதென்றனன். அந்தக் கதையினைச் சொல்லெனச் சொல்லுவான்.

பாஞ்சால தேசத்து, வரசித்தி நகரத்து ராஜா சுதர்மன் பரம தார்மிகன், ஜயினோத்தமன். பார்யை ஜினமதி. அவளும் சம்யங் த்ருஷ்டி. மந்திரி ஜயதேவன். மித்யா த்ருஷ்டி. ஒருபா சூன்யன். சூன்யவாதி, பார்யை விஜயை அவளும் மித்யா த்ருஷ்டி. நிஷ்கருணை. ராஜா இஷ்ட விஷய காம போகங்களை அனுபவித்துச் செல்கின்ற காலத்து ஒரு நாள் ஆஸ்தான மண்டபத்து அநேக நரபதிகள் புடைசூழ இருந்த அவசரத்திலே ஒருவன் வந்து சொல்லுவான். மஹாபலன், மஹாதவளன் என்னும் ராஜ்யத்துக்கு மகத்தான பாதை வர்த்திக்கின்றதெனக் கேட்டுச் சொல்லுவான்.

வனத்திலே மத்தகஜங்கள் கர்வத்தினோடும் கூடியதும் சிம்ஹத்தினைக் காண மிகவும் கர்வத்தில் நீங்குமது போல வென்று, மீளவும் சொல்லுவான். சஸ்த்ரவதம் சஜ்ஜனங்களாலே யோக்ய மல்லவாகினும், சமரபூமியில் (போர்க்களம்) எதிர்த்தவன் சத்ருவானான். நமது ராஜ்யத்துக்கு விரோதியாகும் அவனை நிக்ரஹம் பண்ணுதலும், யோக்ய ஜனங்களைப் பரிபாலனம் பண்ணுதலும், ராஜ தர்மமாகுமென்றுஞ் சொல்லி, சதுரங்க பலசஹிதனாகி சமரபூமிக்குச் சென்று சத்ருக்களையும், ஜயித்து, சர்வஸ்வஹரமும் (கைப்பற்றி) பண்ணி ஆனந்தத்தோடும் நகரப்பிரவேசம் பண்ணுகிற அவசரத்தில் மதிலும், கோபுரமும் விழுந்தது, இதனைக் கண்டு அபசகுனமாக விசாரிச்சு நகர பாஹ்யத்திலே (வெளியில்) யிருந்த நன்மந்திரி ஜடிதியில் கோபுரமும், மதிலும்

இரண்டும் ஸ்தபதிகளால் எடுப்பித்தனன். மற்றை நாள் நகர பிரவேசக் காலத்து வஞ்சகத்தினால் வீழ்ந்தது. திருதிய தினத்தும் முன்பு போல பண்ணிச் செல்ல விழ்ந்தது கண்டு ராஜா, மந்திரியை நோக்கி இப்படி வீழ்தற்கு ஏது காரணமென்ன. மந்திரியும் மஹாராஜனே தேவதைகளால் வந்த உபசர்க்கம் நரபலியினைச் செய்யில் ஸ்திரமாகும். துர்தேவதைகளால் வந்தது என்று சொல்லக் கேட்டுப் பரமதார்மிகன் கருணாபரவசனாகிச் சொல்லுவான். இந்த அநாசாரம் செய்தால், இகபரலோகங்கட்கும் விருத்த மாகும். யாமிருந்தவிடம் வனமாகிலும், நகர மாத்ரமென்று பின்னும் சபை யிலுள்ள சமஸ்தரும் விபரம் சொல்லுவார். ஆயுஷ்யம், பலம், ஆரோக்யம், ஐச்வர்யாதிகளை வாஞ்சிக்கின்றவர்கள் பரஹிம்சை முதலாகிய துராசாரங் களைத் தவிர வேணுமென்றும் சாஸ்திர பிரமாணத்தினையும் சொல்லி அநேக தனங்களையும், பூமிகளையும், தானம் பண்ணியவிடத்தும் ஒரு ஜீவனை ரக்ஷிக்கும் பலம் இல்லை என்றும் சொல்ல, மந்திரியும் மகாஜனங்களுக்குச் சொல்லுவார்.

தேவரீர் இஷ்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்க யாங்கள் செய்வோமென்ன பாபபீருவாகி (பாபத்தினால் பயந்தவர்) ராஜாவும் சொல்லுவான். ராஜ்ய ஜனங்கள் செய்த புண்ணிய பாபங்களில் ஆறில் ஒன்று நமக்கு மாத்ரம், அதனாலும் யோக்யமில்லையென புண்யாம்சம் தேவரீரவர்கட்காகக் கடவது, பாபாம்சம் எங்களுக்கென்ன, கற்பனைக் கல்லைப் பிளக்கு மென்கிற நியாயத் தினால், ரராஜாவும் அனுமதி பண்ணினன். பின்பு மகாஜனங்களும், மந்திரியும் சுவர்ணமயத்தினாலே புருஷ ரூபம் பண்ணி பகுவித ரத்னாபரணங்களால் அலங்கிருதம் செய்து கோடி தனத்தினையும், சகடையின் (வண்டி) மேல் ஏற்றிச் சாத்தினர். "மாதா தனது ஹஸ்தத்தினால் விஷத்தினைக் கொடுக்க, பிதா கழுத்தினை முறிக்க, இப்படி ஒரு புத்திரனைத்தரில் இந்த தனத்தினையும் சுவர்ணமயமாகிய புருஷனையும் தருவோமென்று வீதிகள் தோறும் முரசு முழங்கிய வசனத்தினைக் கேட்டு, அந்த நகரத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லாம் கவாடபந்தனம் (கதவை சாத்தினர்) பண்ணியிருந்தனர். கிருபா, சூன்யனும், மகா தரித்ரனும் ஆகிய வனதத்தன் என்னும் பிராமணனுக்கு ஸத்ரீ நிஷ்கருணை.

இவர்கட்குப் புத்ரர் எழுவர். இவருள் இந்திரதத்தனென்னும் எல்லார்க்கும் மிளையானைக் கொடுத்து திரவியத்தினை வாங்கி நாம் இதற்கு இசைங்கி இருந்தால் வேண்டு புத்திரர்கள் உள்ளவர்க்கும் என்று புறப்பட்டு கோஷணைப் பண்ணி வருகிறவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவான். நீங்கள்

உரைக்கின்றபடியே உடன் வருகிறேனென்று சுவர்ணமயமாகிய புருஷனையும், தனத்தினையும் வாங்கித் தன் புத்திரனையும் சகடையேற்றித் தானும், ஸ்தரீயும் கூடிச் செல்லா நிற்ப இந்திரதத்தன் சிந்திப்பான். அஹோ தனத்தின் மகிமை இருந்தவர், தரித்திரம் வந்த விடத்துச் செய்யும் காரியம் செய்யா ரென்று பிரசித்தரது வசனத்தினைச் சிந்தித்துச் சென்றானாக. சகலரும் சந்தோஷம் பண்ண சுமுகனாகி மந்தஸ்மிதம் செய்யக்கண்டு மகாராஜன் சொல்லுவான். மரண நிமித்தமாகத் தான் நின்றிருந்தேன் என, பயம் வருமளவும் உண்டாகிய துக்கம் வந்தவிடத்து சகிக்கலாகும். "பிதாவினால் சந்தாபிதனாகிய (கஷ்டப்படுத்திய) பிள்ளை, மாதாவினை யடையும். மாதா வினால் சந்தாபிதனாகிய பிள்ளை, பிதாவினை யடையும். இருவராலும் சந்தாபிதனாகியவன் ராஜாவினை யடைவான். ராஜாவினால் சந்தாபித னாகியவன் மகாஜனங்களை அடைவான். மாதா விஷத்தினைத் தர, பிதா கழுத்தினை முறிக்க, மகாஜனம், திரவியம் கொடுத்துக் கொள்ள, ராஜா அனுமோதநாகியிருப்ப, யாவர் முன்னே செல்லுவேனென்று, தீரதையினால் (மன உறுதியினால்)மரணம் வந்தவிடத்தும் துக்கத்தை சஹித்தால் சுகதியாகும் என்று, அது காரணமாக மந்தஸ்மிதம் (சிரித்து) செய்தேன் என்றனன்.

இந்த வசனத்தினைக் கேட்டு ஜைனோத்தமனாகிய நரபதியும், நகரமும், கோபுராதிகளும், எங்களுக்கு வேண்டுவதில்லை. இருந்த இடம் நகரமாகு மென்று ஹிம்சைக்கு அனுமோதம் பண்ணாதிருப்ப, இவனுடைய சம்யக்த்வத் தினையும் இந்திரதத்தன் தைரியத்தையும் கண்ட நகர தேவதைகள் கோபுரங் களையும், ஸ்திரமாகப் பண்ணி, இந்திரதத்தனையும், ராஜாவையும், பிரசம்ஸித்து பஞ்சாஸ்சர்யங்களால் பூஜித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணிச் சொல்லுவான். "உத்யோகமும், துணிவும், ஞானமும், புத்தியும், சக்தியும், பராக்ரமமும் மந்த்ர வாதமுமாகிய, ஏழு குணமும் யாரொருவருக்கு உண்டோ, அவனே தேவனாக ஸ்மரிக்கப்படுவர் என்று சொல்லி தமதிடமடைந்தன. இந்த விருத்தாந்தத்தினைக் கேட்ட ச்யோதனன் அபிப்ராயம் அறியானாயினன். இப்படிச் சொல்லி யமதண்டன் ராஜாவை விடைகொண்டு தனது கிருஹம் அடைந்தார்.

நாலாம் நாளும் ராஜா பார்ச்வமடைய, ராஜாவும் சோரரைக் கண்டாயோ என, எவ்விடத்தும் கண்டேன் இல்லை, எனக்கேட்டு, நெடுநேர மாக என்ன செய்தாயென, வழியிலே ஒரு மானின் கதையைக் கேட்டதனால் நேரம் சென்றது என, நீ கேட்ட கதையினைச் சொல்லுவாயாக என்றவுடன் யமதண்டன் சொல்லுவான்.

மகாவனத்தில் வசிப்பதொரு மான்பேடும் (பெண்மான்), கலையும், புத்ர பௌத்ர முதலாயினருடன் செல்லும் நாளுள் வனத்தைச் சூழ வலையைக் கட்டி. வாபீ, கூபம் முதலாகிய ஜலங்களில் விஷங்களைக் கரைத்து. பூமியிற் படுகுழி பண்ணி, சேஷித்த (மீதம் உள்ள) வனங்களில் அக்னியினை இட்டு வேடன் வில்லினைப் பிடித்துப் பின் செல்ல, இந்த மானுக்கும் போக்கிட மற்றது என்றனன். இந்த அவசரத்துப் பெருங்காற்றும், பெருமழையும் வந்து அக்னியை அழித்து, வலையையும் முறித்தது. இந்தக் கதையினைக் கேட்டு தாழ்த்தேனென (காலதாமதம்), ஸ்யோதனன் கதையில் சிறிதும் அபிப்ராயம் அறிந்திலன். இந்த அர்த்தாக்யானத்தினை ராஜாவுக்குச் சொல்லி விடைகொண்டு போயினன். சதுர்த்ததின விருத்தாந்தம்.

அஞ்சாம் நாளும் ஆஸ்தான மண்டபமடைந்து ராஜாவைக் கண்டிருத்தலும், யமதண்டன் கள்வரைக் கண்டாயோவெனக் கேட்டு எவ்விடத்தும் தேடி வேறு ஒரு இடத்திலும் கள்ளரைக் கண்டேன் இல்லை என்றனன். இந்த தேச காலம் என்ன செய்தாய் என, க்ராமத்தின் பாஹ்யத்திலே (வெளியிலே) சிலர் கதை சொல்லக் கேட்டு காலாதிகமானதென, அந்தக் கதையை நமக்குச் சொல்லுவாயாக என யமதண்டன் சொல்லுகிறான்.

நேபாள தேசத்து பாடலீபுர நகரத்து ராஜா வசுபாலன், ஸ்த்ரீ வசுமதி, ராஜா கவித்வத்திலே பிரசித்தன். மந்திரி பாரதிபூஷணன், பார்யை தேவகி. இவனும் கவித்வத்திலே ஜகத் பிரசித்தன். ஒரு நாள் ஆஸ்தானத்தில் இருந்து ராஜா சொன்ன சப்தத்தினை பஹிஷ்காரம் பண்ண ராஜா அதிகுபிதனாகி மந்திரியினைப் பெருகிற ஆற்றினுள் கட்டிவிட, புண்ய வசத்தினால் மணற்குன்று சித்திக்க, அதன் மேல் இருந்து சொல்லுவான். சத்ருவினிடத்தும், ஜலம், அக்னி இவற்றுள் அகப்பட்டவிடத்தும், சமுத்ரம் மகாபர்வதாக்ரம் இவையாதியாக இவையிற்றுள்ளே எய்தியவிடத்தும், மத்தகஜம் எதிர்படவும், புண்ய மகிமை உண்டானால் வருந்தாதிருப்பாருமுளரென்று, "பின்னும், வித்வானை, வித்வான் சகியான் என்றும், சொல்லுமது, சத்யமாயிருக்குமென்று சொல்லுவான். "சிஷ்ட ஜனங்கள் காரணமாக துஷ்டரும், வ்ரதஸ்தன் காரணமாக காமிகளும், விழித்திருப்பவர் காரணமாகச் சோரர்களும், தர்மத்தைச் செய்கிறவர்கள் காரணமாக, மிகுந்த பாபத்தை செய்கிறவர்களும், சூரர் காரணமாகப் பீதிமான்களும், அக்ஷரவான்கள் காரணமாக, அக்ஷர ஹீனரும், மிகவும் கோபத்தினைச் செய்வார்களென்று, என்னால் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்பட்டது என்றும், ஜலத்துக்குண்டான குணங்களனைத்தினைச் சொல்லுவான்.

சைத்யமும், பரஹிதமும், நிர்மலத்வமும் அசூசியாய் வந்தடைந்தவர்களை, சுத்தம் பண்ணுகையும், மற்றும், அநேக சத்குணங்களை உடைத்தாகியும் உயர்ந்தவிடத்துச் செல்லாமை, தாழ்ந்தவிடத்திலே மிகவும் சென்றமை, என்று அந்யோந்யம் தேசத்தினைச் சொல்லிப்போக விடைகேட்ட ராஜாவும் நம்மால் அபராதம் செய்யப்பட்டது என்று சொல்லுவான். சந்திரனுக்கு ப்ரக்ருதி, க்ஷயமும், வக்ரமான சரீரமும், மந்த புத்தியும் தோன்றியிருத்தலும், ராத்ரியில் பிரகாசமானதாலும், மித்ரனாகிய ஆதித்யனுக்கு விபத்து வந்தவிடத்துத் தான் தோன்றுதலும், ஹீநாது குணம்போல வர்த்திக்கின்ற சந்திரனையும், ஈச்வரன் சடாபாரத்திலே தரித்தனன். ஆதலால் ஆச்ரிதரிடத்து மகத்துக்களது குணதோஷ சிந்தை இல்லை என்று சிந்தித்து மந்திரியினைக் கரையேற்றி, மந்திரி பதத்தில் ஸ்தாபித்து அநேக ஸத்காரம் பண்ணினனென்று சொன்ன கதையினைக் கேட்டும் சியோதனன் அபிப்ராயம் அறிந்திலன். இப்பொற்றிதான அர்த்தாக்யானத்தினைச் சொல்லி விடைகொண்டு யமதண்டன் தனது க்ருஹம் அடைந்தனன். பஞ்சதின விருத்தாந்தம்.

ஆறாம் நாளும் ஆஸ்தான மண்டபம் அடைந்து ராஜாவை நமஸ்கரித்து நிற்க, யமதண்டா கள்வரைக் கண்டாயோவென, எவ்விடத்துத் தேடியும் கண்டேன் இல்லை என்றனன். பகுதேச காலம் என் செய்தாய் என்று கேட்க, கடைத் தெருவிலொரு கதைச் சொல்லக் கேட்டு தேச காலம் சென்றது என, அந்தக் கதையைச் சொல்லுக என்றவுடன் ராஜாவுக்கு தளவரன் சொல்லுவான்.

குரு ஜாங்கல விஷய பாடலிபுத்ர நகரத்து ராஜா சுப்ரபன், ஸ்த்ரீ சுபத்ரை என்பாள். ராஜா நந்தவனம் ஒன்றும் செய்வித்தனன். அதனுள் அபூர்வமான விருக்ஷங்கள், அமைத்தனன். அநேக விதமாகிய கதளிகளையும், பஹு (பல) விதமான தே, மா, பலா, நாளிகேரம், நாரங்கம், எலுமிச்சை, முதலான விருக்ஷங்களையும், சந்தனம், நிர்யாசம், அகில் முதலாகிய விருக்ஷ விசேஷங்களையும், சிறுசண்பகம், மல்லிகை, யிருவாட்சி, முல்லை, முதலான வல்லி விசேஷங்களையும், சண்பகம், மகிழம் முதலான, சுகந்த புஷ்பங்களையும், விருட்சங்களையும், மற்றும் அபூர்வமானவற்றையும் அழகுபெற அமைப்பித்துச் செல்லும் நாள், வானரங்கள் சென்று வனத்தினை உபத்திரவம் பண்ணி, பனஞ் சாற்றினையும், பருகியபின், வனபாலசன் பகுசேஷ்டிதமாக மர்க்கடோ (குரங்கு) பத்ரவத்தினையும் சுப்ரபமகாராஜாவுக்குச் சொல்ல, ராஜாவும் வனத்தை ரக்ஷிக்கும் நிமித்தமாகத் தன்னுடைய கிரஹத்துள் வினோதார்த்தமாக இருக்கும் விருத்த வானரங்களை வனத்தே போகவிட, இவையும் அவையோட

கூடித் தோப்பை அழித்தது. அதுகண்டு வநபாலகன் சொல்லுவான், மாம்ச த்ருஷ்டியினுள் காணும் பதார்த்தங்களையும், ஞானதிருஷ்டியினுள் காணும் பதார்த்தங்களையும் அறியாத மூர்க்கன், இகலோக, பரலோக மிரண்டுக்கும் விரோதத்தினை யெய்தா நின்றார்கள் என்றனன். இந்தக் கதையின் அபிப்ராயத்தை ராஜா முதலாயினோரும் அறிந்திலன். பின்பு ராஜாவை விடைகொண்டு யமதண்டன் தனது கிருஹம் அடைந்தனன். ஷஷ்டதின விருத்தாந்தம்.

ஏழாம் நாளும் ஆஸ்தான மண்டபம் அடைந்தனன். ராஜாவை நமஸ்கரித்து நிற்க, யமதண்டா கள்ளரைக் கண்டாயோ வென்றனன். தேடிய விடங்களுள் வேறு கள்ளரைக் கண்டிலேன் என்றனன். நெடுநேரம் சென்றதற்குக் காரணம் என்னவென, நாற்சந்தி கூடியவிடத்து, ஒரு கதை சொல்லக்கேட்டு, அதனாலே தேசகாலம் சென்றதென, அந்தக் கதையினைச் சொல்லுவாயாக என்று ச்யோதனன் முதலாயினோர் கேட்க தளவரன் சொல்லுவான். உஜ்ஜயினி நகரத்து வைச்யன் யசோபத்ரன். இவனுக்கு ஸ்திரீகள் இருவர். தன் மாதாவினிடத்திலே ஸ்திரீகளிருவரையும் வைத்து, நல்ல முகூர்த்தத்தில் வாணிகஜ்யார்த்தமாகப் (வியாபார விஷயமாக) புறவீடு விட்டிருந்து காரிய வசத்தினால் ராத்ரி யசோபத்ரன் கிருஹத்தேவர, சாரித்ர ஹீனையாகிய தன் மாதா சோரபர்த்தாவுடனே வர்த்திக்கின்ற அவசரத்தில் கதவைத் திறந்து அபசாரித்ர பயத்தினால் வஸ்த்ரத்தினையும் மறந்து ஒரு மூலையுள் ஒதுங்கினள். கிரஹத்துள்ளே செல்லுகின்ற யசோபத்ரனும் ஏரண்ட விருக்ஷத்தின் மேல் மாதா உடுத்த வஸ்த்திரத்தினைக் கண்டு, அஹோ ! காமராஜனுடைய பெருமை இருந்தவாறு மிருத ரூபமாகிய இவளையும் விரஹத்தினால் பீடிக்கின்றவாறென்று சொல்லுவான். "ஒரு வ்ருத்த ஸ்வா (வயதான நாய்) வற்றின சரீரத்தினையும் அற்ற செவியினையும், இற்ற வாலினையும். ஒரு கண்ணினையும், வ்ரணத்தினாலும், சீயினாலும் கிருமி சமூகத்தினாலும், இடைந்த சரீரத்தினை உடைத்தாய்ச் செல்லா நின்றவிது பசியினால் மிகவும் வருந்தி பானையுள் தலை செல்ல, கழுத்திலிட்ட வாயோடாகி கண்டவர்கள் நிந்திப்பச் செல்கின்றது. காம விகாரத்தினால் ஒரு விருத்த ச்வாவினை ஸ்பர்சித்தது போலுமென்று பின்னும் சொல்லுவான்.

அஹோ ஸ்த்ரீ ஜனங்களது சரித்திரம் யாவராலும் அறயலரிது என்னும் லௌகிக (பொதுவான) வசனத்தினை நினைந்து ஸ்த்ரீகளது வஞ்சக ரூபத்தினை மனமகிழ்ந்து உரைக்கின்றனன். "ஒருவனை ஆலிங்கனம் பண்ணி நின்றும், மற்றொரு புருஷனை வசனத்தினாலும், பார்வையினாலும்

ரமிப்பிக்கையும் ஒருவனோடு க்ரித்ரிம (பொய்யான) க்ரோதத்தினோடும், மற்றொருவனை நினைந்து அழுகையும், ஸ்பர்சனம் பண்ணிய புருஷனை ப்ராதா முதலாயினாரென்றும் சத்யம் பண்ணுகையும், புருஷனோடு வசிக்கையில் மற்றொருவனை ஸ்பரிசிக்கின்றவளாகவும், பாவிக்கை முதலாகிய பகுவித மாயா ரூபிகளை துஷ்டனாகிய ஸ்ரஷ்டாவினால் பண்ணப்பட்டதென்றனன். அஹோ, மிகவும் விருத்தையாகிய (வயதான) இவள் சரித்திரம் இப்படியாகில் பாலைகளாகிய நமது பார்யைகள் சரித்திரம் எப்படியாமோ, வென்று சொல்லுவான்.

ஆஷாட மாசத்து மகாவாதத்தினால் யானையும், கோவும் பட்டபடி கண்டால் மஷிகை), கொசு முதலான இவற்றுக்குச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை, என்று ஸ்திரிகளிருவரும் மாதாவின் துஸ்சரிதத்திரத்தினைச் சொல்லாமல் அன்யோபதேசத்தினால் அவர்களைப் பரிக்ஷித்தனன். பின்பு செட்டியும் தேவிமாரும் விதே வைராக்யமாகத் துறந்தனர், என்று சொல்லக் கேட்டும் இந்த அபிப்ராயம் ச்வேதனன் முதலாயினோர் அறிந்திலன். இப்பற்றியான (இதைப்பற்றியதான) கதையினைச் சொல்லி விடைகொண்டு யமதண்டன் தனது கிருஹம் அடைந்தான்.

எட்டாம் நாளும் ஆஸ்தான மண்டபம் அடைந்து நின்ற யமதண்டனை ராஜா அதிகுபிதனாகிக் கள்வரைக் கண்டாயோவென. தேவனே! வேற வொரு விடத்திலும் கள்வரைக் கண்டேன் இல்லை என்று சொல்ல, சமஸ்த ஜனங்களையும் அழைத்துச் சொல்லுவான். நம்முடைய பேரில் குற்றமில்லை. நாள் ஏழும் சென்றது. கள்வரையும், தனத்தினையும் இவன் கடுககக் கொண்டு வராவிடில் எட்டு திசையிலும் பலியாக இடுவிப்பேன் என்றியம்பலும், எமதண்டனும், கொடிதாகிய வசனத்தினைக் கேட்டு, மெதியடியும். மோதிரமும், யக்ஞோபவிதமும் கொண்டுவந்து முன்னே வைத்துக் கூறுவான். சாலநமிவை, சோரரிவர்கள். சான்றோரே நியாயமானபடி, விசாரித்துச் செய்வீராயீர் என்றனன். மகாஜனங்களும், பரிவாரமும் கூடித் தம்முள்ளே விசாரித்து, மெதியடியாலும், மோதிரத்தினாலும், யக்ஞோபவீதத்தினாலும் ராஜா முதலாயினார் மூவரும், சோரராக நிச்சயித்து, இராஜ்ய லக்ஷணத்துக்கு யோக்யர் அல்லர் என்று சொல்லி, "வஞ்சகனான தோழனும், பதிவ்ரதாபாப மில்லாத களத்ரமும், வம்ச நீதியைக் கெடுக்கும் புத்ரனும், ஹேயோபாதேய மறியாத மந்த்ரியும், நீதிகேடான ராஜாவும், பிரமாதம் செய்யும் வைத்யனும், ராகத்வேஷமுண்டான தேவதையும், மோகமும், பாசமும் ஆரம்ப முதலாயின

ஹீன குணங்களோடு கூடிய தபஸ்வியும், கிருபை இல்லாத தர்மமும்", இவர்க ளனைவரையும் விட்டு, நீங்காதவர்கள் சத்குணங்களை நீங்குவரென்றும், மகாஜனங்கள் விசாரித்து, ராஜா, மந்திரி, புரோஹிதன் மூவரையும் யோக்யன் அல்லரென்று நிர்தாரணம் பண்ணி கர்த்தபமேற்றி துரத்தி, ராஜபுத்ரனை ராஜ பதத்திலும், மந்திரி புத்ரனை மந்திரி பதத்திலும், புரோஹித புத்ரனை புரோஹித பதத்திலும், ஸ்தாபித்தனன். சகல ஜனங்களும் ராஜ்ய பிரஷ்டராகிப் போகின்ற இவர்களைக் கண்டு சொல்லுவார்.

ஸ்ரீராமன் சர்வகுண சம்பன்னனாகியும் மாயமானின் பின் சென்றது போலவும், தர்மபுத்திரன் எல்லா புத்தியையுடையனாகியும், சூதினால் ஸ்வதேசத்தை இழந்தது போலவும், இவர்களும் சோர விருத்தியால் ஸ்வதேச மிழந்தனர் என்று சொல்லினர். போகின்ற இவர்கள் நம்முடைய அநீதியால் நாடு நகர முதலானவை அக்ஞான மிருந்தவாரென்று பச்சாதாப மெய்து துறந்து போயினரென்று, இந்த விருத்தாந்தம், சுபுத்தி, மந்திரி உதிதோதய மகாராஜனுக்குச் சொல்லவும், அவனும், மகாமந்திரியே உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஸ்யோதனன் முதலானோர் அவஸ்தை (கஷ்டம்) வருவது நிச்சயம் என்றனன். சுபுத்தி மந்திரி சொல்லுவான், விஷத்தினாலும், சஸ்த்திரத்தினாலும், முதலாகிய வெறுபட்டவர்கள் அனைவரும் மொழிய வேறு மரணம் அடைவாரில்லை, ஹேயோபாதேயமுள்ள மந்திரியில்லாத ராஜாவின் பந்துவர்க்கமும், இராஜ்யமும், ராஜாவும் விநாசத்தை அடைவார் கள் என்ற வசனத்தைக் கேட்டு, மந்திரியாகிய சுபுத்தியினை பகுவித பூஜ்ய வசனங்களால் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்துச் சொல்லுவான்.

வர இருக்கும் ஆபத்தினையும், மேல் வரும் பாபத்தினையும் தடைப் பண்ணி சர்வ போகங்களையும் உண்டாக்கி சுவர்க்க மோக்ஷத்தினையும் தருவிக்கும் சத்துக்களது இணக்கமென்று ராத்திரி நகர சோதனைக்கும் நகரத்திலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் காண்போம். அது சஜ்ஜனங்களால் யோக்யமாகுமென்று சொல்லுவான்.

தர்ம சாஸ்திரங்களினாலும், சத்கதைகளாலும் யோக்யன் பொழுதினைச் செலுத்துவான். ஒழிந்த பாபிகள் நித்திரையாலும், கலகங்களினாலும். துஷ்கதைகளாலும், பொழுதினைப் போக்குவர். என்ற ராஜாவின் வசனத் தினைக் கேட்டு மந்திரியும் அனுமதி பண்ணி நகரத்திலுள்ள ஆச்சரியம் காண்போம் என்று புறப்பட்டனர் ஆக.

அந்ருச்யாஞ்ஜனாச் சாயை தோன்றும் ஒருவனைக் கண்டு இது யாரது நிழல் என்று கேட்க, மந்திரியும் அந்ருச்யாஞ்ஜன முதலாகிய வித்யைகளில் பிரசித்தனாகிய ஸ்வர்ணகுரனென்னும் சோரனது நிழலாகுமென்ன. இவன் செல்கின்ற இடம் காண்போமென்று பின் செல்லா நிற்ப, சகல குண சம்பந்தனும், சம்யக்த்வ பரிபூரணனுமாகிய அர்ஹத்தாசச்ரேஷ்டி (வணிகன்) கிருஹத்தின், பாஹ்ய மதிலருகில் (வெளியில் உள்ள மதில் அருகே) நிற்கும் வட (ஆலமரம்) விருட்சத்தின் மேல் ஏற ராஜாவும், மந்திரியும் விருக்ஷத்தின் கீழ் நின்றனர். இந்த அவசரத்தில் நிகழ்கின்றதொன்று சொல்லுதாம் அர்ஹத்தாசன், கிருஹத்திலே இருந்து ஸ்திரீகளை நோக்கிச் சொல்லுவார்,

உதிதோதய மகாராஜனின் ஸ்திரீகளாயுள்ளவர்கள் இந்தப் பௌர்ணமை நாள் வனக்கிரீடை பண்ணவென்றும், புருஷராயுள்ளவர்கள், நகரத்துள்ளே இருக்கவென்றும். நடக்குற இதற்கு நீங்களும் போவீராயீர் என, அவர்களும், அஷ்டோபவாசத்தோடு கூடிய யாங்கள் வனக்கிரீடைக்குப் போகக்கூடாதென்றனர். "பாம்பும் ராஜாவும் ஒக்கும். பாம்பு மணிமந்த்ர ஔஷதங்களினால் மீளும். ராஜா குபிதனாய் (கோபமாய்) உள்ள அளவில் யாவராலும் மீளவிடல் அரிது என அவர்கள் சொல்லுவார். உபவாசம், பண்ணிய யாங்கள் எந்த உபத்ரவம் வந்தவிடத்தும், விரதபங்கம் பண்ணுவ தில்லை. மலைமேற் சென்றவிடத்தும், சமுத்ர யாத்ரை பண்ணுமிடத்தும், கிருஷீயைச் (விவசாயம்) செய்யுமிடத்தும், புண்ணியம் உண்டாகும்பொழுது சகலமும் உண்டாகும். புண்ணிய ஹீநமாகிய விடத்து, யாவராலும் சகாயம் பண்ணுதல் அரிதாதலால் யாங்கள் சங்கிரஹிக்கப்பட்ட தர்மத்தினை விடுவ தில்லை. உபவாச தினத்தில் ஜீன பூஜையும், ஆகமாதி தர்ம கதையினைக் கேட்டலும் யோக்யமாகும். இது கர்மக்ஷயத்துக்குக் காரணமாகும் என்று சொல்லுவார். தர்மத்யானத்தில் மனது ஒருவகைப் படுகையும் பஞ்சேந்திரி யங்கள் வசத்தின செல்லாமலும், ஹிம்சாதி தோஷங்களை அகற்றி இருத்தலும், பரமார்த்த த்யானம் பண்ணுதலும், ஸ்வர்க்காபவர்க்க (மோக்ஷம்) சுகசாதன மாகும். ஆதலால் நமது சகஸ்ரகூட சைத்யாலயத்து மஹா பூஜையினையும் பண்ணி தர்ம கதையினை சொல்லியிருப்போமாக என அனுமதி பண்ணி அர்க்கதாசரும் அநேக வாத்யங்களோடுகூட பகவதர்ஹத் பரமேஸ்வரனுக்கு பஞ்சாம்ருத பூஜையினையும், பண்ணி திவ்யமாகிய அஷ்டவிதார்ச்சனை களாலும் ஸ்தவன (ஸ்தோத்திரம்) மாலைகளாலும் அர்ச்சித்து, நமஸ்கரித்து, ஸ்ருத பூஜையினையும் பண்ணி முகமண்டபத்திருந்து அர்ஹதாசரை நோக்கி ஸ்திரீகள் சொல்லுவார், தேவரீர்க்கு தர்சனம் விசுத்தி உண்டாகக் காரணம்

அருளவேண்டுமென அவரும் உங்கட்கு சம்யக்த்வம் கூடினவாறு சொல்லுவீராம் என்ன தேவரீர் தாங்கட்கு முந்துற அருளிச் செய்யுமது முறைமையாகும் என்று சொல்லுவார். பிராம்மணருக்கு குரு அக்னியென்றும், வர்ணங்களுக்கு முக்யம் பிராம்மணன் என்றும், ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்தா குரு என்றும், அதிதியாய் வந்தவன், அந்த கிராமத்துக்குப் பூஜ்யனாகுமென்றும் ஸ்திரீகள் சொன்ன வசனத்தினைக் கேட்டுத் தமக்கு சம்யக்த்வம் (நம்பிக்கை) வந்தமைச் சொல்லுவார்.

இந்த உத்தர மதுரையில் ராஜா பத்மோதயன், தேவீ ஜாம்பவதீ. இவர்கட்குப் புத்திரன் உதிதோதயன். இப்பொழுது மகாராஜனாகிச் செங்கோல் முறைமையைச் செய்கின்றனன். மந்திரி சம்பின்னமதி. பார்யை சுப்ரபை. இவர்கட்குப் புத்ரன் சுபுத்தி மந்திரியாகி வர்த்திக்கின்றனன். அஞ்சன சோரன் ரூப்யகுரன். பார்யை ரூப்யகுரை. இவர்கட்குப் புத்ரன் சுவர்ணகுரன், அஞ்சந சோரனாகி, வர்த்திக்கின்றனன். ராஜச்ரேஷ்டி ஜிநதத்தன். பார்யை ஜிநமதி. இவர்கட்குப் புத்ரன், அர்ஹத்ததாஸனாகிய யான் ராஜாவுக்கு ச்ரேஷ்டியாகி வர்த்திக்கின்றேனென்று வசநத்தினை ராஜாவும், மந்திரியும் கேட்டனர். சோரனும் கேட்டு, நமக்கு யிற்றைக்குக் களவு வேண்டாம். இவர்கள் சொல்லுகின்ற கதையினைக் கேட்போம் என்று சிந்தித்தனன். ராஜாவும் மந்திரியும் அப்படியே நினைத்தனர். ஸ்திரீகளே த்ருஷ்டமும் கேட்கையும் அனுபோகமுமாகிய கதையினைச் சொல்லுகிறேன். அவதானம் பண்ணிக்கேட்பீராக, என்று சொல்லுவார்.

முன்பு சொன்ன ரூப்யகுரனென்னும், அஞ்ஜன சோரன், மதுமாம்சமும், சுராபாநமும், வேச்யாகமநமும், வேட்டையாடுதலும், களவும், பரஸ்த்ரீ கமநமும் என்னும் சப்த வியசனங்களோடு கூடிய இவன் ஒருநாள் சூதாடிவென்ற பஹுதனமெல்லாம், பரிஹாசர் முதலாயினார்க்குக் கொடுத்து மத்யான காலத்துப் பசியினால் மனையை நோக்கிச் செல்கின்றனவன் ராஜாவுக்கு அமுது சமைக்கின்றவிடம் குறுகிய (வந்த) பொழுது சுகந்த பரிமளாதிகளை அறிந்து மனமகிழ்ந்து அஞ்ஜன சித்தியால் போஜிப்போம் எனக் கருதி, அன்று முதல் அஞ்ஜனமிட்டு ராஜாவினுடன் போஜனம் பண்ணிச் செல்லும் நாளுள், ராஜரின் தேகம் மிகவும் இளைத்தமைக் கண்டு, மந்திரி சொல்லுவான், "ஆகாரத்தினால் சரீரமும், நயனத்தினால் முகமும், நயத்தினால் ராஜ்யமும், லவணத்தினால் போஜநாதிகளும், தர்மத்தினால் இஹபரலோகமும், சந்திரனால் இராத்திரியும், பிரகாசம் ஆகும்" என்னும் வசநம் ஜகத்பிரசித்தமாய் இருக்கும். தேவரீர் திருமேனி மிகவும் இளைத்தமை காரணம் என்னே

என, முன்பு நடந்துவரும் நிர்ணயத்தினால், நாலுபடிச் சமைத்துச் செல்லவும், ஒருவன் கூட போஜனம் பண்ணுகிறது போலிருக்கும். இம்மாயகையினை நீ அறிவாயாக என்ற ராஜாவின் வசனத்தைக் கேட்டு, விசாரித்துச் செய்வான்.

ராஜா அமுது செய்யும் வேலையிலே எருக்கம் பூவினால் விரளமாகப் பரப்பி சதுஷ்கோணங்களிலும் (நான்கு பக்கங்களிலும்) பாம்பின் தோல், மனுஷ்யன் தலையின் மயிர் முதலான ரௌத்ர தூமத்தினையும் குடத்திற்குள் வைத்து அடைத்து, வாய்க்கட்டி, மல்லர் முதலான, சேவகரையும் மறைவு செய்துவைத்து, மந்திரவாதிகள் சூழ இருப்ப, அஞ்ஜன சோரன் முன்போல வருகின்றவன் பரப்பி இருந்த புஷ்பங்களை மிதிக்க, சப்திக்கின்றது கேட்டு துவாரபந்தனம் பண்ணி (கதவைச் சாற்றி) தூமத்தினை விடுதலும் நயனத்தில் இட்ட அஞ்ஜனம் சுதமாகப் (தெளிவாக) பலரும் காண்கின்ற இவனைப் பாசத்தினால் (கயிறு) பந்தித்து ராஜாவினுக்குக் காட்டக் கொண்டு வருகின்றவிடத்து, கள்ளன் தனது மனஸில் விசாரித்தனன்.

ஒரு மத்தகஜம் திருஷ்ணையால் (தண்ணீர் தாகம்) தடாகத்தினை அடைந்து தண்ணீர் உண்ணப் புகுந்தவிடத்து, அவற்றினுள் காலற்றலும், விதிவசத்தால் விஸனமுற்றது போலவும், யோக்யன் ஒருவனுக்கு அயோக்யன் விபரீதமாக சிந்தித்தவிடத்தும் விபரீதம் சிந்தித்தவனுக்கே துக்கமாகும். அதன் போலவெனில் ஒரு ராஜாவினுக்கு மாயா வேஷதாரியாகிய தாபஸனொருவன் ராஜபுத்ரியைக் கண்டு மோகிதனாகி வஞ்சகத்தினால் சொல்வான். இந்தக் கன்யகை அன்யதேசத்தில் செல்லின் உனக்கு அனேக விபவ (பெருமை) முண்டாகும், அல்லது அநர்த்தம் வரும் எனக்கேட்டு ராஜாவும் ஆற்றினுள் கம்ச மஞ்சுஷையில் (வெண்கலப் பெட்டி) கட்டி விட்டனன். இதன்மேல் எரிகின்ற விளக்கினால் இருளகற்றிச் செல்லா நிற்ப, வேட்டைக்குப் போய் மீள்கின்ற மந்திரியினை அழைப்பித்துப் பார்க்க, ராஜ புத்திரியாகியது கண்டு, மஞ்சுஷை யில் ஒரு வியாக்ரத்தினை அடைத்து நகரத்திற்கு வந்தனன். இந்த தாபசனும் தனக்கு மாந்யமாக நடக்கும் ஒரு கிராமத்து ஆற்றில் வரும் மஞ்சுஷையினுக்கு அடையாளம் சொல்லிவரவிட அவர்களும் ஆற்றில் வந்த மஞ்சுஷையினைப் பிடித்து, இவன் கிரஹத்தின் உள்ளே கொண்டுபோய் வைத்தனர். தாபசனும் ராஜாவுக்கு அறிவித்து எனது தேகத்தில் ஒரு வியாதி உண்டு. பரிஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு மீள்கின்றேனென்று வந்து தனது கிருஹம் அடைந்து ஸ்நானம் பண்ணி, போஜன காலத்தின் பின், ஏகாந்தமாக ஒரு கிரஹத்துள் துவாரபந்தனம் பண்ணி மஞ்சுஷையினை (பெட்டி) திறந்தனனாக அதனுள் இருந்து வ்யாக்ரம், பக்ஷிப்ப (உண்ண) மரணமடைந்தனன்.

இந்த விருத்தாந்தத்தினைக் கேட்ட ராஜா, வியாகுலமுற்றவிடத்து, மந்திரி கன்யகையினை முன் வைத்து, உள்ளபடி எல்லாம் அறிவித்தனன். இந்தக் கதைப் போலவும், "தாமரைப் பூவினுள் மதுவை உண்டு மயங்கி இருந்த பிரமரம் (வண்டு), ப்ரபாத சமயத்து சிந்திக்கின்றது. ஆதித்யனும் உதிக்கின்றனன். ப்ரபாத காலமும் ஆகா நின்றது. தாமரைப்பூவும் மலரும் என்று விசாரிக்கின்றவிடத்து, மத்தகஜமொன்று வந்து, தாமரையினைப் பிடுங்கி தரைமேல் எரிய, வண்டும் மரணத்தை அடைந்தது" போலவும், யான் செய்த அன்யாயத்தால் இப்படி வந்தது என்று சிந்தித்தவனை ராஜாவின் முன்னே கொண்டுவந்தனர்.

ராஜாவும் அதிகுபிதனாகி (கோபமாகி), இவனை உயிர்க்கழுவின் மேல் வைப்பீராம் என்று பரிஜனங்களை நியோகிக்கக்கொண்டு போகின்றவிடத்து, கண்டவர்கள் சொல்லுவார். சூது முதலாகிய வ்யசனங்களினால் கெட்டவர்கள் பலருமுளர். சூதினால் தர்மபுத்திரனும், மாம்ச பக்ஷணையினால் பகத்கும்பன் என்னும் ராஜாவும், மத்யபானத்தினால் யாதவ வம்சத்துள்ளாரும், வேச்யா கமநத்தினால் சாருதத்தன் என்னும் வைச்யனும், வேட்டையினால் பிரஹ்மதத்தனும், க்ஷத்திரியனும், களவினால் சிவபூதி என்னும் உகித்தாபசனும், பரஸ்த்ரீ கமநத்தினால் ராவணனும், தீபகனும் அழிந்தனர். சப்தவியசனங்களோடு கூடியவனுக்கு வரும் மரணம் அவசியமாகும் என்றனர். தனத்தினையும், கோமுதலானவற்றையும், அன்ய பூமியில் அல்ப க்ஷேத்திரமாகிலும் தஸ்கரணம் (திருட்டு) பண்ணினவர்கள் நரகத்தினை அடைவர். சந்ததம் சோரனாகிய இவனுக்கு வருமது சொல்லவேண்டுமோ வென்றனர். ராஜநியோகத்தால் கழுவின் மேல் ஏற்றி நாலு திக்கிலும் மறைய ஒற்றாட்களையும் வைப்பித்து, இந்தக் கள்ளனுடன் வார்த்தை பேசினவர்கள், ராஜத்ரோஹி என்றும், அவனிடத்திலே சோர விருத்தியினால் உள்ள தனமெல்லாம் இருப்பிடம் என்றும் அவர்களை நம்முடைய முன்வந்து சொல்லுவீராமின் என்றும், நியோகித்துச் செல்லும் நாளுள் ஒரு நாள் அர்ஹதாஸரோடுகூட ஜினதத்தர் நகரபாஹ்ய சகஸ்ரகூட சைத்யாலயத்து அபிஷேகாஷ்டவிதார்ச்சனைப் பண்ணி ஜைனசந்த்ர பட்டாரகரை குருபக்தி பூர்வமாக நமஸ்கரித்து, கிருகமேற் போகாநிற்க, வழியில் தண்ணீர் தாகத்தினோடும் ரக்தம் சிரவியா (பெருகி) நிற்க கண்டக்கத ப்ராணனாகிக் கழுவின் மேல் இருந்த இவனைக் கண்டு அர்ஹதாசர் தாதனே இவன் என்ன பாபம் செய்தானென்ன பூர்வார்ஜீத பாபோதயமாகும் என்று சொல்லுவார்.

நாகலோகம், சுரலோகம், மஹாமேரு முதலாகிய முக்கிய ஸ்தலங்களில் இருந்தவிடத்தும், மணிமந்திர ஔஷதாதிகளும், பகுவிதமாகிய வித்யைகளும், உளவானாலும் 'வருவதை விளக்கலரிது' என்ற ஜீவந்தர் வசனத்தினைக் கேட்ட சோரனும், ச்ராவகோத்தமரை நோக்கிச் சொல்லுவான். கிருபா சாகரனே, பரதார்மிகனே என்று முதலாகிய ஸ்தோத்திரங்கள் பலவும் சொல்லி, தண்ணீர் தாகம் உண்டு இது தீரும் வண்ணம் விசாரிப்பாயாக என்று சொல்லுவான்.

எவன் ஒருவனது மனது சர்வபிராணிகளிடமும் கிருபையுண்டாகா நின்றது. அதுவே ஞானமும் மோட்சமும். பகுவித வேஷங்களால் ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை என்றும், "விருக்ஷமானது தான் வெய்யிலில் வருந்தி தனது நிழலினைப் பரோபகாரமாகப் பண்ணியும், தன்னிடத்தில் உண்டாகிய பழங்களை சர்வ ஜீவனுக்கும், ஜனங்களுக்கும் உபசரிக்கும். தனக்கு ஒன்றையும் இச்சியாது. அது போலவும், பரோபகாரம் பண்ணும் பசு போலவும், பழ விருட்சம் போலவும், ஆறு போலவும் ஆகா நின்றது. சத்துக்களது பிரக்ருதி என்றும் ஒருவன் வருந்த, உலகாற்று என்றும் நியாயத்தினையும் உடைய மகானுபாவனே, ரக்ஷிப்பாயாக என்னும் வசனம் கேட்டு நம்மால் பனிரெண்டு சம்வத்சரம் பரமகுருவை சேவைப் பண்ணி இன்று பிரசன்னராய் மகாமந்த்ரோபதேசம் பண்ணியருளினர். தண்ணீருக்குப் போய் மீளுமளவில் மந்திரம் விஸ்மிருதியாகுமென்று (மறந்துவிடும்) பயத்தினால் போகாதொழிந்தோம் என, சோரனு மந்த மந்திரத்தினால் சாத்யமாகுமது யாதென, பஞ்ச நமஸ்கார மஹா மந்த்ரமாகும். சமஸ்த சுகங்களையும் தருவது என்றும், பஞ்சாட்சர மகிமையினைச் சொல்லுவார். சுவர்க்காதி சம்பத்துக்களை வரும்படி பண்ணுகையும் மோக்ஷலக்ஷ்மியை வசியம் பண்ணுகையும், விபத்துக்களை போக்குகையும், பாபங்கள் வெறுத்துப் போகும்படி பண்ணுகையும், பொல்லாத கதிகளில் செல்லாதபடி பண்ணுகையும், மகா மோகங்களில் மயங்கிப் போகும்படி பண்ணுகையும், ஆகிய குணங்களை உடைய மஹாமந்திரம் எனக்கேட்டு, தண்ணீர் கொண்டுவருமளவும் மறவாமல் ஜபம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறேன் என்று பரம மந்த்ரோபதேசத்தினைக் கைக்கொண்டு, பரமாத்ம த்யானத்தோடு கூடியிருந்த அவசரத்து, தர்ம நாயகனாகிய ஜினதத்தர் தண்ணீர் கொண்டுவருமளவும் சமாதியினோடும்கூடி சௌதர்ம கல்பத்து தேவனாயினன். இவரும் இவனது சன்யாச மரணத்தினை கண்டு சம்வேக, நிர்வேக, பாவநாபரனாகி ஸ்நானம் பண்ணி சைத்யாலயமடைந்து உபவாசத்திலே கூடியிருந்த அவசரத்து நிகழ்கின்றது. குருக்கள்

ஜினசந்த்ர பட்டாரகரும், சோரனது சமாதி மரணத்தினைக் கேட்டு மகத்துக்களது சம்சர்க்கம் சமஸ்த தோஷத்தையும் போக்கும் என்று அருளிச்செய்வார்.

வஞ்சகமான புத்தியினை அகற்றி, சத்ய வசனத்தினை உண்டாக்கி, பாபஹரணத்தினையும் செய்து, மனசையும் பிரியப்படுத்தி, திகந்தரங்களிலும் கீர்த்தியை யுண்டாக்கு என்று அருளினர். அதன் பிறகு ராஜாவிடம் சென்று, ஜினதத்தச்ரேஷ்டி சோரனோடு பகுதேசகாலம் சம்பாஷணம் பண்ணினார் எனக் கேட்டு, அவன் ராஜத்ரோகி, சோரனுடைய திரவியமும் அவனிடத்திலே என்று குபிதனாகி (கோபமாகி) சீக்ரம் கொண்டு வருக என்று பரிஜனங்களை ஏவினான். இந்த அவசரத்திலே சௌதர்ம கல்ப்பத்தில் அநேக பரிஜனங்களோடும் சோடசாபரண பூஷிதனுமாகி, சோரனாகிய தேவன் அவதி ஞானத்தால் சமஸ்த விருத்தாந்தத்தினையும் அறிந்து ஜினதத்தச்ராவகர் பண்ணின தர்மோபதேசத்தினால் சமஸ்த மகிமையும் உண்டானதென்று சொல்லுவான். சம்பூர்ணமான அன்னபானமும், நன்றாகிய சய்யாசநமும், கந்தாதிகள், வஸ்த்ரம், ஸ்த்ரீகள், ஆபரணம், வாஹனம், தண்டிகை முதலானவை அழகிய மாளிகை இவை எல்லாம் புண்யாதி கிருப தேசத்தினாலே வந்தது. மகோபகாரியாகிய இவரை மறக்கில், நம்மில் மிகுந்த பாபிகள் இல்லை என்று சொல்லுவார்.

"ஒரு அக்ஷரத்தை உபதேசம் பண்ணினவர்களையும், ஒரு பதத்தினை உபதேசம் பண்ணினவர்களையும், ஒரு கிரந்தத்தினை உபதேசம் பண்ணினவர்களையும் மறந்தவன் பாபி என்று சொல்லும்" தர்மத்தை உபதேசித்த சத்வபுருஷரை மறந்தால் அதுபோல் ஒத்த பாதகம் இல்லை என்று நிச்சயித்து, தனக்கு முக்கிய குருவாகிய ஜினதத்தர் விபத்தினை நீக்குகைக் காரணமாக தண்டாயுதத்தினையும் கைப்பிடித்து விகுர்வணையால் மனுஷ்ய ரூபத்தினைக் கைக்கொண்டு இவர் வாசலில் வந்து நின்று ராஜாவின் மனுஷ்யரை நோக்கி, ஏழைகள் வந்த காரணம் என்ன என, அவர்களும் ஜினதத்தரை ராஜாக்ஞையால் கைக்கொண்டு போகவந்தோம் என்றனர். அவரில்லை என்றும், நீங்கள் போவீராம் என்றும் திக்கரிக்க, எங்கள் கையால் உனக்கு மரணத்தை வாஞ்சிக்கின்றாய் போலும் என தேவன் சொல்லுவான்.

உங்களது ஸ்தூலமாகிய ரூபத்தினால் ப்ரயோஜனம் ஒன்றும் இல்லை. எனது குறளாகிய ரூபம் கண்டு இகழவேண்டாமென்றும், "யானை மிகவும் பருத்தவிடத்தும் அங்குசத்தினால் வணங்குகின்றது. வஜ்ராயுதம் சிறிதாகிய

தானாலும், பெரிதான மலைகளை எல்லாம் பிளந்து பலவாகா நின்றது. பெரிதாகிய இருள்நின்றவிடத்து அல்பமாகிய தீபம் காண கெட்டுப் போகின்றது. இவைப்போல ஸ்வபிரகாசமாகிய ஒருவன்முன், ஹீனராகிய திரள் நிற்கமாட்டார் என்றும், சிம்ஹம் மிகவும் சிறிதாகியும், பெரிதாகிய யானை முன் நிற்கமாட்டாது. அநேகம் யானைகள் கூடிய வனத்தில் ஒரு சிம்ஹமானது த்வனி கேட்க, மதத்தினையும் ஒழிந்து பயத்தினையும் அடையும் என்று சொல்லி சிலரை மிருதராகவும், சிலரை மோகவசத்தினால் பிரமிபித்தும் சிலரை விசேஷம் சொல்லும்படியாயும், விடுத்தனன். ராஜாவும் அதிகுபிதனாகிப் பின்பும் சிலரை ஏவ அவர்களையும் மரணம் அடைவித்த செய்தி கேட்டு, சாதுரங்க பலசஹிதனாகி, மஹாயுத்தம் விளைந்த விடத்து அனைவரும், தேவனது மஹிமையால் மரணம் அடைந்தனர். ராஜாவும் மகா குபிதனாகி திசை நடுவில் ஓடா நிற்ப, தேவனும் அதிபயங்கரமாகிய ராக்ஷஸ ரூபத்தினைக் கைக்கொண்டு பயத்தினால் ஓடுகின்ற ராஜா, எவ்விடம் சென்றனன், அவ்விடம் சென்று அக்ஞானி உனக்கு ஆயுஷ்யம் வேண்டுவது யாகில் நகர பாஹ்ய சஹஸ்ரகூட சைத்யாலயத்திருந்த ஜைனோத்தமராகிய ஜினதத்தரை சரணமாக வந்தடைந்தால் ஈடேறுவை எனக்கேட்டு ஜினாலயம் அடைந்து ச்ரேஷ்டி உனது சரணமடைந்தேன். உன்னால் எனது வம்சம் பிரதிஷ்டிதமாகும்படி அருள்வாயாகவென்று சொல்வான்.

பல ஹீனத்தினால் கெட்ட வம்சமும், இடிந்த கிணறும், உடைந்த குளமும், க்ஷாம முதலாகிய மகாபாதைகளால் வருத்தமுற்ற தன்னை சரணமாக வந்தடைந்தவர்களையும், பசுக்களையும், யோக்யமான பிராஹ்மணரையும், ஜீர்ணமான தேவாலயங்களையும், பிரயத்தனத்தினால் யாவனொருவன் ரக்ஷிக்கின்றான் பூர்வத்தில் செய்வித்தவனிலும் நாலு படி புண்ணியம் உண்டு என்றனன். இதுகேட்ட ஜினதத்தரும் ராக்ஷஸனது ரௌத்ர ரூபத்தினையும் பீருவான (பயந்த) ராஜாவினையும் கண்டு, ராக்ஷசனைக் கண்டு நோக்கிச் சொல்லுவார். பயத்தினால் ஓடுகின்றவனின் பின்செல்வான் இல்லை, உன்னுடைய பராக்கிரமத்திற்கும், மகிமைக்கும் போதாதெனக் கேட்டு பிரக்ருதியான தேவரூபம் கைக்கொண்டு இவரை த்ரிபிரதட்சிணம் பண்ணி நமஸ்கரித்த பின்பு, பகவானையும் பரமாகமத்தையும், குருக்களையும் நமஸ்கரித்து இருந்தனனாக ராஜாவும் தேவலோகத்தில் உள்ளவர்களுக்கு விசாரம் இல்லையாய் இருந்தது. தேவனையும், ஆகமத்தையும், குருக்களையும் தவிர்த்து பிரதமம் கிருஹஸ்தனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தது யாதினோடொக்கும் என்று சொல்லுவான்.

ஜகத்பிரசித்தமான கிரமத்தினை ஒழித்து, கிரமஹாநி செய்தல், போஜனம் செய்தபின், ஸ்நானம் பண்ணி, தேவன் முதலாயினரைப் பூஜை

முதலான ஸத்காரம் பண்ணுதலோடு ஒக்கும். எனக் கேட்டு. ராஜாவே சமஸ்தமும் அறிவோம். பிரதமம் தேவன் முதலாயினாரை நமஸ்கரித்து, சிராவகனாயினார்க்கு அஞ்சலி மாத்ரம் பக்தி பண்ணுமது யான் இப்படி செய்தற்குக் கேட்பாயாக, இவர் எனக்குப் பரமகுருவாக உள்ளவரைப் பற்றி அறிவிப்பாயாக என சொல்லுவான்.

பூர்வத்தில் அஞ்சன சோரனாகி சக போஜனம் பண்ணிய நாள் முதல் தேவ போகமானவளவும் உள்ள விருத்தாந்தம் உள்ளபடி சொல்லக் கேட்டு, ப்ரஸன்னராகிய ராஜாவும் சொல்லுவான். ரஸமற்ற நீரைச் சிறிது நாள் அனுபவித்துத் தனது ஆயுஷ்ய பரியந்தம் அம்ருத ரூபமான ஜலங்களை நாளிகேரம் கொடுத்தாற் போல, ஒருவர் செய்த உபகாரத்தினையும், யோக்யர் மறவார் என்று சொல்ல தேவன் சொல்லுவான். யோக்யர் பரோபதேசம் இன்றியே ஸ்வபாவத்தினால் ஜீவன்களை ரக்ஷிப்பர். அது எதுபோலவெனில் விளக்கினைக் காண இருள் கெட்டார் போலவும், க்ரிஷ்ம காலத்திலே வழி அடைத்து நின்ற விருட்சம் போலவும், அகாலத்து மேகம் போலவும், யோக்யரும் இப்படி பரஹிதத்தினைப் பண்ணுவர் என்று தேவன் சொல்லக் கேட்ட ராஜா, தர்மங்கள் பலவிலும் சம்யக்த்வ விசுத்தியுடையானாகிய யோக்யனுக்கு உபகாரத்தை பண்ணுவது புண்யாதி கிரியை எனக் கேட்டு ஜினதத்தரும் மகாராஜன் சொல்லிய வசனம் சத்யமென்று சொல்லுவார். அகிம்சாதி தேச விரத சஹிதமான "ஜினதர்மமும்" யோக்யருடன் கூடியிருத்தலும் வித்வான்கள் கோஷ்டியுள் சொல்லும் வசனம் திருத்தமாகையினாலும். சர்வசாஸ்திரங்களிலும் சாமர்த்தியமும், பதிவிரதோத்தமையும், குணவதியுமான ஸ்திரியினைப் பெறுதலும், தோஷமற்ற பவித்ரமான ஆசாரத்தை யடைதலும், பகுபுண்யத்தினால் உள்ளதாகும் எனக் கேட்டு சமஸ்தரும் சந்துஷ்டராயினர். தேவனும், பஞ்சாச்சர்யங்களினால் 'ஜினதத்தச்ரேஷ்டியை" பூஜித்து, ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக் கள்வனாகிய யான், தேவரீர் அகாரணத்தினால் உபதேசம் பண்ணி அருளிய மகிமையினால் ஈத்ருசமாகிய யான் இந்த விபவத்தினை யடைந்தேன் என்றனன்.

இந்த விருத்தாந்தமெல்லாம் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டு, ராஜா சொல்லுவான். அஹோ தர்மத்தினது மகிமை இருந்தவர். தேவனாகிய இவனும், தாஸனாகி வர்த்திக்கின்றனன் என்று தர்மத்தினது மகிமை சர்ப்ப மாலையும், முத்து மாலை ஆகா நின்றது. ஆயுத ரூபமாகச் செய்யப்பட்டது. மாலையும் சுகந்தபுஷ்பமாலையாகா நின்றது. விஷமும் அம்ருதமாகும். சத்ருவும் ப்ரீதியைச் செய்கின்றனன். தேவர்களும் வந்து பகுவித ரத்னங்களாலும், திவ்யமாகிய நிருத்த கீதாதிகளாலும், சிறப்பினைச் செய்கின்றன.

என்று சொல்லி, பத்மோதய மகாராஜன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யபதம் கொடுத்து, ஜினசந்த்ர பட்டாரகர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஜின தீக்ஷையைப் பிராபித்தனன். மந்திரியும் சிரேஷ்டி முதலாகிய பலரும தீக்ஷித்தனர். சிலர் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர் சிலர். சுபபரிணாமத்துடன் கூடினர். தேவனும் பஞ்சவிம்சதி மலரஹிதமான சம்யக்த்வமான கிரகணம் பண்ணி சுவர்க்கமடைந்தனர் என்று அர்ஹத்தாசர் ஸ்திரிகளுக்கு இந்த விருத்தாந்தம் எல்லாம் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டதனால் சம்யக்த்வ கிரஹணம் பண்ணினோம் என, ஸ்திரிகளும் இந்தத் திருஷ்டமும் ச்ருதமும், அனுபோகமுமாகிய சகலமும் எங்களுக்கும் அனுமோதம் என்று, அஞ்சலி பண்ணியபின் குந்தலதை என்னும் எட்டாம் ஸ்த்ரி சொல்லுவாள்.

எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. அஞ்சலி செய்வதும் இல்லை, என்ற இவளது வசனம் கேட்ட ராஜாவும், மந்திரியும், சோரனும் குபிதராகி, ராஜாவும், மந்திரியும், எங்களுக்கு ராஜ்ய விபவமும் தந்து, தீக்ஷா கிரகணமும் பண்ணினவர்களுக்கு இந்த விருத்தாந்தம் சகலமும் அறிவார்கள். பாபிஷ்டையான இவள் அர்ஹதாசரது வசனத்தை அசத்யம் என்றனள், பிரபாத சமயத்து இவளுக்கு நிக்ரஹத்தை செய்வோம் என்றனர். அஞ்சன சோரன் சொல்லுவான். இந்த விருத்தாந்தம், யான் அறிய பஞ்ச நமஸ்கார மகிமையால் தேவனாகி ஜினதத்தரது உபசர்க்கத்தினையும் நீக்கினமை யானும் அறிவன். இப்படி இருக்க அஸத்யமென்றனள். ஹீனரது சுவபாவமென்று சொல்லுவான்.

ஒரு தடாகத்து ஹம்சமானது நெடுநாளாகக் கூடியிருந்தும், தாமரையில் உண்டாகிய பூவினைத் தனது மூக்கினால் சேதிக்கும், அதிதூரன் ஆகிய ஆதித்யனும் இந்தப் புஷ்பத்தினை எல்லாரும் சந்தோஷிக்கும்படிப் பண்ணுவான் என்று தன்னுடைய ஹிருதயத்திலே சிந்தித்தான்.

அர்ஹதாசரும் சம்யக்த்வ காரணத்தினைச் சொல்லினர். மித்ரியை நோக்கி உனது தர்சனகிரஹண காரணத்தினைச் சொல்லுவாயாக என்றனர். அவளும் சொல்லுவாள். மகத விஷயத்து, ராஜகிரஹ நகரத்து ராஜா சங்கிராம சூரன் பார்யை கனகமாலை, அந்நகரத்து வைச்யர் விருஷபதாசர் மகாசம்யக்திருஷ்டி சகலகுண சம்பூர்ணர், பரமதார்மிகர், புருஷ லட்சணம் உள்ளவர். புருஷ லட்சணமாவது, சத்பாத்திரங்கள் எய்தியவிடத்து தானம் பண்ணுதலும், குணவான்களிடத்து அனுராகம் பண்ணுதலும், பந்துவர்கங்கள் பரிஜனங்கள். இவர்களுடன் ஜீவித்தலும், சந்ததம், தர்மசாஸ்திரங்களை ஓதுதலும், சத்ருவுக்கு பின்னிடாதிருத்தலும், ஆகிய ஐந்து லட்சணம் உடையவர். பார்யை ஜினதத்தை, சம்யக்த்வாதி குணங்களுள் சர்வலட்சண சம்பூர்ணங்களும் உடையவள். இவளது லட்சணம் பர்த்தாவின் வசனம்

மீளாமை, உடன்படுதல், எப்பொழுதும் பிரியத்துடன் கூடியிருத்தலும், சமர்த்தயாய் இருத்தலும், பதிவிரதா பாவமும், ஹேயோபாதேய ஞானமுமாகிய குணங்களையுடையவள். லக்ஷ்மியை ஒப்பாள். இப்படிப்பட்ட குணங்களையுடைய ஜிநதத்தைக்குப் புத்திரரின்மையால் பகுபிரகாரமான பரிஹாரங்களைச் செய்தும், புத்திரரில்லாமையால் தனது பர்த்தாவை நமஸ்கரித்து விண்ணப்பம் செய்வாள்.

சுவாமி, புத்திரர்கள் இல்லாத வம்சம் பிரகாசமுண்டாகாது. அந்த வம்சம் நாசத்தினை அடையும். ஆதலால் இன்னமும் ஒரு விவாஹம் செய்து அருள வேண்டும் என்று சொல்லுவாள், "யானை மதம் பொழிகையினால் பிரகாசமாகும், தடாகமானது தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்களினால் பிரகாசமாகும், ராத்திரி பூரணசந்திரனால் பிரகாசமாகும், கவித்வம் வியாகரணத்தினால் பிரகாசமாகும், ஹம்சங்களினால் நதிகள் பிரகாசமாகும், சபை, வித்வான்கவால் பிரகாசமாகும், ஆசாரத்தினால் ஸ்திரிகள் பிரகாசம் ஆவார்கள், நடையிலும் ஓட்டத்திலும் அசுவம் பிரகாசமாகும், ஸ்ரீவிஹாரம் மகாபிஷேகங்களால் தேவாலயங்கள் பிரகாசமாகும், சத்புத்திரனால் வம்சம் பிரகாசமாகும், ராஜாவினால் இராஜ்யம் பிரகாசமாகும், தார்மிகன் ஒருவனால் உலகம் மூன்றும் பிரகாசம் ஆகும்" என்றும், "இராத்திரிக்கு விளக்கு சந்திரன், பகலுக்கு விளக்கு ஆதித்யன், மூன்று லோகங்களுக்கு விளக்கு தருமம், சத்புத்திரன் குலத்துக்கு விளக்கு" என்றும், சம்சாரத்தில் இளைத்த ஜீவன்களுக்கு இளைப்பாற்றியான காரணம் யோக்யரான பிள்ளைகளும், ஆசு, மதுரம், சித்ரம், விஸ்தாரம் என்னும் கவியும், ப்ராப்தருடன் கூடி, வர்த்தித்தலும் என்றும், இவை மூன்றும் ஒழிய மித்யாத்ருஷ்டிகளும் இப்படிச் சொல்லுவார். பிள்ளை இல்லாதாற்கு கதியில்லை என்றும், சுவர்க்கமில்லை என்ற வசனம் உண்டென்றும், புத்திரனை தரிசித்தப் பின்பு சன்யசிக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விருஷபதாசர் சொல்லுவார்.

சகலமும் அநித்யமானதைக் கண்டு மோக பரிணாமத்தினைத் தவறாத மூர்க்கரே ஞானசூன்யரென்பர். இந்த ஸ்திரீகளது சரீரம் ஆஹாராதிகளால் ரூபம் போல் தோன்றுகின்றது. விசாரிக்கின்றவிடத்து விஷயத்தினால் மூடராயினர். [குரூபமாகத் தோன்றுகின்ற அல்லது ரஸருதிரமாம்ச மேத அஸ்தி, மஜ்ஜை, சுக்லம் ஆன சப்த தாதுக்களாலும், வாத, பித்த, சிலேஷ்ம, உதராக்னி, சர்ம, மலமூத்ரமாகிய ஏழுமாக சதுர்த்தச தாது ரூபமாகிய அஷ்டரூபம், இதனை ஞாதாக்களொன்றாக விசாரியார்கள் என்று சொல்லி பின்னும் எழுபது வயசு திரசய (முதிர்ந்த) சென்ற யான் விவாஹத்தினைச் செய்யில் பலருக்கும் ஹாஸ்ய காரணமும், விரோதமும் ஆகும் என்றும், வியாதியாளன் ஆபரணம்பூண வாஞ்சிக்கின்றதும், தரித்ரனும் அதிவிருத்தனும் ஆகியவன்,

பால்யமான ஸ்திரிகளை வாஞ்சிக்கின்றதும், லோக விருத்தமும், அன்யோன்ய விரோதமும், ஆத்மாவுக்கு துர்கதிக்கு ஹேதுவும் ஆகும்” என்ன ஜினதத்தை சுவாமி பாக ப்ரசாதத்தினால் செய்யில் தேவரீர் அருளிச்செய்தது நியாயமாகும். குலசந்தான விருத்தியின் பொருட்டு, தர்ம சந்தான விருத்தியின் பொருட்டு மாதலால், தோஷம் யாதும் இல்லை எனக் கேட்டு விருஷபதாசரும் அநேக பிரயத்தனத்தினால் பொருந்தினர்.

ஜினதத்தை உதாரபோகத்து மாதா பந்துஸ்ரீ, புத்ரி கனகஸ்ரீ இவளை விவாஹ நிமித்தமாகக் கேட்டலும், யான் தமக்கை வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கின்ற விடத்துக் கொடுக்கில் க்ஷேமமாகும் என ஜினதத்தையும் போஜன காலம் ஒழிய கனகஸ்ரீ கிரஹத்திலே வர்த்திக்கக் கடவள். நியமானுஷ்டானத்தில் யான் இருக்கக் கடவேன் என்று பிரமாணம் பண்ணி, சுபமுகூர்த்தத்து விவாஹம் பண்ணிய பின் ஜினதத்தை, நியமத்திலே இருப்ப, கனகஸ்ரீ கிருஹத்தில், இஷ்ட விஷயாதிகளையும் அனுபவித்து, இல்லறத்துக்கு யோக்யமான தான, பூஜை, விரத, அனுஷ்டானங்களையும் தப்பாமல் நடத்திச் செல்லும் நாளுள், கனகஸ்ரீ ஒருநாள், தன் மாதாவைக் காணச் சென்றவிடத்து புத்ரியைக் கண்டு ப்ரீதி யெய்தி அருகணைத்துக் கொண்டு, உன்னுடன் பர்த்தாப் பொருந்தியிருக்குமோவென, மாதாவே என்னுடன் வசனமாத்ரமும் இல்லை, காமபோகாதிகளும் இல்லை. என்னுமது கேட்க வேண்டா, தமக்கையின் இடத்தில் என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்த எனக்கு சுகம் உண்டோவென்று கேட்கின்றனன்.

யான் சிரோமுண்டனம் பண்ணிப் பிக்ஷைப் பண்ணுவது அல்லதில்லை. ஜினதத்தையும், பர்த்தாவும் திவாராத்ரமும் ஜினாலயத்தில் இருந்து சுகானுபவம் பண்ணிக்கொண்டு போஜன காலத்துக்கு வந்து போவது அல்லது வேறில்லை, யான் இராத்திரியில் தனிமையால் நித்திரை பண்ணவென்று சோகித்து, மாதாவுடன் வஞ்சகம் சொல்லினள். ஸ்திரிகளது வஞ்சகத்தை அறிவிக்கும் நீதி சொல்லுதும், ஸ்திரிகளும், வித்வான்களும், தாபசரும், விரோதிகளும், பழியும், பாவமும் பாராமல் தமக்கு ருசிக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லியும், செய்துவிடுவார். அப்படியே பந்துஸ்ரீ சொல்லுவாள்.

லக்ஷ்மியை ஒத்த என்னுடைய புத்ரியைத் துறந்து ஜரையினாலும், விருபத்தினாலும் ஹீனையான இவளோடு காமானுபவம் பண்ணுகின்ற இவனுக்கு லஜ்ஜை இல்லை என்றும், இந்த்ரன் அநேக ஸ்திரீகளோடு கூடி

கல்பக விருட்சம் முதலாகிய திவ்ய போகங்களை அனுபவித்து இருக்கின்றவன், வனவாசியாய் கிழங்கு முதலாயின போஜித்து வர்த்திக்கின்ற கௌதமனெனும் தாபஸனுடைய ஸ்த்ரீ அகல்யையைக் காமாக்னியால் அனுபவித்தனன். ஆதலால் ஆசையுற்றவிடத்து, பிராப்தரானாலும் விடுமது, பற்றுமது அறியாரென்றும், காமுகனுக்கு லஜ்ஜை, அயோக்யமான பதார்த்தங்களை தரிசிக்கையும், நல்ல வசனத்தைக் கேட்கையும் யோக்யம், அயோக்யம் அறிகையும் இன்றிப் பொல்லாததொரு பதார்த்தங்களையுக் நல்லதாகக் கருதிவிடும். அஹோ! காமராஜனது மகிமையிருந்தவாறு. குருஜனமாகிய இவள் தூர்த்தனாகி வர்த்திக்கின்றனன். சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றவன் என்றும், சகல கலைகளிலும் வல்லவன் என்றும், தீர புருஷன் என்றும் விசாரியாமல் இப்படியொத்தவர்கள் மனசையும், ஹீன விருத்தியாகப் பண்ணுவரென்று ராக த்வேஷத்தால் பகுதூஷணம் பண்ணிப் புத்ரியே, பாபரூபியான ஜினதத்தையை உபாயத்தினால் மரணம் அடைவிப்போம் என்று சொல்லி, கனகஸ்ரீயைத் தனது கிருஹத்திலே கொண்டிருந்து, ரௌத்ர தியானத்தோடு செல்லும் நாளுள் ஒருநாள், ஒரு காபாலி, எலும்பினால் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தினால் விக்ரஹமான ரூபத்தினையும், திரிசூலம், டமருகம் முதலாகிய ஆயுதங்களையும் உடையனாகி அநேகம் ஸ்த்ரீகளோடும், இவளது கிரஹத்துக்கு வரக்கண்டு, இப்படிப்பட்ட காபாலியை யொப்பார், இதற்கு முன் யான் கண்டதில்லை. இவனிடத்திலே நான் விசாரிக்கின்ற காரியமாமென்று நிச்சயித்து ஷட்ரசங்களால் நெடுநாள் இவனுக்குப் பிக்ஷை கொடுத்தனள். இதற்குக் காரணம் விசாரித்துக் காபாலி சொல்லும் லோகம், தேவன் முதலாகியவரிடத்தும் கார்யார்த்தமாக சேவை அல்லது வேறொன்றும் இல்லை.

பசுவினிடம் பால் மறந்துள்ள அளவில் கன்று அருகில் நில்லாமல் வேறிடம் சென்றது போலும் காபாலியும் இவளது பக்தி கண்டு சொல்லுவான். "மாதாவும், உபநயனம் பண்ணினவர்களும், வித்யாப்யாசம் பண்ணிவித்தவர்களும், ஆஹாரதானம் பண்ணினவர்களும், அஞ்சாதே என்று பயத்தை நீக்கியவர்களும், இவர்கள் அனைவரும் மாதா பிதா மரியாதியாகச் சொல்லும் தாயே" என்னிடத்தில் வேண்டும் வித்தைகள் பலவும் உண்டு என்று இவர்களது இங்கிதம் அறிந்து சொல்ல, பந்துஸ்ரீயும் சிறிது பிரலாபித்து சர்வ விருத்தாந்தத்தினையும் மறிவித்துப் பாபிஷ்டையான ஜினதத்தையை மரணம் அடைவிக்கச்செய்யவேண்டும் என்ற வசனம் கேட்டு காபாலியும் சொல்லுவான்.

'அபரபக்ஷத்து சதுர்தசி நாள் வித்யாசாதனம் பண்ணி நீ சொன்னபடி செய்வேன் இல்லையாகில், அக்னிப்பிரவேசம் பண்ணக்கடவேன் என்று

பிரதிக்ஞைப் பண்ணிச் சதுர்தசி நாள் பூஜா திரவியங்களும் வாங்கிக்கொண்டு ச்மசானம் அடைந்து, ஒரு அசரண சவத்தை ஸ்நான சுத்யாதிகளையும் பண்ணி அதன் கையில் வாளையும் பந்திப்பித்து, ஜபம் பண்ணுதலும், வேதாள தேவதையும், ஆவேசமாய் வந்து தோன்றிக் காபாலியை அழைத்துக் காரணம் என்ன என, மஹாமாய ஜினாலயத்தில் இருக்கும் கனகஸ்ரீ அக்ரஜை (அக்கா), ஜினதத்தையை வதம் பண்ணுவாயாக என, தேவதையும், ஹுங்காரசகிதமாக விகுர்வணை (பயங்கர உருவம்) செய்து பஹுகோரத்தினோடும் சென்ற விடத்து பகவதர்ஹத் பரமேச்வரன் மஹிமையினாலும், ஜினதத்தையாரது சம்யக்த்வ விசுத்தியினாலும், துர்தேவதைக்கு அசக்யமானது.

துர்தேவதை தர்சனத்தின் மகிமையைச் சொல்லும், மகாபயத்தினைச் செய்யும் சிம்மம், அக்னி, ஜலம், மகாசர்ப்பம், பெரிய பாதாளம், இவைகளாலும் இடையூறு வராது. ஹிம்சைப் பண்ணவந்த கள்வனும் தாஸனாகி வர்த்திப்பன். மகாபூதாதிகளும் சேவைப் பண்ணும். தர்ம த்யானமுள்ளவர்களிடத்து ஆதலால் என்று வேதாளியும் ஜினாலயத்தை திரிபிரதக்ஷிணம் பண்ணி அவ்விடத்தில் நிற்கவும், சக்தி ஹீனமாய் மீண்டும் சொல்லாமல் போய் ச்மசானத்தில் வீழ்ந்துபோனது.

இப்படி மூன்று நாள் சென்றபின் நாலாம் நாள் தனது மரண பயத்தினால் காபாலி சொல்லுவான். மாதாவையாகிலும், மகளையாகிலும் இருவருள்ளும், அநீதியானவர்களை தண்டிப்பாயாக என்று ஏவ, தேவதையும் தனது கிரஹத்தில் ஏகாங்கியாகி நித்திரைப் பண்ணின கனகஸ்ரீயினை மரணமடைவித்துச் ச்மசானம் அடைந்து காபாலிகனுக்கு யிந்த சேதியை அறிவித்தலும், அவனும் இதனைப் போகச் சொல்லி பந்துஸ்ரீயினுக்கு நீ நினைத்த காரியம் முடிந்தது என்று சொல்லிப் போயினன்.

உதயகாலத்து பிரியத்தோடு கூடிய பந்துஸ்ரீ, தன் மகள் நித்திரைப் பண்ணிய விடத்துக்குச் சென்றனளாக கனகஸ்ரீயது மரணம் கண்டு ஆக்ரோசம் பண்ணி ராஜ பார்ச்வமடைந்து சொல்லுவாள். தேவனே என் புத்திரியை ஜினதத்தை மரணம் அடைவித்தனள் எனக் கேட்ட ராஜாவும் மிகவும் கோபமாகி ஸ்திரீ, புருஷர் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகவென்று சில மூர்க்கரை நியோகிக்க, அவர்களும் தர்மத்தின் மகிமையாலே யாதும் செய்திலர். இந்த விருத்தாந்தம் கேட்ட விருஷபதாஸரும், பார்யையும், ஊழ்வினை யாவராலும் விலக்கல் அரிதென்று சொல்லுவார். புண்யபுருஷர் லோக ரக்ஷணார்த்தமாகப் பூமியில் வந்து அவதாரம் செய்துள்ள அளவில் சகல

இந்திரரும் சுவர்க்காவதாரணம், மந்திராபிஷேகம், மஹாப்ரஸ்தானம், தேவலோத்பத்தி, பரிநிர்வாணம் என்னும் பஞ்சகல்யாணங்களையும் பஞ்சாசர்யாதிகளையும், பண்ணி தாசரைப்போல சேவையினைப் பண்ணினர். அதனால் சர்வதோஷமற்ற மஹாபுருஷருக்கும் அது போகத்தை விலக்கலரிது. இன்ன தேசத்து, இன்ன காலத்து. இன்ன முகூர்த்தத்து, இன்ன வாரத்து சுக்ம் துக்கம் வரும் என்பதனை யாவராலும் விளக்கலரிது, என்று ஒருவருக்கொருவர் அன்யோந்ய தர்மோபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு நமது உபசர்க்கம் நீங்குமளவும் ஆகாராதிகளும், நிவ்ருத்தி செய்து ஜினாலயத்து உள்ளிருந்தனர்.

இந்த அவசரத்திலே யோகி, நகரத்திலே வந்து தன் வாக்கினால் ஜினதத்தை நிரபராதி. பந்துஸ்ரீ வசனத்தினால் வேதாளி என்னும் தேவதை கனகஸ்ரீயை மரணம் அடைவித்தது என்றனன். ஒரு பிரதேசத்து நகர தேவதையும், வேதாளியும் வ்ருத்த ஸ்த்ரீ ரூபம் கைக்கொண்டு சொல்லும். அஹோ சர்வ ஜனங்களும் கேட்பீராக, கனகஸ்ரீ, துராத்மா, ஜினதத்தை புண்யவதி. ஆதலால் பாபிஷ்டையான இவளை யான் மரணம் அடைவித்தேன் என்றது, கேட்டு சர்வ ஜனங்களும், அஹோ ஜினதத்தை மகாபதிவ்ர-தோத்தமை என்றனர். இந்த அவசரத்திலே தேவர்கள் பஞ்சாஸ்சர்யத்தினைச் (ஆச்சரியம்) செய்தனர். இதனைக் கண்டு ராஜா, பந்துஸ்ரீ துராத்மா, இவளை கழுதையேற்றி துறத்தவென்று நியோகிக்க அவளும் எனது, அக்ஞானத்தால் அயோக்யம் செய்தேன். எனக்குப் பிராயச்சித்தம் கல்பித்தருளவென, நீ செய்த மகாபாதகத்துக்கு ஒரு சாஸ்திரங்களிலும் பிராயச்சித்தம் இல்லை என்று சொல்லுவான்.

"தனது மித்ரனுக்கு வஞ்சகம் விசாரித்தவனுக்கும், செய்நன்றி கெடுக்கும் மவர்களுக்கும், ஸ்திரீ வதம் பண்ணினவர்களுக்கும், கோட் சொன்னவர்களுக்கும், நரகம் அல்லது வேறொன்றும் இல்லை" என்று நகர பாஹ்யத்தில் கழுதையில் ஏற்றித் துறத்தினர். அவள் சொல்லுவாள், மிகுந்த பாபம் இகலோகத்தில் மூன்று நாளையில், மூன்று பக்ஷத்தில், மூன்று மாசத்தில், மூன்று வருஷத்தில் அனுபோகமாகும் என்னும் வசனப்பிரமாணம் யான் திருஷ்டமாகக் கண்டேன் என்று போயினள்.

ததநந்தரம் ராஜாவும், சர்வதோஷ ரஹிதமான ஜினதர்மம் அல்லது ஒழிந்த தர்மங்களில் மகிமை இல்லை என்று நிச்சயித்து ஜினாலயம் அடைந்து சமாதிகுப்த பட்டாரகரையும், விருஷபதாசரையும் ஸ்திரீயையும் நமஸ்கரித்து குருக்களுடன் விண்ணப்பம் செய்வான். இவர்களுக்கு மகோபசர்க்கம் வர

புண்ணிய மகிமையால் நீங்கியது என்ன. குரு, குருக்களும், தர்மத்தினால் வாஞ்சித்தன எல்லாம் ஆகும் என்று அருளிச்செய்வார். இராஜ்யமும் சம்பத்தும், போகங்களும், உத்தம வம்சத்தில் பிறத்தலும், ரூபமுண்டாகுதலும் சகல கலையும், பாண்டித்யமும், ஆயுஷ்யமும், ஆரோக்கியமும், கீர்த்தியும், பயம் அற்று இருத்தலும், சௌபாக்யமும், சுவர்க்காபவர்க்கமும், ஆகும் என்றும், பின்னும் தர்மமொழிய சர்வமும் அனித்யமாதலால் தருமம் செய்யத் தகும் என்றும், ஐச்வர்யாதிகளது அனித்ய சுபாவத்தினை அருளிச் செய்வார்.

தனம் பாதரஸம் போல ஓரிடத்தில் நில்லாது என்றும், மலையினும் விரிகின்ற ஆறு போல ஜாடிதியில் நாசமாகும். யௌவனமும், நீர்மொக்குப் போல, சரீரத்திற்கு நிலை இல்லை என்றும் நிச்சயித்து தர்மத்தினைச் செய்கின்றவன் சுவர்க்க மோக்ஷ துவாரங்களை நீக்கிச் சொல்லுகைக்கு யோக்ய ராகின்றார்கள். என்றது கேட்டு தர்மம் எப்படிப்பட்டது என, தபோதனரும் அருளிச செய்வார். அஹிம்சையும், சத்யமும், களவு நிவிருத்தியும், பரஸ்திரி கமந நிவிருத்தியும், பொருள் வரைதலும். மது மத்ய மாம்சங்களை விடுதலும், ராக துவேஷ மோகாதிகளைத் தவிர்த்தலும், அஷ்டாதச தோஷ ரஹிதனான தேவனையும். பரமாகமத்தையும், குருவையும், பக்தி பண்ணு தலும் புண்ணிய காரணமாகும் மென்றது கேட்ட சங்க்ராம சூரனும் தன் புத்ரனாகிய சிம்ஹ சூரனுக்கு இராஜ்யபதம் கொடுத்து ஜைநோத்தமராகிய விருஷபதாஸர் முதலாயின அநேகம் பேருடன் ஜீன தீக்ஷையைக் கைக் கொண்டனர். சிலர் சிராவக விரதத்தைக் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபப் பரிணாமத்தினைக் கைக் கொண்டனர். ராஜாவின் ஸ்த்ரீ கனகமாலை ஜினதத்தை முதலான அநேக ஸ்த்ரீகள், ஜினமதி க்ஷாந்திகளென்னும் ஆர்யாங்கனைகளிடத்து தீக்ஷயினைக் கொண்டனர். குருக்களும். பிரியத் தோடு கூடி லோகங்களில் பதார்த்தங்கள் எல்லாத்துக்கும் பயமுண்டு வைராக்யத்திற்கு ஒரு பயமும் இல்லை என்று அருளிச் செய்வார். "போகத் திற்கு ரோகத்தினால் பயம். சுகத்திற்கு தரித்திரத்தினால் பயம், ஐச்வர்யத் திற்கு அக்னி, ராஜா, சோரன், ஞாதிகளால் பயம், தாசனுக்கு சுவாமியால் பயம், சமர (சண்டை) பூமியில் சத்ருவினால் பயம். வம்சத்திற்கு ஸ்திரி களிடத்தில் அநீதியுண்டாகும் என்னும் பயம். சன்மாநத்திற்கு துர்மாநி களால் பயம், குணவான்களுக்கு துர்ஜனரால் பயம். சரீரத்திற்கு காலனால் பயம். இவையனைத்திற்கும் பகுவிதமான பயம் உண்டு." ஆசையற்ற யோக்யரானவர்களுக்கு யாவராலும். யாதொன்றினாலும். பயமில்லை என்ற இது கேட்டு, மித்ரஸ்ரீ சுவாமி இந்த விருத்தாந்தப் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டமை யால் எனக்கு தரிசனத்தில் உறுதியானதென்ன, அர்ஹத்தாசரும் உன்னால்

கைக்கொள்ளப்பட்ட தர்மம் நமக்கும் அனுமோதம் என்றனர். ஒழிந்த (மற்ற) ஸ்திரிகளும் அப்படி சொல்ல, குந்தலதை சொன்ன வசனம் எல்லாம் அஸத்யம் என ராஜாவும், மந்திரியும், சோரனும் தங்கள் மனசில் இப்படி விசாரித்தனர்.

இவள் பாபீஷ்டை, சத்யமான கதையை அசத்யம் என்கின்றனள். உதய காலத்து கர்த்தபத்து (கழுதை) மேலேற்றித் துறத்துவோம் என்றனர். சோரன் சிந்திப்பான். குணஹீனரானவர்கள் குணவான்கள் வசனத்தைப் பூஜ்யம் பண்ணினார்கள். அதன்போலவெனில் ஸ்தனத்தின் மேல் வைத்த உண்ணியானது ரத்தபானம் பண்ணும் மல்லாது பாலினைப் பானம் பண்ண அறியாதவாறு போல் என்று சிந்தித்தனன். சுபமஸ்து.

அதற்குப்பின் விபுலஸ்ரீ என்னும் பார்யையினை நோக்கி உனது சம்யக்த்வ கிரஹண காரணத்தினைச் சொல்லுவாயாக எனச் சொல்லுவான். ஜம்பூத்வீப, பரத க்ஷேத்ர குரு ஜாங்கல விஷய ஹஸ்தினாபுரத்து ராஜா போகன், பார்யை போகவதி, ராஜ ச்ரேஷ்டி குணபாலன், பரமதார்மிகன், சம்யக்த்வசிகாமணி, பார்யை குணவதி, இந்நகரவாசி, பிராம்ஹணன், சோமதத்தன் மஹாதரித்ரன், பார்யை சோமிலை, பதிவிரதோத்தமை, இவர்கட்குப் புத்திரி சோமை, சோமிலை. மகாதாஹஜ்வர பீடிதையாகி மரண மடைய சோமதத்தனும், மகா துக்கமெய்தி வர்த்திக்கின்றவன், ஒரு திவ்ய தபோதனரைக் கண்டு, நமஸ்கரித்து, மனோதுக்கத்தினை விண்ணப்பம் செய்தலும் குருக்கள் அருளிச்செய்வன். ஜனனம் முன்னவன்றே மரணமும் நிச்சயமாதலால் மோஹபாசத்தினை விட்டுக் கேட்பாயாக.

நாகலோகம், மனுஷ்யலோகம், சுவர்க்கலோகம், வ்யந்தரலோகம், சமுத்திரங்கள், பெரிய வனங்கள், திகந்தங்கள், பர்வதாக்ரங்கள் நிலவறைகள் இந்த இடங்களில் இருந்தாலும், க்ரூரனாகிய காலன் சரீரிகளை விடான். கொண்டுபோமாதலால் இகபரலோகம் இரண்டிற்கும் தர்மமே ஹிதத்தினைச் செய்யும். அக்ஞானம் என்னும் இருளைக் கடிவதற்கும் ஒரு ஆதித்யன் பவ்ய (பல) ஜீவன்களுக்கு வரும் ஆபத்தினை உபசமம் (அமைதி) பண்ணுகைக்குச் சாமர்த்தியமாய் உள்ளது. பரலோகத்தில் சகல ஐச்வர்யங்களுக்கும் ஒரு வைப்பிடம், அதிதிகளை ரக்ஷித்தற்கு ஒரு பந்து நிலையுடைய மித்ரன், கல்பதரு மிகுந்த சம்பத்தினையுடையதொரு இராஜ்யம் என்று, தபோதனர் அருளிச்செய்யக் கேட்டு உபசமபாவத்தால் சம்யக் தர்சனாதி சிராவக விரதங்களையும், கைக்கொண்டு யதாசக்தி சத்பாத்திரங்களில் தானங்களையும்பண்ணி

பாத்ரதானம் அல்பமாகிலும், நவபுண்ணிய கிரமத்தினால் பண்ணியவிடத்துப் பெரிதாகிய சுவர்க்க மோக்ஷங்களைத் தரும் என்று சிந்தித்து, தானபூஜா தபச் சீலங்களோடு செல்லும் நாளுள், ஒருநாள் குணபாலச் சிராவகர் சோமதத் தனது தரித்ரம் கண்டு, வாத்சல்யத்தினால் தனதான்யாதிகளையும் கொடுத்து விவாகத்தினையும் செய்யவேண்டும் என அதிசந்துஷ்டனாகி பிராமணன் சொல்லுவான்.

குணவான்கள். குணவான்களோடு கூடியவிடத்து மிகவும் பிராப்தியினை அடைவர். நன்றாகிய ஜலமானது கங்கையோடு சேர்ந்தவிடத்து சகலராலும் பூஜ்யமானாப்போலவும், யோக்யர், யோக்யருடன் கூடியவிடத்து அப்ராப்தர் ஆவர். கங்கா ஜலமும், சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்தவிடத்து உவர்நீர் ஆனாப் போலே வென்றும், பாலுடன் கூடிய ஜலம்போல வென்றும். குணபாலரை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, வர்த்திக்கின்ற காலத்து, சோமதத்தனுக்கும், தாக ஜ்வரம் தோன்றுதலும் தனது மரணமறிந்து குணபால ச்ரேஷ்டியை அழைத்து உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தினால், சகல தர்மங்களும் பண்ணிக் கொண்டேன். புத்திரி சோமையை ஜைன பிராம்மணரைத் தவிர வேறு ஒருவருக்கும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி, கன்யகையைக் காட்டிக் கொடுத்து சன்யாச விதியால் சரீர பரித்யாகம் செய்து சௌதர்மகல்பத்து தேவனாயினன். பவாச்ரயமான அவதி (பூர்வ ஜன்மத்தில் இருந்த நிலை) ஞானத்தால் சகலமும் அறிந்து சொல்லுவான் ஞானமும், தபஸ்ஸும், தனமும், வீரத்வமும், வம்சமும் ரோகமின்றி இருத்தலும், இராஜ்யமும், சுவர்க்கமும், மோக்ஷமும் சத்கர்மத்தினாலாகும் என்றனள். இப்பால் குணபாலரும், சோமையை தன் புத்திரிபோல் ரக்ஷித்துச் செல்லும் நாளுள், அந்நகரத்து தூர்த்த விருத்தியால் வசிக்கும் ருத்ரதத்தன் என்னும் பிராம்மணன் நாள்தோறும் சூதாடிச் செல்லும் நாளில், ஒருநாள் வழியிடத்து சோமையைக் கண்டு, இந்த கன்யகா யாருடைய புத்திரியென மித்ரரைக் கேட்க, சோமதத்த பிராமணன் மரண காலத்து குணபால சிரேஷ்டியிடம் வளர்க்கக் கொடுத்தனன், என்ற வசனம் கேட்டு ருத்ரதத்தன் சொல்லுவான்.

நான் இந்த கன்யகையை விவாஹம் பண்ணுவன் எனக் கேட்டு மித்ரர், அக்ஞானி என்ன வசனம் சொல்லுற்றனை, தீக்ஷிதர் முதலாகிய பிராம்மணர் கேட்ட விடத்தும், ஜயின பிராமணர்கல்லது கொடுப்பதில்லை என்று சொல்லி விட்டனர். துராசாரியாகிய உனக்குத் தருவது இல்லை எனக் கேட்டு, லஜ்ஜிதனாகி கர்வித்துச் சொல்லுவான் அஹோ எனது புத்தியின் மகிமை

காண்மின் அவசியம் விவாஹம் பண்ணுவன் என்று பிரதிக்ஞைப் பண்ணி தேசாந்திரம் போய் மாயையால் பிரஹ்மசாரியாகி, தேவதாஸ்தவனாதிகளையும் பாடம் பண்ணிப், பூர்வ நகரம் அடைந்து, குணபால சிரேஷ்டியது சைத்யாலயத்து இருப்ப, சிராவகோத்தமரும் ஜினாலயம் அடைந்து தேவதாஸ்தவனம் பண்ணியபின் பிரம்மசாரியை நமஸ்கரிக்க தர்சன விசுத்திரஸ்து என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணி, குணபாலரும் சுவாமி எந்த தேசத்திலும் எழுந்தருளித்தென, ஜினசந்த்ர பட்டாரகர் ஸ்ரீபாத சேவைப் பண்ணி, அபூர்வ தேசங்களில் தீர்த்தகர தேவபஞ்ச கல்யாண ஸ்தானங்களை வந்தித்து வருகின்றோம எனக் கேட்டு, இந்த ஜினாலயத்து, நியமானுஷ்டானம் பண்ணியிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க மாயா பிரஹ்மசாரி சொல்லுவான். தேவபூஜையும், கிருபையும், சத்யவசநமும், குணவான்களுடன் கூடியிருத்தலும், சத்பாத்ர தானமும, கர்வம் மற்று இருத்தலும், என்கின்ற குணங்களை எவனொருவன் நாள்தோறும் மாராதிக்கின்றனன் அவனுக்கு இகபர லோகங்களில் பிரகாசமும், சுகமும் உண்டாகும் என்று சொல்லக் கேட்டு, பூஜ்யனே, ஜன்மதேசம் யாதெனச் சொல்லுவான். இந்த நகரத்துப் பிராமணன் சோமசர்மா, பார்யை சோமசர்மை, இவர்கட்குப் புத்திரன் ருத்ரதத்தனாகிய யான். பிதா மரணம் அடைய, அதனால் தீர்த்தயாத்திரைப் போய் வாராநசி நகரத்து, ஜினசந்த்ர பட்டாரகர் உபதேச மகிமையால் விரதங்களைக்கைக்கொண்டேன். கோத்ரமும், தேசமும், சம்சாரமும், யாவர்க்கும் நிலை இல்லை எனினும், அநேக ஜனன ஐச்வர்யத்துடன் ராஜாவாகியும், அநேக ஜனனம் துக்கரூபமாகிய நராதிகளையும், அனுபவித்துச் செல்கின்ற, இந்த ஜீவன்களுக்குச் சஞ்சல ரூபமாக மனுஷ்ய தேகத்தில் சுகமில்லை. அதனால் தர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணி சகலமும், இஷ்டகாம்யங்களும் எய்தி மோக்ஷம் பெறலாம் என்று தர்ம மகிமையினைச் சொல்ல, சிரேஷ்டியும், பூஜ்யனே,

பிரம்மசர்ய விரதர் தர்ம நியாயமோவென நியமம் என்றாலும், நம்முடைய புத்திரி சோமையை விவாஹம் செய்வீராமினென. விவாகத்தினால் சம்சார பிரமணமுமாகி சாஸ்த்ர விருத்தமுமாகும் என்று பின்னும் சொல்லுவான். வச்யமும், ஔஷதமும், யந்த்ர மந்த்ரமும், பகுவாக உண்டானாலும், ஸ்த்ரீகளை வசீகரணம் பண்ணுதல் அரிதென்ன, இவனது மாயை அறியாமல் சம்யக்த்ருஷ்டி என்று பிரார்த்தித்து உதகம் பண்ணிக் கொடுத்தனன். மற்றை நாள் பூர்வ ரூபமான தூர்த்த வேஷம் கைக்கொண்டு ருத்ரதத்தன் சூதாடுமிடத்திற்குச் சென்று மித்ரருடனே எனது பிரதிக்ஞை முடிந்ததென அவர்களும்

இவனைப் ப்ரசம்சித்தனர். இவன் பூர்வ பார்யை வசுமித்ரை, வேச்யை, குட்டினி, புத்திரி காமலதை இவர்களுடன்கூடி வர்த்திக்கின்றனன். இந்த விருத்தாந்தத்தினை அறிந்த சோமை யான் பண்ணிய கருமம் இருந்தவாறு, விதியை யாவராலும் விலக்கலரிதென்றும், வஞ்சகரது சுவபாவத்தைச் சொல்லுவாள். "பொய்யினால் திருத்தமும், கொடிய மனசும், யோக்யரை அவமானம் பண்ணுகையும், மித்யாத்வத்தினை நம்புதலும், தர்மஹாநி பண்ணுதலும், குரு முதலாயினார்க்கு வஞ்சகம் செய்தலும், மிருதுவும் ரசமுமான வசனத்தினை முன்சொல்லிப் போகவிட்டுப் புறங்கூறுதலுமாகிய, இவை கலியுக மகாராஜனுடைய சேனை என்று பின்னும், தாதனே "சந்திரனுக்குக் களங்கமும், தாமரைக்கு முட்தாளும், சமுத்ரஜலம் உவரானதும், வித்வான் மிடியனாதலும், ரூபவதி சரீரம் துர்கந்தமாதலும், தனவான் கிருபாசூன்யனாகவும்" விதியினால் அடையப்பட்டதென்று, பின்னும், பெரியவர்கள் செய்யும் தர்மாதிகளுக்கும் பகுவிக்னங்கள் உண்டு. கால விசேஷத்தால் குணஹீனர் செய்யும் அநாசார தர்மங்கள் நிர்விக்னங்களாகி முடியுமென்று, தாதனே எனக்குத் தேவரீர் பிரசாதத்தினால் ஒரு துக்கமும் இல்லை. சூதாடுமவர் சுவபாவம் சொல்லுவான். "சோரனுக்கு சத்யவசனம் இல்லை. வேச்யாபதிக்கு சுத்தமில்லை. சுராபாதிக்கு யோக்யரிடத்து மித்ரபாவம் இல்லை. இவை மூன்றும் சூதாடுபவனுக்கு இல்லை என்றும், வம்சமும் குணமும் உண்டென்று துர்ஜனனை விச்வசிக்கக் கடவர்களல்ல. சைத்யமும், சுகந்தமும் உடைய சந்தனத்தில் தோன்றிய அக்னியும், சகல வஸ்துக்களையும் தஹித்தவாறு போல, என் புத்திரியே, எனது அக்ஞானத்தினால் இவ்வண்ணம் விளைந்தது. இதனை க்ஷமிப்பாயாக என்று சொல்லி பகுதனத்தினையும் கொடுத்து தான பூஜா தபஸ்சீலங்களை அனுஷ்டித்திருப்பாயாக வென சோமையும், இந்த திரவியம் கொண்டு ஒரு ஜினாலயம் பண்ணிவைத்து அர்ஹத் பரமேச்வரனையும் எழுந்தருளப்பண்ணி பிரதிஷ்டை ஸ்ரீ விஹார மகாபிஷேகம் பண்ணி சாதுர்வண்ண சங்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் யோக்ய பிரகாரத்தினால், ஆகார சுவர்ண வஸ்திரங்களையும் தானம் பண்ணிய பின், நகரத்தில் உள்ள ஜனங்களையும், ருத்ரதத்தன் பார்யை வசுமித்ரை, குட்டினி, புத்ரி காமலதை இவர்களையும் அழைத்துப் போஜனாதி சத்கார்யங்களையும் பண்ணினாள்.

குணவான்களது மகிமை சொல்லுதும் குணஹீனமாயுள்ள ஜனங்களிடத்தும் கிருபையினைச் செய்வர். "சந்திரன் தனது கிரணங்களை, தேவாலயங்கள், யோக்யரிடங்கள், வனங்கள் எங்கும் தனது கிரணங்களை ஒக்க (ஒருமிக்க) வெறித்தனன். வசுமித்திரை, குட்டினி இவர்கள் சோமையது ரூபத்தினைப் பாதாதி கேசாந்தமாகப் பார்த்து, விஸ்மயம் எய்தி, அசூயையினால் இவள் இருக்கில் நமக்கு ஜீவனமில்லை என்று கருதி உபாயத்தினால் மரணம்

பண்ணுக நினைத்து, ஒரு குடத்தில் கொடிதாகிய, சர்ப்பத்தினையும், புஷ்ப மாலைகளையுக இட்டு, புத்திரியே இந்த தாமங்களால் (பூமாலை) தேவனுக்கு அர்ச்சிப்பாயாக வென்று, சோமை கையில் கொடுக்க, இவளது புண்ணிய மகிமையால், அர்ச்சித்த சர்ப்பமும் புஷ்பமாலை ஆனது.

ததனந்தரம், தனது கிருஹத்தில் போஜன வஸ்திராதிகளால் உபசாரம் செய்து, பின் ஆசீர்வாத பூர்வகம் காமலதையது கழுத்தில் சர்ப்ப மாலையினை இட, அதுவும் இவளைக் கடிக்க, மூர்ச்சித்து பூமியில் வீழக் கண்ட குட்டினி, ஆக்ரோசம் பண்ணி, ராஜயசபைக்குச் சென்று சொல்லுவாள். குணபால புத்திரி சோமை, எனது புத்திரியினைக் கொன்றனள் எனக் கேட்ட ராஜா, சோமையை அழைப்பித்து, காமலதையைக் கொல்லக் காரணம் என்ன என, தயாயுக்தமான ஜினதர்மத்தில் உள்ள நான், அவ்வண்ணம் செய்யில் என்னில் மிகுந்த பாபி இல்லை என்று சொல்லுவாள். "பாபத்தினால் துக்கமும், தர்மத்தினால் சுகமும், பிரசித்தமாய் உள்ளது. ஆகையால் சுகத்தை இச்சித்த வர்கள் கிருபை அல்லது செய்யாரென்று, பூர்வ விருத்தாந்தத்தினையும் அறிவிக்க, குட்டினி குடத்துக்குள்ளிருந்த சர்ப்பத்தினைக் காட்ட, சோமை அதனை எடுக்க, புஷ்பமாலை ஆனது. குட்டினி அதை வாங்க சர்ப்பமானது. இப்படி பகு (பல) வாரம் (தடவை) செய்ய, ராஜா முதலாகிய சகல ஜனங் களும் ஆச்சரியப்பட்டனர். இது கண்டு குட்டினி சொல்லுவாள்.

தேவனே, இவள் மகிமையுள்ள சோமை. என்னுடைய புத்திரியை விஷத்தை நீக்கினாளாகில் சுத்தாத்மாவெனக் கேட்டு 'பகவதர்ஹத்' பரமேச்வரனை நினைத்து, காமலதை சரீரத்தினைப் ஸ்பர்சித்து இறக்குதலும் நிர்விஷமாகி எழுந்திருந்தபின் சொல்லுவாள். 'ஜினதர்மத்தினை' நம்பினவர் களுக்கு சகல விக்னங்களும் நாசத்தினை அடையும். டாகினீ பூதங்களும் அகன்றுபோம், மகாவிஷங்களும் நிர்விஷமாகும் என்றவள். ராஜாவும் குட்டினியை நோக்கிப் பயமின்றி இந்த விருத்தாந்தத்தினை உள்ளபடி சொல்லுவாயாக என, எங்கள் வஞ்சனை, என்று பூர்வவிருத்தாந்தத்தினைச் சொல்லினள். இந்த அவசரத்தில், சோமையது தர்மபிரபாவனம் கண்டு தேவர்கள் பஞ்சாஸ்சர்யத்தினைச் செய்தனர். ராஜா முதலாயினவர்களும் பூஜித்து, அஹோ சத்தர்மத்தின் மகிமை இருந்தவாறு என்று பலவிதமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணியபின் ராஜாவும் சிரேஷ்டிகுணபாலர் முதலாயினோர் பலரும் 'ஜினசந்த்ர பட்டாரகர்' ஸ்ரீபாதத்திலே ஜினதீக்ஷையைக் கைக் கொண்டனர். சிலர் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபபரிணாமம் கைக்கொண்டனர்.

ஸ்ரீமதி என்னும் ஆர்யாங்கனைகள் பார்ச்வத்திலே ராஜ பார்யை போகவதி, குணபாலன் பார்யை குணவதி, சோமை முதலாயினார் தீக்ஷித்தனர். ருத்ரதத்தன், வசுமித்திரை, குட்டினி, காமலதை இவர்களும் சம்யக் தர்சனம் கைக்கொண்டனர். சுவாமி இந்த விருத்தாந்தத்தினை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு, அதனால் சம்யக்த்வ விசுத்தி யுண்டானதென்று, விபுலஸ்ரீ சொல்லக் கேட்ட 'அர்ஹதாசரும்', ஸ்த்ரீகளும் அனுமோதம் பண்ணினர்.

குந்தலதை இந்த விருத்தாந்தம் சர்வமும் அஸத்யம், எனக்கு அனுமோதம் (ஏற்புடையதாக) இல்லை என, ராஜாவும், மந்திரியும், சோரனும் கேட்டு, பாபிஷ்டையாகிய குந்தலதை இதனை ஸத்யம் இல்லை என்றனள். பிரபாத சமயத்து, கர்த்தப மேற்றி துரத்துவோம் என்றனர். சோரன் சிந்திப்பான். இந்தக் கால ஸ்வபாவமிருந்தவர் யாவனொருவன் வித்துக்களது குணத்தினைச் சொல்லாமல் குணத்தை மறைத்து தோஷத்தைப் பாராட்டுபவன் பாபங்களுக்கு இருப்பிடம் நிந்தியன், கீர்த்தியற்றவன், பிராணிவதம் பண்ணினவர்களோடொப்பர் என்று சிந்தித்தனன்.

அதன் பிறகு அர்ஹதாசர் நாகஸ்ரீயது சம்யக்த்வ காரணத்தினை வினவச் சொல்லுவாள். கச்ச விஷய கௌசாம்பி நகரத்து ராஜா அஜிதஞ்ஜயன், பார்யை சுப்ரபை, மந்திரி சோமசர்மா, பார்யை சோமை. சோமசர்மா சந்ததம் அபாத்ரதாந தத்பரனாகி செல்லும் நாளுள், இந்த நகர பாஹ்யோத்யானத்து சமாதி குப்தி பட்டாரகர் எழுந்தருளி 'மாசோபவாச விரதம்' கைக்கொண்டு யோகத்திலிருக்க, அந்த வனம், உலர்ந்த அசோகம், மா, மகிழ், பேரீச்சை, பலா, புன்னை முதலாகிய விருக்ஷங்கள், அகாலத்துப் புஷ்பங்களாலும், பழங்களாலும் தளிர்களாலும் சாகோபசாகைகளாலும் நிறைந்தன. சுஷ்க தடாகம் சம்பூர்ணமும், தாமரை, செங்கழுநீர் முதலாகிய புஷ்பங்களும் உத்பன்னமாயிற்று. ஹம்சம், மயில், குயில் முதலாயின கிரீடைகளையும், ஸ்வரங்களையும் பண்ணின. சிறு செண்பகம், செண்பகம், மந்தாரை, மல்லிகை, முல்லை, பன்னீர், தாழை முதலாகிய புஷ்பங்கள், விகசித மாதலும், ஆம, குஞ்சி, மிறுவண்டு தேனென்னும் நால்வகை ஜாதியும் புஷ்ப கந்தங்களை ஜீவித்து, சங்கீதம் பண்ண அந்த வனம் மிகவும் சோபிதமானது (அழகானது). யம நியம சுவாத்யாய தியான, அனுஷ்டான தத்பரராகிய சமாதிகுப்த பட்டாரகரது மகிமையாவது சரீரத்தில் கர்வரஹித்திருத்தலும், குருக்களிடத்தில் வினயமும், பஞ்சவித ஸ்வாத்யாயமும், சரீரத்தில் பிரகாசமும், மகோபசமமும், சம்சாரத்தில் நிர்வேகமும், பாஹ்யாப்யந்த்ர பரிக்ரஹமில்லாமையும், உத்தம க்ஷமாதி தசதர்மமும், க்ஷாதிக சம்யக்த்வ முதலாகிய குணங்களையுடைய முனிந்திரர் யோகம் முடிந்து, சர்யா மார்க்கம் எழுந்தருளக் கண்டு, மந்திரிக்கும் காலலப்தி கூடி, சுபபரிணாமத்தில் சிரத்தை முதலாகிய

குணங்களோடு கூடி நவபுண்ணிய கிரமத்தினால் தானம் பண்ணியபின் பலவிதமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணி நமஸ்கரிக்க, இந்த அவசரத்து தேவர்கள் பஞ்சாஸ்சர்யத்தையும் செய்து, தபோ தநரது மகிமை இருந்தவர், தா தாவினது குணங்களில் இருந்தவர் என்று ஸ்தோத்திரம் செய்து போயினன்.

பின்பு மந்திரி பட்டாரகரது மகிமையினைக் கண்டு, அஹோ! யான் வைஷ்ணவ தர்மத்துக்கு சொல்லப்பட்ட தீக்ஷிதர் சோமாஜிதன், புரோஹிதர், சன்யாசிகள், யோகிகள் இவர்கட்கு சுவர்ணம், எள்ளு, கஜம், அச்வம், கோ, தாசிகள், பூமி, கிரஹம், தேர், கன்யகை, கபிலை என்கின்ற மகா தானங்களை பண்ணியும் யான் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டது ஒன்றும் இல்லை என பட்டாரகர் அருளிச்செய்வார். மந்திரி முக்யனே அர்த்தரௌத்ரயுக்தராகிய மித்யா திருஷ்டிகளுக்கு பண்ணின தானம் நிஷ்ப்ரயோஜனம் ஆகும்.

தானம் மூன்று வகைப்படும். ஆர்த்த, ரௌத்ர ரஹிதராகிய நிஷ்பிருஹத்துக்குக் கொடுக்கும் தானம், உத்தம தானமாகும். அதிதிகள் ஜீவஹிம்சையில் நீங்கினவர்கள், ரோக பீடிதநானவர்கள், விருத்தர், அந்தகர், மூகர் இவர்கள் முதலாயினோர்க்குக் கொடுத்தல் மத்யம தானமாகும். ஹிம்சை, மாம்சம், மத்யம், மது முதலான தோஷ வஸ்த்துக்களை ஜீவிக்கும் மித்யா திருஷ்டிக்குக் கொடுத்தல் அதமதானமாகும். உத்தம, மத்யமத்திற்குக் கொடுத்த ஆஹார தானத்தில் ஆயுஷ்யமும், கீர்த்தியும், சுவர்க்கமும், மோக்ஷமுமாகும். அபய தானத்தினால் சுவரூபமும், நிர்பயமும் ஆகும். ஔஷத தானத்தால் சர்வ ரோகங்களும் நீங்கும். சாஸ்த்ர தானத்தால் சிருதகேவலி பகவானாவர். அபாத்ர தானத்தில் கொடுத்தவர்கள் நரககதி, திர்யக்கதி, நீச கோத்ரங்கள் முதலாகிய துக்கங்களை அடைவர்,

அதுவென் போலவெனில் பஸ்மத்திற்குப் பண்ணிய ஹோமம் போலவும், உவர் நிலத்தில் வித்திய பீஜம் போலவும், ஒரு தடாகத்து ஜலம் கரும்பில் பாய ரசத்தினையும், வேம்பிற்பாய கசப்பினையும் எய்தியவாறு போல, பாத்திரங்களில் கொடுத்த தானம் இப்பெற்றியது. தயா தானம் சகலர்க்கும் செய்யப்படும் என்று அருளிச் செய்த பின்பு புனரபி (மறுபடி) மந்திரி நமஸ்கரித்து சுவாமீ என்னைப் போல சத்பாத்திரங்களில் தானம் பண்ணி மகிமை எய்தினார் உளரோவென அருளிச் செய்வார்.

தக்ஷிண தேச வேணுதடாகபுரத்து ராஜா சோமபிரபன், பார்யை சோமப்ரபை. ராஜா பிராம்மண பக்தன். ஆதலால் சொல்லுவான். கோவும் பிராம்மணரும், தேவர்களும், பதிவிரதைகளும், சத்யவாதிகளும், லோபமில்லாதவர்களும், தனசீலரும் என்கின்ற இவர்கள் எழுவராலும் லோகம் உண்டாகா நின்றது என்று புத்தி பண்ணிச் சொல்லுவான். தவும் மூன்று

வகையினால் கெடும். தியாகத்தினாலும், போகத்தினாலும், அக்னி சோரர் இவர்களாலும், நாசம் வரும். ஆதலால் யாவனொருவன் தியாக போகங்களைச் செய்யாதொழியில் ராஜா, அக்னி, சோரர் ஞாதிகளை கைக் கொள்ளப்படும், என்று புத்திப் பண்ணி மகாதனத்தைத் தானமாகக் கொடுக்குமதொரு யாகத்தினைத் துடங்கிப் பண்ணும் நாளுள், ஒரு நாள் பகுதனத்தை தானமாய்க் கொடுத்தனனாக, யாகசாலை சமீபத்து, சகலகுண சம்பன்னனும், சம்யக்த்வ சிகாமணியும், யம நியம சம்யமருமாகி, நிஸ்ப்ருஹ சித்தனுமாகிய விப்ரோத்தமன் விச்வபூதி, பார்யை சத்யவதீ பதிவிரதோத்தமை, இவர்கள் தரித்ரத்துடன் கிருஹஸ்தாசாரம் அனுஷ்டித்துச் செல்லும் நாளுள் தன்னில், செந்நெல் விளையும் இடங்கள் சென்று, உதிர் நெல்லுப் பொறுக்கிச் சேர்ந்ததனால் பாகம் பண்ணி, இதனை நாலுபாகம் செய்து, ஒரு பாகம் ஹோமம் பண்ணி, அதிதிகளுக்கு ஒரு பாகமும், தனக்கு ஒரு பாகமும், பார்யைக்கு ஒரு பாகமும் கல்ப்பித்து, நடந்து செல்லும் நாளுள், ஒரு நாள் பிஹிதாஸ்ரவ பட்டாரகர் சர்யாமார்க்கம் எழுந்தருளக் கண்டு, பரமானந்தத் தோடும், நவபுண்ணிய கிரமத்தால் எதிர் கொண்டு, அதிதிகளுக்கு நியமித்த பாகத்தினையும், தனது பாகத்தினையும் கொடுத்து, ஸ்திரியது முகத்தை நோக்க, அவளும் பிரியத்தினோடும் தனது பாகத்தினையும் கொடுத்தனள். இவளது பரிணாமம் கண்டு சிந்திப்பான். பிதாவின் வசனம் மீறாமல் செய்யும் புத்திரனும், சாரித்ரத்துடன் கூடிய சாஸ்திரமும், ரோக ரகிதனாய் இருத்தலும், குணவான்களுடன் கூடியிருத்தலும், பர்த்தாவினது வசனம் மீறாத ஸ்திரீயும், இவர்கள் துக்கம் அற்று இருத்தற்குத் தோன்றியதொரு சிந்தாமணி என்று சிந்தித்தனன்.

தத்நந்தரம் அக்ஷயம்தானமஸ்து என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணிய அவசரத்து தேவர்கள் ரத்ன விருஷ்டி, புஷ்ப விருஷ்டி, மந்தமாருதம், தேவ துந்துபி, தேவ கோஷணை என்னும் பஞ்சாஸ்சர்யங்களைப் பண்ணிய அவசரத்தில் மித்யா திருஷ்டி பிராம்மணர் சுவர்ணயாக மகிமை என்று ராஜா சோமபிரபனுக்கு அறிவிப்ப, அவனும் சந்துஷ்டனாயினன். பிராம்மணரும் சென்று இந்த ரத்தினங்களை எடுப்ப, அவை அவர்கள் கைப்படக் கரியானமைக் கண்டு ராஜாவினுடன் சிலர் சென்று சொல்லுவார். விச்வபூதி ஜின முனிகளுக்குத் தானம் பண்ணின மகிமை அல்லது பஞ்சாஸ்சர்யம் யாக மகிமையல்ல வெனக் கேட்டு, கால லப்தியினால் தான மகிமையே தப்பாதென்று நிச்சயித்து சிந்திப்பான். ஆர்த்தரௌத்ர பராயணரும், கிருஹத்தரும், அசுபபாவநா-த்தரும், சீலாச்சாரரஹிதரும் க்ஷமாஹீநருமாகிய, மித்யா திருஷ்டிகட்குக்

கூடாதென்று நினைத்து வந்து விச்வபூதியாகிய, விப்ரோத்தமனை பகுவிதமாக ஸதோத்ரம் பண்ணி நமஸ்கரித்து, சுவர்ண யாக பலத்தைக் கைக்கொண்டு, முனி தான பலத்தைத் தருகவென. மகாராஜனே சுவர்க்க மோக்ஷங்களைத் தரும் மகா தானத்தினைத் தந்து, நரகாதி துக்கங்களுக்கு பாஜநமாகிய மித்யா யாகததினைக் கைக்கொள்வனோ வென, உமது தரித்திரம் நீங்க வேண்டும் தனம் தருவேன், தான பலத்தினைத் தருக வென, யோக்யர் தரித்ரமுற்ற விடத்தும், நீதி யல்லது செய்யாரென்று சொல்லுவான்.

சிம்ஹமானது, பசி, தண்ணீர் தாகம், முதலாயின விடத்தும், யானையின் மேல் செல்லும், அல்லது க்ஷுத்ர மிருகத்துச் செல்லாது போல நீதிமான்களும் வ்யசனமுற்றவிடத்து அநீதியினைச் செய்யார் என்று மறுத்த பின், பிஹிதாஸ்வரபட்டாரகரது ஸ்ரீபாதமடைந்து நமஸ்கரித்து விண்ணப்பம் செய்வான். சுவாமி கிரஹஸ்தர் ஆகாராதிகளை எது காரணமாகச் செய்கின்றனர் என, ஆகார தானம் போக பூமியில் அனுபோகங்களையும் பண்ணி சுவர்க்கமோக்ஷங்களையும் கொடுக்கும். ஆதலால் சகஸ்ரம். அச்வம், கோ, பூமிகள், சுவர்ணங்கள், வெள்ளிகள் முதலாயின பகுதானமாகப் பண்ணிய விடத்தும், ஆகார தான சமானமாகாது. ஔஷத தான மகிமையால் நிர்வியாதியாகும். அதனால் சம்யக் ஞானமும், மோக்ஷமுமாகும். அபய தானத்தால் நிர்பயராவர். சாஸ்திர தானத்தால், சப்ததத்வம், நவபதார்த்தம் பஞ்சாஸ்திகாயம், ஷட் திரவியம், தேவ நிச்சயம், குரு நிஸ்சயங்களும் அறிந்த பின்பு, க்ரமேண கேவல ஞானம் ஆகும். ஆவாசதானத்தால் ஸ்வர்க்கவாசம் ஆகும் என்று, தான மகிமையினை அருளிச் செய்தபின் மித்யா திருஷ்டிகளுக்கு பண்ணிய தானம், சர்பத்துக்கு கொடுத்த, பால் விஷமாகப் பரிணமித்தார் போல், துர்கதிகளுக்கு ஹேதுவாகும் என்று அருளிச்செய்ய ராஜாவும் தான மகிமையை பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டபடியினாலும் சாஸ்திரம் கேட்டபதனாலும், சம்யக்த்வ கிரகணம் பண்ணியபின் சிராவக விரதங்க்ளையும் கைக்கொண்டு ஆகார தானம் பண்ணும் கிரமத்தினைக் கேட்க, அவர் சொல்லுவார்.

தேசம், காலம், பாத்ரம், கிரமம் அறிந்து பவித்ரமான ஆகாரத்தினைப் பண்ணத் தகும். யோக்யமான வஸ்த்துக்களைக் கொடுக்கத்தகாது. அவை யாவன உத்தம தோஷம் பதினாராவன. சமைத்த பாண்டத்திலும், மற்றொரு பாண்டத்திலே, ஒழித்து வந்து தானம் பண்ணுவதும். தேவதைகள். யக்ஷர் முதலாயினார்க்குப் பலியிட்ட தான்யத்தினால் தானம் பண்ணுவதும், காலாதிக் கிரமத்தில் தானம் கொடுப்பதும், அக்னி ஜ்வலிக்கையிலே தானம்

பண்ணுவதும், விலைக்குக் கொண்ட அசநத்தினால் தானம் பண்ணுவதும், அதம வெட்டியினால் வந்த திரவியத்தை தானம் பண்ணுவதும், ஆகாரம் போதாதிருக்கில் வேறு வாங்கி வந்து தானம் பண்ணுவதும், மங்கலமல்லாத அஷ்ட தோஷமுள்ள பாத்திரத்தில் தானம் பண்ணுவதும், தளத்து மேல் சமைத்து இழிச்சு வந்து தானம் பண்ணுவதும், வலிய வாங்கின வஸ்துவினால் தானம் பண்ணுவதும், தூது நடந்த வஸ்துவினால் தானம் பண்ணுவதும், தன்னைப் புகழ்ந்து தானம் பண்ணுவதும், வைத்யம் பண்ணி வந்த உடைமையால் தானம் பண்ணுவதும், கோபத்தாலும், கர்வத்தாலும், தேடின உடமையினாலும் தானம் பண்ணுவதுமாம்.

உத்பாத தோஷம் பதினாறாவன. மாயையினால் தேடிய வஸ்துவில் ஆகாரமும், போகத்தினால் தேடிய வஸ்துவில் ஆகாரமும், ஒருவனைக் கொண்டாடி வாங்கின வஸ்துவில் ஆகாரமும், உண்டதற் பின் பண்ணும் ஆகாரமும், மந்திரவாதத்தினால் வாங்கிய வஸ்துவில் ஆகாரமும், சூர்ணத்தினால் வாங்கிய வஸ்துவில் ஆகாரமும், கூட்டில் நெடுநாள் நின்ற நெல்லின் ஆகாரமும், அப்ராசுக வஸ்துவைத் தொட்டிட்ட ஆகாரமும், பச்சிலை இட்டு மூடி வைத்த ஆகாரமும், நன்றாக மூடாத ஆகாரமும், முந்தானையில் இழுக்கக்கேடு வந்திட்ட ஆகாரமும், பிரசூதிகை ஏக மாசத்துக்குள்ளே கொண்டுவந்திட்ட ஆகாரமும், ஸுராபோஜியிருக்கும் மனையில் ஆகாரமும், வியாதியாளர் தீண்டிய ஆகாரமும், ச்மசான பர்யந்தம் சவாநுகமநம் பண்ணினவன் தீண்டிய ஆகாரமும், பேடி தொட்ட ஆகாரமும் எனவாம்.

ஏஷணா தோஷம் பத்தாவன. ஷண்மாசத்தின் மேற்சென்ற கர்ப்பிணி கையில் கொள்ளு மாகாரமும், வம்சம் இல்லாதார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், ஸ்நான சுத்தியில்லாதார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், தபஸ்விகள் முன்னே இடறி விழுந்தார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், பஞ்சமித்யாத் திருஷ்டிகள் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், விரதமில்லாதார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், எட்டு வயதிற்குக் கீழ்ப்பட்டார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், வேச்யாபதியாயினார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும், உறுப்புகள் குறைந்தவர் கையினால் கொள்ளும் ஆகாரமும், பல நாளும் பய்ய மானங்களைத் தோஷம் சொல்லுவார் கையில் கொள்ளும் ஆகாரமும் எனவாம். ஸம்யோஜன தோஷம் நாலாவன. தபஸ்விகள் முன் அக்னியினை ஜ்வாலிப்பித்தும், அவித்தும், அப்போது இறக்கி வந்திட்ட ஆகாரமும், முனிவரன் முன் மெழுகுவதும், பெருக்குவதும், பிள்ளையை அழவிட்டிட்ட ஆகாரமும், ரிஷிகள் கீழே இருக்க, தான் உயர இருந்திட ஆகாரமும், கலகலவென்று பேசி இடும் ஆகாரமும் எனவாம்.

இவைமுதலாகிய நாற்பத்தாறு தோஷம் நீங்கிய பவித்ராஹாரத்தினை, ரோகம் உள்ளவர்கள், உறுப்புக் குறைந்தவர்கள், கிலேசமுள்ளவர்களின் றீ த்ரிகரண சுத்தராகி, வஞ்சகமும், கர்வமும், கொடிய வசனங்களும் நீங்கி, சிரத்தையும், சக்தியும், லோபம் இன்றி இருத்தலும், அஷ்ட விதார்ச்சனை களால் அர்ச்சித்து நமஸ்கரித்தலும், மதுரமான வசனமும், மனசும், சரீரமும் சுத்தமாய் இருத்தலும், ஆகார சுத்தியுமென்கின்ற குணங்களோடு கூடிக் கொடுக்குமது உத்தம தானமாகும் என்று அருளிச் செய்தனர்.

கர்ண ரசாயனமும், கர்ம விநாச காரணமுமாகிய தர்மாமிருதத்தை பருகிய பின் தான பூஜா தபச்சீலங்களோடு கூடி வர்த்தித்து, வைராக்ய பாவனையால் தீக்ஷாபிராப்தனாகி சுவர்க்கம் மடைந்தனன் என்று சமாதி குப்த பட்டாரகர் அருளிச்செய்த சுவர்ணயாக விருத்தாந்தத்தினைக் கேட்ட சோம சர்ம மந்திரி சம்யக்த்வ கிரஹணம் பண்ணியபின் சுவாமி இந்த சரீரமுள்ளளவும் மரவாள் அல்லது லோகமயமான ஆயுதம் எடுக்கக் கடவேன் அல்ல என்று, விரதம் கைக்கொண்டு, செல்லும் நாளில் மந்திரிக்கு விரோதியாயினா னொருவன், இந்த விருத்தாந்தம் ராஜாவுக்கு அறிவித்தனன்.

அது எதுபோலவெனில் மக்ஷியானது ஜீவிக்கும் ஆஹாரத்து விழ்ந்து பிராணத் தியாகம் பண்ணி, போஜித்த ஆஹாரத்தினை சக்தியாக்கி, விசனத் தையும் பண்ணிவிக்கும். அதுபோல, துர்ஜனரும் தாங்கள் வருத்தமுற்றாகிலும், யோக்யருக்கு அவமானத்தைப் பண்ணிவிப்பரென்று ராஜா விசாரித்து, இவன் வசன பரீக்ஷார்த்தமாக, உபாயத்தினால் ஆயுதங்கள் மகிமை சொல்லித், தனது வாள் முதலாக சகல ராஜ குமாரர் வாளினையும் பரீக்ஷித்து, மந்த்ரியை நோக்கி, உனது வாளினையும் காண்போம் தருகவென, இங்கித சேஷ்டை களால் அறிந்து விசாரிப்பான், ஒருவர் வாக்கிலாற் சொல்லிய வசனங்களை கோமுதலாகியவையும், அச்வகஜங்களும் அறியும்.

பண்டித ஜனங்களுக்கு மகிமையாவது பலரது இங்கித சேஷ்டைகளை அறியும். சுபுத்தியென நிலைந்து, ஜயினோத்தமனாகிய மந்திரி, பகவதர்ஹத் பரமேச்வரனே, தேவன், பரம ஆகமமே, ஆகமம். ஜினமுனிகளே முனிகள், என்னும் நிச்சயமெனக்குண்டாகில், இந்த வாள் லோகமயமாகக் கடவ தென்று தியானம் பண்ணிக் கொடுப்ப, லோகமயமாய் ஆதித்ய பிரகாசம் போலே ஆதலும், அசூயை சொன்னவனது முகம் நோக்கி, துர்ஜனர் பரதோஷமும், அஸத்யமுமல்லது சொல்லாரென, மந்திரி சொல்லுவான், தேவனே சாஸ்திரம், ராஜாக்கள் சர்வதேவமயமென்று

சொல்லும். அதனால் அவன் விண்ணப்பர் செய்தது அஸத்யமன்று, கோபிக்க வேண்டாமென சத்புருஷரது மகிமையைச் சொல்லுவான். சத்ருக்கள் ஹீனர் பண்ணிய அவமானத்தினைப் பாராட்டாது, அவர்கட்கு உபகாரத்தினைச் செய்வர் என்று மந்திரியை பிரசம்ஸித்து மரவாள் லோகமயமாகியவாறெப்படி என் பூர்வ விருத்தாந்தத்தினையும் தனது நியமத்தினையும் ஜின மகிமையால் லோகமயமானமையும் அறிந்து யான் பண்ணிய அபராதத்தினை மன்னித்தருள எனக்கேட்டு, சகலமும் ஜின மார்க்கத்து மகிமையினையும் மந்திரி தரிசன விசுத்தி மகிமையினையும் கண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணிப் பூஜித்தனர். தேவர்கள் பஞ்சாஸ்சர்யத்தினையும் செய்து தமது இடம் அடைந்தனர்.

ராஜா அஜிதஞ்ஜயன் அஹோ ஜினதர்மம் அல்லது அன்ய தர்மங்கள் துர்கதிகளை நீக்காதென்றும் ஜிநதர்மம், துர்கதிகளாகிய பர்வதங்களுக்கு ஒரு அசனியென்றும், வேகமுள்ள காட்டுத் தீக்கு மகாவர்ஷாமென்றும் ஜின தர்மத்தினை ஸ்துதித்து வைராக்ய பாவனையால் சுவபுத்ரனாகிய சத்ரு ஜயனுக்கு ராஜ்யபதமும், மந்திரி புத்ரன் தேவசர்மனுக்கு மந்திரி பதம் கொடுத்து, பல ராஜாக்களுடன் சமாதி குப்த பட்டாரகர் ஸ்ரீபாதத்து தீக்ஷித்தனர். சிலர் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுப பரிணாம மடைந்தனர். ராஜ பார்யை சுப்ரபை மந்திரி பார்யை சோமை முதலாயினார். அபயமதி என்னும் ஆர்யாங்கனைகளிடத்து தீக்ஷித்தனர். சுவாமீ இந்த விருத்தாந்தம் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டதனால் சம்யக்த்வம், திருடமானதென்று நாகஸ்ரீ சொல்ல, அர்ஹதாசரும் நின்ற ஸ்திரீகளும் அனுமோதனம் பண்ணினர். குந்தலதை சர்வ விருத்தாந்தமும் அஸத்யமென்று சொல்ல, ராஜாவும், மந்திரியும் சொல்லுவார். உதய காலத்து கர்த்தபமேற்றி நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் எனறனர். சோரன் சிந்திப்பான். இவள் உத்தம ஜாதியாயும், சுவபாவகுணம் தவிர்கின்றவள். சந்தனத்தில் உத்பன்னமான அக்னி சகலருக்கும் உஷ்ணமானால் போலவென்று சிந்தித்தனன்.

அதன்பிறகு பத்மஸ்ரீயினது சம்யக்த்வ காரணத்தினை வினவ, அவளும் சொல்லுவாள், காசி விஷய வாராணாஸி நகரத்து சோம வம்சத்து ராஜா ஜிதாரி, பார்யை கனகசித்திரை, புத்ரி முண்டிகை பித்தபாண்டு சங்கையால் மிருத்துவினைப் பக்ஷித்துச் சொல்லும் நாளில் மந்திரி சுதர்சனன் பார்யை சுதர்சனை. முண்டிகை ஒருநாள் விருஷபை என்னும் பரமச்ராவகியிடத்து தர்மம் கேட்டு சம்யக்தர்சனம் கைக்கொண்டனன். சந்திரன் ஸ்வபாவத்தினால் ஆம்பலை அலர்த்தினாப் போல ப்ராப்தரும் ப்ரத்யுபகாரத்தினை இச்சியாமல் பரோபகாரத்தினைச் செய்வர். முண்டிகையும் நிரதிசாரமாக விரதம்

அனுஷ்டித்து, அதனால் ரோகமும் நீங்கி ரூபவதியாயினள். இதுகண்டு சகல ஜனங்களும் சொல்லுவார். ஆச்ரய விசேஷத்தினாலே அக்ஞானியும் சமர்த்தனான வாளின் வாய் சேர்ந்த ஜலம், தோயல் வாசியால் யானையின் மஸ்த்தகத்தினைப் பின்னமாக்கினார் போல வென்றனர். முண்டிகையும், கிராவசியை நோக்கி உமது பிரசாதத்தால் எனது ரோகமும் நீங்கி ரூபவதியாயினேனென நிரவத்யமாக விரதமனுஷ்டித்தவர்களுக்கு நரேந்திர, கஜேந்திர, முனீந்த்ர சம்பத்தும் கைவல்ய விபூதியுமாகும். ஆதலால் இது ஆச்சர்யம் அல்ல வென்றனள். ராஜாவும், முண்டிகையினை சுவயம்வர விதியால் கொடுப்பான் வேண்டி சகல ராஜபுத்ரர்களையும் அழைப்ப சம்சார விரக்தியால் அசாரம் பாவமென்று மறுப்ப ராஜ குமாரரும் போகியபின், அயோத்யா விஷயத்து, சக்ரோட நகரத்து ராஜா பகவதத்தன் சமஸ்தவஸ்து பரிபூர்ணனும், தானசூரனும், ரூபவானுமாகிய இவன். ஜாதிஹீனன், பார்யை லக்ஷ்மீமதி, மந்திரி சுபுத்தி, பார்யை குணவதி. பகவதத்தன் முண்டிகையினைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வான் வேண்டிக் கேட்டு வரக்காட்ட ஜிதாரி குபிதனாகி ஜாதி ஹீநனாகிய தான், என்னுடைய புத்ரியைக் கேட்பானோ என, வந்த தூதன் சொல்லுவான். குணமே பிரதானம், கஸ்தூரியினது வர்ணம் வர்ணஹீனமானாலும் அதனிடத்தில் உத்பவித்தமான அண்டம், கர்த்தமம், போன்றிருந்தும் லோகத்தில் சகல சுகந்தங்களது மகிமையைப் பரிமள விசேஷத்தால் மறைத்தது போல குணப்ரதானமல்லாது வம்சத்தினால் ப்ரயோஜனமில்லை என ஜிதாரி அதிகுபிதனாகிச் சொல்லுவான். சமர பூமியில் ஜயம் பண்ணியவன், வீரபுருஷனும், சகல ரத்னாதிபதியும் எனது கர்வத்தினைப் போக்கியவனும் ஆரும் என்ற தீரவசனத்தைக் கேட்ட தூதனும் சென்று சொல்லுவான். பகவதத்தனும் யுத்த சன்னத்தனாகி புறப்பட சுபுத்தி மந்திரி சொல்லுவான். சதுரங்கபலத்தோடு கூடிச் செல்லாதளவில் யுத்த முகத்து அபஜயம் வருமென்று ஹிதோபதேசமாகச் சொல்லிய வசனம் சத்யமென்று புத்தி பண்ணி சாதுரங்க பலசஹிதனாகிப் புறப்பட ஸ்வபார்யை சொல்லுவாள். துராக்ரஹ புத்தியால் நிஷ்பிரயோஜனமாகிய யுத்தம் வேண்டாம் மென்னும் விவாஹ சம்பந்தங்களுக்கு வம்சம் ஆசாரம் சமமாகிய விடத்தல்லது சுகமில்லை யதனால் நமக்கு அதிகமான விடத்துச் செல்வது லோகத்துக்கு ஹாஸ்ய காரணமும் பாபானுபுத்தியுமாகும். முன்பே யொருவர் நரம் மரத்தை பிளப்ப, அதிற் கடாவி இருந்த ஆணியைப் பறிப்ப, ப்ரத்யக்ஷமாக துக்கம் வந்துற்றார்ப் போல, அவச்யம் அனர்த்தம் வருமெனத் தனது, சௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களைச் சொல்லி, உதாசீனம் பண்ணி, யாவராலும் விதியை விலக்க வொண்ணாது என்று, சொல்லவும், யுத்த

சன்னத்தனாகி புறப்பட, சுப சகுனங்கள் உளவாயின. ததியும், அறுகும், அக்ஷதமும், பூர்ணகும்பமும், கரும்பும், தாமரைப் பூவும், கர்ப்பிணியான ஸ்திரி, வீணை, கண்ணாடி. இவைக் கண்டு, பிரசன்னனாகிச் செல்கின்ற அவசரத்து, ஜிதாரியக்கல் சிலர் சென்று சொல்லுவார். பகதத்தன் பலசகிதனாகி வருகின்றனன் என, கர்வத் யுத்தனாகிச் சொன்னான்.

லோகத்தில் சிம்ஹத்தின் மேல் சென்ற மிருகங்களும், ஆதித்ய பிரகாசத்தை மறைத்த சந்திரனும், மார்ஜாரத்தின் மேற்சென்ற எலியும், கருடன் மேற்சென்ற பாம்பும், வியாக்ரத்தின் மேற்சென்ற கர்த்தபமும், யமன் மேற்சென்ற பூதவர்க்கமும், வலியன் மேற்சென்ற காகமும், யாவராலும் காணப்பட்டதில்லை. என்னும் அளவில் சமர பூமியில் வந்தனன், எனக் கேட்டு சாதுரங்கப் பல சகிதனாகிப் புறப்பட அபசகுனங்கள் உளவாயின. அகால வர்ஷமும், பூமி கம்பமும், பகலில் பெரிதாகியதொரு உல்காபதநமும் (நெருப்புத்துண்டு) முதலாகிய துர்சகுனங்களைக் கண்டு, சுதர்சன மந்திரி சொல்லுவான். தேவனே கன்னிகையினைக் கொடுப்பது கருமமென்றும் ஒரு தேசம் ஒரு கிராமத்தால் அழியுமாகிலும், கிராமம் ஒரு வம்சத்துள்ளாரால் அழியுமாகிலும், ஒரு குலம் ஒருவனால் அழியுமாகிலும், அல்பமாகிய அவைகளை விட்டு அழிவு வாராமல் ரக்ஷிக்குமது பிராப்தற்கு முறைமையாகு மென், மந்திரியை நோக்கிச் சொல்லுவான். இந்த லோகத்தில் "பர்வதங்களைப் பின்னமாக்கும் வஜ்ராயுதத்தின் முன் நின்றவர்களும், சமுத்திரத்தினைக் கைநீந்தால், நீந்திக் கரையேறியவர்களும், அக்னி சயனத்தின் மேலேறி சுக நித்திரை பண்ணினவர்களும், ஆலாஹல மென்னும், விஷம் எரிந்து வர, அதன் முன் நின்றவர்களும் இல்லை" என்ற அவசரத்துப் பகதத்தனது, பகு சேனையைக் கண்டு, மேற்செல்லுமது கருமம் அல்ல எனப், பின்னும் தனது சத்தியத்தினைச் சொல்லுவான்

ஆதித்யன் தேருக்கு உருளையொன்று. பூணும் குதிரை ஏழு, தேர் செல்லும் விதி ஆகாசம். தேர்ப்பாகன் பாதசூன்யன். இப்பெற்றியவாகியும், தினந்தோறும், மகாமேருவை பிரதக்ஷிணமாக வருகின்றனன். ஆதலால் சாதுரங்க பலம் அற்பமானாலும் சத்யமே விரதமென்று, அவசரத்துப் 'பகதத்தன்' யுத்த சன்னத்தனாகிப் புறப்பட, மந்திரி தேவனே, லக்ஷணயுக்தனாகிய தூதன் சென்று, சாம வேதாதிகளையும் சொல்லி, அறிந்த பின், யுத்தத்திற்குச் செல்வது யோக்யமாகும் என, புத்திமானும், சமர்த்தனும், பரரது சித்தவிருத்தியறியும் அவனும் தைர்யவானும், சொல்வன்மையும்

என்னும் தூத லக்ஷண சம்பூர்ணனாகிய திவாகரன் என்னும் தூதனை ஏவ அவனும் சென்று ஜிதாரியை நோக்கிச் சொல்லுவான். மூண்டிகையினையும் கொடுத்து 'பகதத்த மகாமண்டலேச்வரனுக்கு' சேவையும் பண்ணி, சுகத்தில் இருப்பாயாக வென, அல்லது நாசம் வரும் என்றும், தன்னால் செய்ய முடியாத காரியங்களுக்கு, உத்யோகம் பண்ணுதலும், ஸ்வபாவத்தில் பலருடனும், விரோதம் பண்ணிக்கொள்ளுதலும், பலவான்களுடன் ஸ்பர்தை (போட்டி) பண்ணிக் கொள்ளுதலும், ஸ்திரிகளை நம்புதலும், என்னும் இவை நாலும், விநாச காரணமாகும். என்று கேட்ட ராஜா, ஏழாய் என்ன வசனம் சொல்லுகின்றனை, சிம்ஹ சமானமான என்முன் மிருகங்கள் நிற்கவற்றோ, கர்ம வசத்தால் வருவன யாவற்கும் வரும். ஹரிசந்திர மகாராஜனுக்குச் சண்டாள சேவையும், ஸ்ரீராமனுக்கு வனவாசமும், தர்மபுத்திரர்களுக்கு பல ராஷ்டிரத்து பகுவிதருபமான ராஜ சேவையும், இவர்கள் மகாபலவான்களாயும் வந்த தென்றனன்,

பின் மந்திரி துராக்ரஹணம் பண்ணிய தூதனை வதிக்கவென மந்திரிகளும், தூதரும், விதிக்கப்படாரென்று சொல்லி திக்கரித்து துரத்தினர். தூதனும் சென்று இந்த விருத்தாந்தம் அறிவித்தனன். பின் பகதத்தமகாராஜனும் அதிகுபிதனாகி சாதுரங்க பலத்துடன் ரங்கபூமியிற் சென்றனன. எனக்கேட்ட ஜிதாரியும், யுத்த சன்னத்தனாகி சாதுரங்கப் பலத்துடன் சென்றனன். உபயபலமும் எதிர்ப்பட்டு மகாயுத்தம் விளைந்தது. திகந்தரங்களில் உள்ளவர்களும் சலன மெய்தினர். சமுத்திரமும் மகாகோஷமடங்கிற்று, பூமியும் ஸ்தம்பித்தது. சண்ட வாயுவையொக்கும் அதிவேகத்தினையுடைய அச்வங்களும் சஹிதமாயின. மத்தகஜங்களும், திவ்ய ரதங்களும் மந்திரி சாமந்த சேனாபதி முதலாகிய யுத்த வீரரும், பகுவிதமான த்வஜ சாமராதிகளும் படு-படஹ-மிருதங்க-பேரி வீணை-குழல்-வீரமுரசு-வெற்றி முரசு முதலாகிய தோல்கருவி, துளைகருவி, நரம்புகருவி, கஞ்சகருவி, மிடற்றுக்கருவி முதலாகிய பஞ்சமகா சப்தம், பரந்தொலிப்ப "தேரும், தேரும் எதிர்ப்பட, மாவும் மாவும் மலைந்தெதிர்ச் செல்ல, யானையும் யானையும் தம்மிற் பகைத்தெழ, வீரரும் வீரரும் விரைந்தெதிர்ச் செல்ல தூளினால் ஆதித்ய கிரணத்தையும் மறைத்தது. இப்படி உபயபலமும், மகாயுத்தம் விளைந்தவிடத்து, விஜய கஜங்களது மதஜல வெள்ளத்தால் அறைப்பட்டது. பின் ரத சக்ர மர்த்தனத்தால் சுக சஞ்சாரம் யோக்யமாயிற்று. ஆயினபின், வில்லாட்கள் முதலாகிய சகல படவர்க்கங்களால் ஒருமுறையே விடப்பட்ட சரம், பரசு, நாராசம், வல்லயம், எரிசக்ரம் குந்தம், முதலாயின ஆயுத வர்ஷம் ஆகாசத்தலத்தை மூடிற்று. மூடிய பின்.

சரப்பிரஹார வேதனையால் விழ்ந்து சுழல்கின்ற கஜதுரகங்களாலும், விரண வேதனையால், குபிதமாகி மறுகி எதிர்ச்செல்கின்ற மகாவாரணங்களாலும் கோபசம்ப்ராந்தராய் திரிகின்ற யுத்த வீரர்களது ஹுங்காரமாகிய கோஷணங்களாலும், அதிவேகத்தால் ஓடுகின்ற ருதிர நதிப் பிரவாஹத்து. நுரையொத்த சத்ர சாமரத்வஜங்களாலும், சஸ்திர பிரஹாரத்தினால் விழ்ந்து, கோபவேகத்தினால் சிவந்து, சுழன்ற கண்ணினையும், மடித்தவாயினையும், நெறித்த புருவத்தினையும், உடையராகிய மகாவீரர்களது நிஷ்டூர ஹிங்காரத்தினால் அதிசுலபமாகிய ருதிரமாம்சங்களால் பரிதுஷ்டராகித் திரிகின்ற வேதாளகணங்களது அட்டஹாசங்களாலும், பயங்கரமாகிய கபந்தங்கள், ந்ருத்தங்களாலும், யுத்தரங்கம் அதிபயங்கரமாயிற்று. ஜிதார்யது சேனை அபஜயம் கண்டு மந்திரி நிஷ்பலமாகிய யுத்தத்தினை தவிர்க்க என ராஜாவும், ஜயமாகில் இகலோகத்தில் சௌக்கியமாகும், சமர பூமியில் ம்ருதநாகில் வீரசுவர்க்கம் ஆகும் எனவும், சுவாமி பக்தியால் பகுபிரயத்தனத்தோடும் ராஜாவையும் கொண்டு நகரம் செல்கின்றனன். இந்திரனுக்கு ராவண புத்ரனால் அபஜயம் வந்தது, பாண்டவர்களுக்கும் கர்ம வசத்தால் வனவாசம் வந்ததென்று ஹிதோபதேசத்துடன் செல்லா நின்றபொழுது, பகதத்தன் பலசகிதனாகிய பின் செல்ல, மந்திரி பீதியினால் செல்கின்றவர் பின் செல்வது விரராயினோர்க்கு நீதியல்லவென்றனன். பிதாவினது விருத்தாந்தம் கேட்டு முண்டிகை அர்ஹத்தேவனையும், குருக்களையும் நினைந்து பஞ்சநமஸ்கார மந்திர தியானத்துடன் அகாதமாகிய வொரு ஜீர்ண கூபத்துள் வீழ, சம்யக்த்த மகிமையால் தேவர்கள் ரத்ன மாளிகை நிர்மித்து, அதனுள் சிம்ஹாசனத்தின் மிசை வைத்துப் பவித்ர ஜலங்களால் அபிஷேகம் பண்ணி திவ்ய வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்து பஞ்சாஸ்சர்யங்களாலும் பூஜித்தனர்.

பகதத்தனும் மோகவாஞ்சையால் நகரத்து ப்ரதம த்வாரத்தினையும் திறந்து மேற்செல்ல ஸ்வபரிவாரமும், நகர ஜனங்களும், ஹாஸ்யம் பண்ணவும் ஜிதாரியது மாளிகை நோக்கிச் செல்லாதபடி அபிபவித்தது. இந்த அவசரத்து முண்டிகை விருத்தாந்தத்தினைச் சிலர் வந்து சொல்லிய பின் தானும் மந்திரியுமாகச் சென்று ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு சர்வ ரஹிதனாகி முண்டிகையது பாதத்தில் விழ்ந்து நமஸ்கரித்து, அக்ஞானத்தால் யான் செய்த அபராதத்தினை க்ஷமித்தருளவென்று ஜிதாரியையும், மதுர வசனங்களால் உபகரித்து. விரக்த பாவனையால் நிந்தாகர்ஹணம பண்ணி, மித்திரபாவத்தால் இவர்களுடன் சத்தர்மம் கைக்கொள்வான் வேண்டி ஸ்வபுத்திரர்களுக்கு ராஜ்யபதம் கொடுத்து, ஜிதாரி சம்சார மசாரபாவமென்று வைராக்ய சுவபாவனையால் மந்திரி சுதர்சனன் முதலாயினாருடன் சாகர பட்டாரகர் ஸ்ரீபாதத்து ஜினத் தீக்ஷயினைக் கைக்கொண்டனர். கனகசித்திரை, முண்டிகை முதலாயினார். ஜினமதி என்னும் ஆர்யாங்கனைகளிடத்தே தீக்ஷித்தனர்.

பகதத்தன், சுபுத்தி முதலாயினார் யோக்யமாகிய தீக்ஷையினையும், சிராவக விரதங்களையும், கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபபரிணாமமடைந்தனர். சுவாமி இந்த விருத்தாந்தம் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டு சம்யக்த்வ திருடமான தென்று பத்மஸ்ரீ சொல்ல, அர்ஹத்தாசரும், ஸ்திரீகளும் அனுமோதம் பண்ணினர். குந்தலதை சர்வமும் அஸத்யம் என ராஜாவும், மந்திரியுய சத்யத்தை அசத்யமென்கிற பாபிஷ்டையைப் பிரபாத சமயத்து கர்த்தப மேற்றி நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் என்றனர் சோரன் சிந்திப்பான். துர்ஜன ராகிய ஜனங்கள் சத்ஜனர்க்கு அபவாதம் சொல்லி அல்லது சுகத்தையடையார். அதன்போலவென்னில் "ச்வா" சர்வ ரசங்களும் முன்னிருக்க அதனைப் பக்ஷியாமல். அமேத்ய பக்ஷணம் பண்ணி சுகமுற்றவாறு போலவென்று சிந்தித்தனன்.

ததநந்தரம், பத்மலதையை நோக்கி, சம்யக்த்வ க்ரஹண காரணத்தினை வினவ, அவளும் சொல்லுவாள். அங்க விஷய சம்பா நகரத்து ராஜா தாடி வாஹனன். பார்யை பத்மாவதி. புத்ரி பத்மஸ்ரீ. மஹாபதிவிரதை. அந்நகரத்து வைச்யன் புத்ததாசன். இவன் பௌத்த மார்கத்து உபாசகர் களுக்கெல்லாம் பிரவித்தன். பார்யை புத்ததாஸி. புத்ரன் புத்தசங்கன்.

இவன் ஒரு நாள் தன் மித்ரனாகிய காமதேவனுடன் சைத்யாலய மடைந்து, தேவனுக்குப் பூஜை பண்ணிவிக்கின்ற பத்மஸ்ரீயது ரூப லாவண்யம் கண்டு, காமானுராகத்தனாகிச் சொல்லுவான். மரகதம் போன்ற வர்ணத் தினையும், வெள்ளைத்தாள் போன்ற காதினையும், வேல் போன்ற விழி யினையும், வேய் போன்ற தோளினையும், துடி போன்ற இடையினையும், தாமரை முகை போன்ற ஸ்தனங்களையும், கஜமஸ்தகம் போன்ற ஜகன பாரத்தினையும், நாகபாசம் விரிந்தாற் போன்ற அல்குல் பிரதேசத்தினையும், வாழைத்தண்டு போன்ற ஊரு பிரதேசத்தினையும், அப்ராக்தோன்றி போன்ற முழந்தாளினையும், ஆமை முதுகு போன்ற புறங்காலினையும், தாமரைப் பூப்போன்ற உள்ளங்கையினையும், நீர்த்துளி போன்ற நாபியினையும், மாலை யொழுங்கு போன்ற ரோமாவளியினையும், கன்னிக் கமுகு போன்ற கழுத்தினையும், முல்லை யறும்பு போன்ற தந்தங்களையும், கோவைப் பழம் போன்ற அதரத்தினையும், குமிழம் பூ போன்ற நாசியினையும், பூரணசந்திரன் போன்ற முகத்தினையும், இந்திர நீலத்தினைத் தொகுத்து வைத்தாற் போன்ற அளக பாரத்தினையும், அன்னம் போன்ற நடையினையும், சௌபாக்கியத்தினையும் உடைய பத்மஸ்ரீயது பாதாதி கேசாந்தமான ரூபலாவண்யம் கண்டு, அதிமோஹிதனாகித் தனது க்ருஹம் அடைந்து, சயனத்தின் மேல் வீழ்ந்து சந்தாப மெய்திய புத்திரனைக் கண்டு புத்ததாஸி,

உனக்கென்ன செய்கின்றது என்று கேட்க, புத்தசங்கனும் லஜ்ஜை (வெட்கம்) நீங்கிச் சொல்லுவான். விருஷபதாஸ ச்ரேஷ்டி புத்திரி பத்மஸ்ரீயினை விவாஹம் பண்ணினேனாகில் தனது பிராணனிராதென்று புத்தி பண்ணி விவாஹ யோக்யமான ப்ரவர்த்தத்தினைச் சிந்திப்பாயாக என்று சொல்லுவான்.

க்ரோதாத்மாவுக்கு நல்ல வசனமும், வஞ்சகனுக்கு மித்ரனும், க்ருரனுக்கு ஸ்திரியும், சுகியானவனுக்கு வித்யையும், விஷயபரனுக்கு லஜ்ஜையும், சோம்பனுக்கு லக்ஷ்மியும், உண்டாகாவென்று, புத்திப் பண்ணிப் புத்ர விருத்தாந்தத்தினை பர்த்தாவினுக்கு அறிவிப்ப, புத்ததாசன் புத்திரனை நோக்கிச் சொல்லுவான். மது மாம்ச பக்ஷகராகிய நம்மை, விருஷபதாசர் சாண்டாளத்வ சமமாகக் கருதும் அவனிடத்து, உனக்கு விவாஹார்த்தமாகக் கன்யகையை யாசித்தல் அசாத்தியமாகும். மகாமேருவினது அக்ரத்தை யேறுவான் உத்யோகிக்கின்ற பால சர்ப்பம் போல, காம, க்ரஹ பீடிதரானவர்களும், சாத்யா சாத்யமறியார். புத்திமான்கள் அசாத்யமான வஸ்த்துக்களிடத்து, ஆதரம் பண்ணாரென்றும் விவாஹ சம்பந்தம் பண்ணும் இடத்து, ஐச்வர்யமும், வித்யையும், சீலமும், குணமும், தர்மமும், சமமாகிய விடத்தில் அல்லது கூடாதென்றும், பல சொல்லி என்ன எனக்கு பிராணாவஸ்தை ஆகின்றதென புத்ததாஸரும், காமாக்னி பீடிதரானவர்களுக்கு, பகுவிதமாகிய சீதோபசாரங்கள் செய்தவிடத்தும், நீங்காதென்றும், பகுவிதமான சித்தாந்த சூத்திரங்களை அறிகையினால் விச்வத்துக்கெல்லாம் ப்ரகாசம் உண்டாகியும், மனசினால் பரிஹரிக்கப்பட்ட, விரத நியமத்தினை யுடையராகியும், விஷயாசக்தரானவர்கள் விரஹாதி சயத்தினால் விநாசமான சத்குணங்களை யுடையவராவர்.

சமுத்திரத்தினை உபாயத்தினால் கரை காணலாம்; மகா சர்ப்பங்களை மந்திர யந்திரங்களினாலே சிரசிலே வகிக்கலாம். மூர்க்க ஜனங்களது, சித்தத்தை யாவராலும் ஆராதிக்க அரிதென்றும், சத்துக்கள் துர்ஜனர்க்கு கர்வோபசமமாகிய அநேக திருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லிய விடத்தும் தமது சுவபாவ குணம் விடார் என்று புத்ததாஸர் சொல்ல, சுவபார்யையும், புத்திரனை நோக்கிச் சொல்லுவாள்,

வனரத்துக்கு பகுசிக்ஷை பண்ணியவிடத்தும் தனது துச்சேஷ்டையினை விடாதென்றனன். புத்ததாசர் புத்திரனை நோக்கி உபாயாந்தரத்தினால் உனது இஷ்ட கர்மத்தினை முடிப்பன் என்று சொல்லுவான், க்ரமத்தினால் கடினமான பூமியும், ஜலத்தினால் ம்ருதுவாகும். சகல கார்யங்களும் வினய வாத்ஸல்யத்தினால் க்ரமேண சித்தியாகும். உபாயத்திலும் க்ருத்ரிம ரூபத்

தினாலும் சத்ருவினையும் அடைவிலே ஜயிக்கலாம். அக்ஞானத்தினை நீக்கி தானாபூஜா தபச்சீலங்களைச் செய்ய க்ரமேண மோக்ஷமுமாகும் என்று தம் முன் நிச்சயித்து யசோதர குருக்கள், ஸ்ரீபாதத்து க்ரித்திரிம புத்தியினால் ஜைன விரதம் கைக்கொண்டு வர்த்திக்கின்ற இவர்களைக் கண்டு விருஷபதாச ச்ரேஷ்டி மகாசந்துஷ்டனாகி, "அஹோ இவர்கள் மித்யாத்வம் பரித்யஜித்து சம்யக்த்வ க்ரஹணம் பண்ணினமையால் தன்யராயினர் என்று மித்ரபாவத்த னாகிச் சொல்லுவான். பதார்த்தங்களைக் கொடுத்தலும், ப்ரதிக்ரஹணம் பண்ணுதலும், ரஹஸ்யத்தினைச் சொல்லுதலும், மீண்டும் கேட்டலும், தான் சென்று போஜித்தலும், அவர்களைப் போஜிப்பித்தலும், என்னும் இந்த ஆறு குணத்தினையும் சொல்லி விருஷபதாஸர், புத்ததாசரைப் போஜனார்த்தமாக உபசரிக்க வேண்டாவென்று மறுக்கக் காரணம் என்ன என, உம்முடைய புத்ரி பத்மஸ்ரீயினை புத்த சங்கனுக்குத் தருவீராகில் போஜனத்துக்கு வருவன் என, அவரும் தர்ம வாத்சல்யத்தால் உடன்பட்டுச் சுபதின முகூர்த்தத்து கல்யாண விதியால், கன்யகையினையும் கொடுத்து, மித்ர பாவத்தால் வர்த்திக்கின்ற நாளுள், கபட விருத்தியாளாகிய, புத்த தாசாதிகள் புனரபி புத்த மார்க்க ஸ்தராகிய இவர்களைக் கண்டு விருஷபதாசர் சொல்லுவார். மித்யாத்ருஷ்டி கள் ஜைன ஆகமத்தினைப் பாடம் பண்ணியும், மித்யாத்வத்தில் அதிகமாகா நின்றனர். அது எதுபோலவெனில் துர்திருஷ்டியாகிய சர்ப்பம் க்ஷீரத்தைப் பானம் பண்ணியும் அதிகம் விஷமானவாறு போலவும், மார்ஜாரமானது சாது ரூபம் போன்றிருந்து பாலினைப் பருகியவாறு போல, இவர்களது மாயா விருத்தியிருந்தவாறென்று, ப்ராண பரித்யாகம் வந்தவிடத்தும், குரு சாக்ஷி யாகக் கொண்ட விரதத்தினை விடில் ஜனனம் தோறும் துக்கரூபிகள் ஆவர் என்று நிச்சயித்து இருந்தனர்.

ஒருநாள் புத்ததாசருடைய பூர்வகுரு "பத்மசங்கன்" பத்மஸ்ரீயினை நோக்கிச் சொல்லுவான். புத்ரியே பௌத்த தர்மத்திலும், பெரியதொரு தர்மம் இல்லை என்று, தன் மார்க்க சௌக்கியத்தினைச் சொல்ல, ஜைனோத் தமையாகிய பத்மஸ்ரீயும், கேளாய், பத்மசங்கா, சன்மார்க்கத்தினைப் பரித்யஜித்து, நீசமார்கஸ்தராவார் இல்லை. அதென்போல சிம்ஹமானது தான் போஜிக்கும் அல்லது த்ருண விசேஷங்களை ச்பர்சியாதுபோல வம்சோத்பவரும், வ்யசனயுற்றவிடத்தும் நீதியல்லது செய்யார். ருத்ரன் ஆலாஹாலமென்கின்ற விஷம் தனதிடமடைவதையும் சகித்தனன். சமுத்ரம் துஸ்சஹமாகிய வடவாமுகாக்கினியையும் சகித்தலாறு போல, சத்துக்களும், துக்கமெய்தியவிடத்தும் சுகமாகக் கருதுவர். அல்லதும் தேவகுரு சமீபத்தைக்

கொண்ட விரதத்தை ஹாநி பண்ணினவர்கள், தனதான்யாதிகளால் தரித்ரரும், பயசஹிதரும், சந்ததம் துக்கிகளும், ஆவரென்று சன்மார்க்க மகிமையினைப் பகுவிதமாகப் பத்மசங்கன் கேட்டுத் தனது இடம் அடைந்தனன்.

விருஷபதாஸர் சரீர பரித்யாகம் செய்து சுவர்க்கமடைய, அதனால் மிகவும் துக்க சகிதையாகிய பத்மஸ்ரீயினை நோக்கி, புத்ததாஸன் சொல்லுவான். உன்னுடைய பிதா சரீரம் விட்டு வந்து மிருதம் ஆயினன் என்று எனது குருக்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டேன் என, பத்மஸ்ரீ அதிகுபிதையாகி உங்களுடைய குருக்களுக்கு இப்பெற்றியவாகிய ஞானமுண்டாகில் யானும் புத்த மதம் கைக்கொள்கின்றேன் என, ப்ரஸன்னஹ்ருதயனாகி பௌத்த தபஸ்விகளுக்குத் தனது வஞ்சக விருத்தாந்த முதலாயின அறிவிப்ப, அவர்களும், ஹர்ஷத்துடன் வர, தனது கிருஹமத்யத்துள் ஆசனமிட்டுப் பூஜித்தனன்.

குசலையாகிய பத்மஸ்ரீயும், உபாயத்தினால் இவர்களது, பாதரக்ஷைகளில் ப்ரத்யேகம் ஒவ்வொன்றை அழைப்பித்து அனேக சூக்ஷ்மரூபமாக்கி, அதற்கு யோக்யமான பதார்த்தங்களை இட்டு சுறிப்பண்ணிப் போஜனமிட அவர்களும் போஜனாந்தரம் கந்த லேபன தாம்பூலாதிகளையும் சேவித்தபின், சஸ்யாதிகள் சமைத்தமை அழகியதென்று, பிரியப்பட்டு பிரபாத சமயத்து பௌத்த விரதம் தருவோம் என்று போகின்ற அவசரத்து பாதரக்ஷைகள் ஒவ்வொன்றும் காணாமல் பரிப்பிரமிக்கின்றமை கேட்டு பத்மஸ்ரீ உங்களது ஞானத்தினால் பார்க்க என, இப்பெற்றியவாகிய ஞானம் எங்களுக்கு இல்லை என, உங்களது உதரத்தில் இருக்கின்ற பாதரக்ஷையை அறியாத நீங்கள் என் பிதாவினது கதியினை அறிந்த வண்ணம் மெப்படி என, அவர்களும் எங்கள் உதரத்தில் பாதரக்ஷையிருக்கின்றதோவென, பத்மஸ்ரீயும், சந்தேஹமில்லை என்றபின் உத்காரம் பண்ண, சூதினால் சூக்ஷ்ம சர்ம ரூபத்தினைக் கண்டு லஜ்ஜையினை அடைந்து புத்ததாசருடன சொல்லுவார், பாபிஷ்டா உனது வசனத்தைக் கேட்டமையால், எங்களுக்கு அபகீர்த்தியானதென்று போயினர்.

லஜ்ஜா சகிதனாகிய புத்ததாசனும், விஷண்ண ஹிருதயனாகி, புத்திரனையும், பத்மஸ்ரீயினையும், தனது கிருஹத்துக்கு நின்றும், துரத்தி, இவர்களது சகல வஸ்துவையும் கைக்கொள்ள, பத்மஸ்ரீ பர்த்தாவை நோக்கி எனது மாதாவினது கிரஹம் யேற் போவோமென, பந்துக்களிடத்தில் போவதில், பிக்ஷை பண்ணுமதே நன்றென மறுத்து, துஷ்ட மிருகங்களால் நிறைந்த வனங்களுட் சென்று, சாகாமூல பலங்களை ஜீவித்து, விருட்க்ஷ மூலத்து த்ருணங்களை சயநமாகவும், ஜீர்ண வஸ்த்திரங்களை, ஆடை

யாகவும் செல்வது, ச்ரேஷ்டியும், பந்துக்களிடத்து தநஹீனனாகி வர்த்தித்தல் மிகவும் கஷ்டம் என்று நிச்சயித்துப் புறப்பட்டு. தேசாந்திரம் போகின்ற வர்களை, நகர பாஹ்யத்து சார்த்தவாஹனன் என்னும் வைச்யன், பத்மஸ்ரீயது ரூபம் கண்டு, மோஹிதனாகிப் புத்தசங்களை, விஷம் கலந்த ஆஹாரத்தினால், மரணம் அடைவிப்பான் வேண்டித் தனது விடுதியிடத்துப் போஜனம் செய்ய வேண்டி அழைப்ப, சார்த்த வாஹனனது இங்கித சேஷ்டையால், பத்மஸ்ரீ அவனது சித்த விருத்தியினை அறிந்து நிவாரிக்கவும், தவராது அவனது கிரஹத்துக் சென்று, சஹ போஜனம் செய்து இருவரும் மூர்ச்சை அடைய, பர்த்தாவினது வியாகூலத்தினால் பத்மஸ்ரீ, விஷண்ண ஹ்ருத்யத்தினளாகி இருப்ப, ப்ரபாத சமயத்து சிலர் சென்று, புத்ததாசனுக்குப் புத்ர விருத்தாந்தம் அறிவிப்ப, அவனும் சங்க்கிலேச பரிணாமத்தனாகி வந்து, க்ரோதத்தினாற் சொல்லுவான்.

டாகினி, லங்கணி எனது புத்திரனையும், சார்த்தவாஹனனையும், பக்ஷித்தனை, பல சொல்லி என்ன, என் பிள்ளையை எழுப்பாத அளவில், உன்னை நிக்ரஹம் பண்ணுவன் என்று ஸ்வபுத்திரனைப் பத்மஸ்ரீயது பாத மூலத்தில் இட்டு, கிலேசிக்கின்றனனாக. அவனும் எனது ஜன்மாந்தர கர்மம் மிகுந்தவாறு, பிரும்மா, திலோத்தமையது வாஞ்சையால் சிரசொன்று சேதிக்கப்பட்டனன்.

சந்த்ராதித்யாள் ராஹு, கேதுக்களால் பாதைப்பட்டனர், ருத்ரன் நக்நரூபனாகி, பிரும்ஹசிர கபாலமேந்தி, பிக்ஷாடனம் பண்ணினன். சீதாங்கனையும் சிறையில் இருந்தனள். ஆதலால் ஊழ்வினை ஒருவராலும் விலக்க அரிதென்று நிச்சயித்து, கரகமல முகுளிதையாகி, எனக்கு ஜினமார்க்க நிச்சயமும், பதிவ்ரதா பாவமும், அகிம்சையும், அஸ்தேயமும், சத்யமும், பர புருஷ சேவையும், பொருள் வரைதலும், மது மத்ய மாம்ச நிவிருத்தியும், இராத்திரி ஜீவியாமையும், ரிஷிகளை வந்தித்தலும் என்னும் தசவிரதமும், எனக்கு உண்டாகிலும், ஜினதர்ம பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற சாஸன தேவதை களால் என் பர்த்தா பிராண சகிதனாகி எழுந்திருக்க வேண்டுமென்றும், சார்த்தவாகனனும், அப்படியாகவென்று சொல்ல, இவளது விரத மாஹாத்மயத் தினால் நிர்விஷராகி எழுந்திருப்ப, நகர ஜனங்களும், கோபாலாதிகளும், பிரசம்சித்துச் சொல்லுவார். வேத சாஸ்திர நிபுணனும், விப்ரோத்தமனும் ஆகியவன் பண்டிதனாதலும், நீதி சாஸ்திர நிபுணனுமாகிய ராஜா தார்மீகனாதலும், அதிருபவதியும் யௌவன பதப்ராப்தையுமாகியவள் பதிவிரதோத்தமையாதலும், தரித்ரனானவன் பாபத்தைப்பண்ணாதிருத்தலும்,

லோகத்துக்கு ஆச்சர்யமென்று பத்மஸ்ரீயினைப் பூஜித்தனர். தேவர்கள் பஞ்சாஸ்சர்யங்கள் பண்ணினர். இந்த விருத்தாந்தம் எல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்ட ராஜா "தாடிவாஹனன்", சம்சார சரீர போகங்களில் நிர்விண்ணனாகி அஹோ ஜின தர்மம் அல்லது ஆத்மாக்களுக்கு இகபர லோகங்களில் சுகத்தைத் தருவதில்லை என்று சொல்லி ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, நயவிக்ரமன் என்னும் புத்திரனுக்கு ராஜ்ய பதம் கொடுத்து, அநேக ராஜாக்களுடன் யசோதர குருக்கள் ஸ்ரீபாதத்து ஜின தீக்ஷையினைக் கைக்கொண்டனர். ராஜபார்யை பத்மாவதி, விருஷபதாஸர் பார்யை பத்மாவதி, பத்மஸ்ரீ முதலாயினார். சரஸ்வதி சாந்திகளென்னும் ஆர்யங்கனைகள் சமீபத்து தீக்ஷித்தனர்.

ராஜா நயவிக்ரமன், புத்ததாசன், புத்தசங்கன் முதலாயினார் சம்யக்த்வ க்ரஹணம் பண்ணினர். சிலர் சுபபரிணாம மடைந்தவர். இந்த விருத்தாந்தம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டவைதனால், சம்யக்த்வ க்ரஹணம் பண்ணினேன் என்று பத்மவதை சொல்லக் கேட்டு, அர்ஹதாசரும், தேவிமாரும் எங்களுக்கும் அனுமோதம் என்று சொல்லினர். குந்தலதை சகல விருத்தாந்தமும் அஸத்ய மென்று எனக்கு அனுமோதம் இல்லை என்று சொல்லினள். ராஜா, மந்திரி இருவரும், இவள் பாபிஷ்டை, ப்ரபாத சமயத்து கர்த்தமமேற்றி நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் என்றனர். சோரன் சிந்தித்திப்பான், துர்ஜனர் யோக்யரை அயோக்யரென்று புத்தி பண்ணுவர் என்று சிந்தித்தான்.

ததனந்தரம் அர்ஹதாசர் கனகலதையது சம்யக்த்வ கிரஹண காரணத்தினை வினவச் சொல்லுவாள். அவந்தி விஷயத்து உஜ்ஜைனி நகரத்து ராஜா நரபாலன், பார்யை மதனவேகை, மந்திரி மதனதேவன், பார்யை சோமை, ராஜ ச்ரேஷ்டி, சமுத்ரதத்தன், பார்யை சாகரசேனை, புத்ரன் உமயன், புத்ரி ஜினதத்தை, இவளைக் கௌசாம்பி நகரத்து ஜினதத்தன் என்னும் பரம சிராவகர்க்குக் கல்யாண விதியால் கொடுக்க இஷ்ட விஷயாதிகளை அனுபவித்து இனிது செல்கின்ற நாளில் உமயன் சப்தவ்யசனதத்பரனாகி வர்த்திக்கின்றவன் பிதா நிவாரிக்கவும், தவிராதொழியச் சொல்லுவர்ன்.

காமனுக்கு மாதா லக்ஷ்மியாகியும், பிதா விஷ்ணுவாகியும், சகல ஜனங்களையும் மோகிப்பிக்கும் முல்லை, அசோகம், நீலோத்பலம், சூதபுஷ்பம், தாமரை என்னும் புஷ்பங்களை பாணமாக உடைய இவனும் ஈச்வரனால் தத்தனாயினன் என்று சொல்லி, உபார்ஜித கர்மத்தை விலக்கல் அரிதென்று விட்டனன். இவனும் நாள்தோறும் நகரத்துள் சோர வியாபார தத்பரனாகி

வர்த்திக்கின்றவனை இராத்திரியில், யமதண்டன் என்னும் தளவரன் கண்டு ச்ரேஷ்டி காரணமாக பகுமாரம் எல்லாம் க்ஷமித்து யமதண்டன் சொல்லுவான்.

அஹோ சிரேஷ்டி இடத்து உத்பன்னராகியும், ஜினதத்தை பதிவிரதோத்தமை ஆயினள். இவன் துர்ஜனனாயினன். ஒருவர் ஜாதியிடத்து உத்பவிதமாகிய லண்டுகளில் சில வேணுவில் உத்பவிதமாகிய குழல் முதலாகிய த்வனி போன்று, கீதத்தினைச் செய்து, புஷ்பசங்கனையும் போஜித்து வர்த்திக்கும். சில அமேத்யமான ரக்த முதலாயினவற்றை போஜித்து நீச விருத்தியாக வர்த்திக்குமாறுபோல வென்று சொல்லி சிக்ஷித்தனன். மற்றொரு நாள் சோரவிருத்தி பண்ணுகின்ற உமயனைக் கண்டு தளவரன் ராஜபார்ச்வத்துக் கொண்டுவந்து ச்ரேஷ்டி சமுத்ரதத்தன் புத்ரன் உமயன் சகஸ்ரவாரம் நிவாரிக்கவும், தஸ்கரவிருத்தி தவிர்க்ககின்றினன். தேவனே திருவுளத்தில் இருந்து மரியாதை செய்தருள வேண்டுமென்று சொல்லுவான். பூபதிகள் சர்வ தேவமயமாய் இருக்கும். தேவர்களினும் விசேஷம் உண்டு. சுபாசுப பலத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகப் பண்ணுவர். தேவர்கள் பரலோகத்து அல்லது பண்ணமாட்டார் என ராஜா சமுத்ர தத்தனுக்கு ஒரு குணமும் இல்லை. தன் புத்திரனிப்படி வர்த்திக்கவும் ஹினராகி பண்ணும் அவர்போலவும். யாதுமறிகின்றனன் என்று பகுதூஷணம் பண்ணி, ததனந்தரம் ச்ரேஷ்டியை அழைத்து பாபியாகிய இவன் இப்படி வர்த்திக்கில் உனக்கு மானபங்கமும், பாபமும் உண்டாகுமென்று யோக்யருக்கு துர்ஜன சம்சர்க்கம் தோஷத்தினை உண்டாக்கும். சமுத்ரமும், அபராதியாகிய ராவணனது சம்சர்க்கத்தினால் அடைய உண்டார்போல் உனக்கு துக்க ஹேதுவாகும் என்று உமயனையும், இவன் வசத்தில்விட கிருஹம் அடைந்து பார்யையை நோக்கிச் சொல்லுவான். இவன் தேசாந்திரம் போகாவிடில் அநர்த்தம் வரும் என்று சொல்லுவான். கைக்கூலியும், ப்ரியத்தினால் பண்ணிய தானமும், சூதாடி வென்ற திரவியமும், அபூர்வமான சப்தங்களும், சோர விருத்தியால் விபாகமும் சீக்ரம் கிரஹிக்கும், அவனே புத்திமானாகச் சொல்லும். அதனால் இவன் நம்முடன் இருக்கில் வம்சஹாநியாகும். பல ஜனங்களின் விரோதமும், பாபானுபந்தியும் ஆகும் என்று சொல்ல். அவளும் புத்ர வாஞ்சையால் துக்க ஹ்ருதயத்தினவளாகிய பின் சிரேஷ்டியும் திக்கரித்து தேசாந்தரம் போகவென, உமயனும் சார்த்தத்தோடு போகி, கௌசாம்பி நகரம் அடைந்து, அனுஜையாகிய ஜினதத்தை கிரஹமடைய. அவளும் மானபங்கமாகிய இவளது விருத்தாந்தத்தினைக் கேட்டு, உதாசீனம் பண்ண, உமயனும் அபிமானதரனாகி, அஹோ யான் பண்ணிய கர்ம மகிமையிருந்தவாறென்று, உபசம பாவத்தால் பராச்ரயத்தினது நிந்தையைச் சிந்திப்பான்.

சந்திரனுக்குப் பரிவாரம் நட்சத்ராதிகள், சைத்யத்தினால் சகல விருக்ஷாதிகளுக்கும் நாயகன். அமிருத கிரணங்களாலும், சம்யுக்தனாகியும், ஆதித்யனை அடைய அப்ரகாசமாயினவாறு போல வந்து, ஜனங்களிடத்து வர்த்தித்தல் நிந்திதமாகும் என நிச்சயித்து, ஜினாலயமடைந்து, ச்ருதசாகர முனிகள் ஸ்ரீ பாதத்து தர்மச்ரவணானந்தரம் சப்த வியசன நிவிருத்தி செய்து, சம்யக்தர்சன பூர்வகம், சிராவக விரதத்தினையும், பேரறியாப்பழம் பக்ஷியாமலும் விரதம் கைக்கொண்டனன். இவனது உபசமபாவம் கண்டு, தர்ம ஜனங்கள் சொல்லுவார், "குணஹீனரும் குணவான்களை ஆச்ரயித்தபொழுது, பிராப்தியினை அடைவர், கற்பூரம் பாதிரம்பூ ஜலத்துடன் கூடியவிடத்து, பரிமளம் பிரகாசமாயினவாறு போல வென்றனர்".

ததனந்தரம் உமயனது உபசம பாவத்தினையும், சம்யக்த்வ கிரஹணத்தினையும்கண்டு,அனுஜையாகிய ஜினதத்தை தனது கிரஹமடைவித்து,போஜன வஸ்திரங்களால் ப்ரீதி பண்ணி, பகுதனத்தையும் கொடுத்து, தர்ம வாத்சல்யத்தால் வந்திப்ப, அஹோ ஜினதர்ம மகிமை இருந்தவர் என்று ப்ரியப்பட்டனன். இவன் மாதா சார்த்தத்துடன் கூடி வருகின்றவள், சன்மார்க்கஸ்தனாகிய உமயனைக் கண்டு பிரசன்ன ஹிருதயத்தினள் ஆகி, உத்தமருடைய சச்சர்க்கத்தால் உத்தமன் ஆயினை என்று சொல்லுவார்கள். ஆகாசத்து வீழ்கின்ற ஜலம் தடாகத்தை ஆச்ரயித்துத் தாமரை முதலாயின உத்பவிக்க ஹேதுவானார்ப் போலவும், சமுத்திரத்துள் சிப்பி. வலம்புரி முதலாயினவற்று வீழ்ந்த ஜலம் முத்தாயினாற் போலவும், உவர் நிலத்தில் வீழ்ந்தது உப்பு நீரானாற் போலவும், ஆச்ரய விசேஷத்தால் ஆத்மகுணங்கள் அனேக விதமாகும் என்று ஆச்சர்யப்பட்டு, சார்தத்தோடு வழி வருகின்றவர்கள், இராத்திரியில் மார்க்க விபரீதத்தால் மகாரண்யத்துக்கு பரிபிரமிக்கின்றவர்கள், உதயமான பின் வழி தேடியும் காணாது மிகவும் க்ஷுத்பிபாசாதிகளால் வருந்தி, ரூபம், கந்தம், வர்ணம், ரசங்களோடும் கூடிய கிம்பாக பலத்தினைப் போஜித்துப் பின் உமயனனுக்குக் கொடுப்ப பலத்துக்கு நாமம் யாதென்றதும் பேரறியாப் பழம் என்ன, எனக்கு விரதமென்று பக்ஷியாது தவிர்த்த பின் சகலரும் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் வீழ்ந்தனர்.

உமயனும் விஷண்ண ஹ்ருதயனாகி, அஹோ! இப்பெற்றியதான பழம் காலகூடமோ, மஹாவிஷமோ, என்று இந்தப் பலத்தின் க்ரூரத்தைப் பகுவிதமாகச் சொல்லிய அவசரத்து, இவனது விரத மகிமையினை பரிக்ஷிக்க காரணமாக, வனதேவதை அதிரமணீயமாகியதொரு ஸ்திரீரூபம் கொண்டு

சொல்லுவாள். திவ்ய ரசமாகிய இந்த விருக்ஷத்தின் பலம் ஜீவியா தொழிந்தனை, இது கல்பக விருட்சம், இதனை ஜீவித்தவர்களுக்கு சர்வ ரோகங்களும் நீங்கும். பூர்வம் விருத்தையாகிய என்னை, இந்திரன் ரக்ஷித்து உபயோகிக்கவென, அன்று முதல் இதனை போஜித்தமையால் ஈத்ருசமாகிய யௌவனபத பிராப்த்தையாயினேன் என, உமயன் சொல்லுவான். அவ்வாய் பேரறியாப் பழம் ஜீவியாமல் விரதம் கைக்கொண்டேன். பலத்தின் மகிமை அநேகமாக வுண்டானாலும், விரதம் தவிர்த்து ஜீவிப்பதில்லை என்று மறுப்ப, இவனது தைரியம் கண்டு, மகிழ்ச்சி யெய்தி, உனக்கு வேண்டுவது யாது, வரம் தருகின்றேன் என், எனது சகாயராகிய இவர்களையும் எழுப்பி, உஜ்ஜைனி நகரத்துக்கு மார்கத்தையும் காட்டுவாயாக வென. இவனது உத்யோகம், ஸாஹசம், ஞானம், புத்தி, சக்தி, பராக்ரமம் என்னும் ஆறு குணங்களையும் உடைய உமயனது விரத மகிமைக் கண்டு, மூர்ச்சிதரானவர்களையும், திவ்ய சக்தியால் எழுப்பி, அன்யோன்யம் பிரசம்சித்த பின், நகரத்திற்குச் செல்லும் மார்கத்தினையும் காட்டி மறைந்தனள். இவர்களும் உஜ்ஜயினி நகரமடைய இவனது சாரித்ர மகிமைக் கண்டு, நகர தேவதைகள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினர். ராஜா, மந்திரி முதலாயினார் இவனது விருத்தாந்தம் கேட்டு, அஹோ யோக்ய சம்சர்க்கத்தால் பூஜ்யனாயினை. சுகந்தபுஷ்பமானது பரிமள விசேஷத்தால் சிரசில் தரித்தாற் போல, லோகத்திற்குப் பூஜ்யனாயினை என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினர்.

ததனந்தரம் தேவர்கள் ரத்னமண்டபம் நிர்மித்து சிம்ஹாசனத்தின்மிசை வைத்துப் பவித்ர ஜலங்களால் அபிஷேகம் பண்ணி. திவ்ய வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்துப் பஞ்சாசார்யத்தினையும் பண்ணினர். இதனைக் கண்ட ராஜா, சர்வ ஆபத்தினையும் பரிஹரித்தற்கு ஜின தர்மம் அல்லது இல்லை என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணி. ஸ்வபுத்ரனுக்கு ராஜ்யபதம் கொடுத்து, மதனதேவ மந்திரி ச்ரேஷ்டி சமுத்ரதத்தன், புத்ரன் உமயன், முதலாகிய அனேக ஜனங்களுடன் சஹஸ்ரகீர்த்தி முனிகள் ஸ்ரீபாதத்து ஜின தீக்ஷாப்ராப்தராயினர். சிலர் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபபரிணாமமடைந்தனர். ராஜா பார்யை மதனவேகை, மந்திரி பார்யை சோமை, ச்ரேஷ்டி பார்யை சாகரதத்தை, முதலாயினார். அனந்தமதி என்னும் ஆர்யாங்கனைகள் சமீபித்து தீக்ஷித்தனர். ஸ்திரீ ஜனங்கள் பலரும் ச்ராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். இந்த விருத்தாந்தம் எல்லாம் ப்ரத்யக்ஷமாக கண்டவதனால் சம்யக்த்வம் திருடமானதென்று கனகலதைச் சொல்லக் கேட்டு, அர்ஹதாசரும், தேவிமாரும் அனுமோதம் பண்ணினர். குந்தலதை இந்த விருத்தாந்தம் அஸத்யம் என,

ராஜாவும், மந்திரியும் பரத்யக்ஷ கதையை அஸத்யம் என்றனள். இவளை ப்ரபாத சமயத்து கர்தபமேற்றி நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் என்றனர். சோரன் சிந்திப்பான். நீச கோத்ரத்துக்கு ஹேதுவானவர்கள், சத்தியத்தினை அஸத்யமென்றும், குணவான்களை குணஹீனரென்றும், பாவிப்பார்களென்று சிந்தித்தனன்.

ததனந்தரம் வித்யுல்லதை என்னும். பார்யையை நோக்கி, உனது சம்யக்த்வ கிரஹண காரணத்தைச் சொல்லுவாயாக எனச், சொல்லுவாள். தரக தேசத்து சூர்ய கௌசம்பி நகரத்து ராஜா சுதண்டன், பார்யை விஜயை, மந்திரி சுமதி, பார்யை குணஸ்ரீ, ராஜச்ரேஷ்டி சுரதேவன், பார்யை குணவதி. சுரதேவன், வாணிஜ்யார்த்தமாக பகு தேசம் அடைந்து, சில ஜாத்யச்வம் கொண்டுவந்து, சுதண்டராஜனுக்குக் கொடுப்ப சந்துஷ்டனாகி பகுதனத்தினையும் கொடுத்து, சத்கார வசனங்களையும் சொல்லிச் செல்லும் நாளுள் ஒருநாள் சுரதேவன் ஆகமத்தில் சொல்லும் விதி கிரமத்தினால் "குணசேந பட்டாரசற்கு" ஆஹார தானத்தினைப் பண்ண, தபோ தனரது மகிமையால், பஞ்சாஸ்சர்யத்தினை அடைந்தனன். இந்த நகரத்து அன்யச்ரேஷ்டி சாகரதத்தன், தரித்ரன், பார்யை ஸ்ரீதத்தை, புத்ரன் சமுத்ரதத்தன். இந்த சமுத்ரதத்தன் சுரதேவன் பண்ணிய ஆகாரதான பலாதிசயம் கண்டு, அஹோ! தனஹீனனாகிய யான், தானம் பண்ணும் க்ரமம் எப்படி என்று சிந்தித்து, சுரதேவனைப்போல, பகு தனங்களை உபாசித்து தானாதிகளைப் பண்ணுவோம் என்று. தனத்தினது மகிமையைச் சொல்லுவான். ஐச்வர்யமுண்டானவர்களுக்குப் பூஜ்யமும், காந்தியும் யௌவன யோக்யமான போகோபபோக திரவ்யங்களும், வித்யையும் கீர்த்தியும், மித்ரரும், பந்துக்களும் இதனால் ஆகும். தனஹீனருக்கு தானபூஜா தவச்சீலங்களும் இல்லையாகி, தரித்ரத்தால் யோக்யனும், துர்ஜனன் ஆவான் என்று நிச்சயித்து, பகள தேசத்து வாணிஜ்யார்த்தமாகப் போவான் வேண்டித் தன் மித்ரர் நாலு பேரையும் கூடக் கொண்டு புறப்பட்டு தேசாந்திரம் சென்று, 'பலாசக்ராமம்' அடைந்தபின், மித்ரரை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

சமுத்ரதத்தன, நாம் கொண்டுவந்த பதார்த்தமுள்ளதும் விற்று, நமது தேசத்துக்கு யோக்யமான பதார்த்தங்களும் கொண்டு, த்ரிவர்ஷாந்தரம் வரை மீண்டும் போகுவோம் என்று நிச்சயித்துத், தங்களில் சீமை பண்ணிக்கொண்டு போயினர். சமுத்ரதத்தன் மார்க்கச்ராந்தியாய் சில நாளில் நகரத்திலிருந்து விசாரிப்பான். லோகத்துள் கஷ்டம் மூர்க்கனாய் வர்த்தித்தலும், யௌவனத்தில் தரித்ரமும், பரிகிரஹங்களில் வசித்தலும்,

பிறரிடத்தில் ஜீவித்தலும், ஹீனமென்றபின் இந்நகரவாசி வைச்யன், அசோகன் அச்வ வியாபாரியாகும். பார்யை வீதசோகை. புத்திரி கமலஸ்ரீ. அசோகன் அச்வ ரக்ஷணார்த்தமாக, ரக்ஷகரைத் தேடுகின்ற விடத்து, சமுத்ரதத்தன் இவனது சமீபம் அடைந்து, யான் அசுவரக்ஷகனாகின்றேன். எனக்கு நீ செய்யும் முபகாரம் யாதென, தினம் ப்ரதி போஜனமும், ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு வஸ்திரமும், ஒரு கம்பளமும், பாதரக்ஷையும், மூன்று சம்வத்சரம் சென்றால், அச்வ சமூகத்தில் உனக்கு வாஞ்சிதமான அச்வமிரண்டும், தருவேன் என, சமுத்ரதத்தனும் அனுமதி பண்ணி, அசுவரக்ஷகனாகிச் செல்லும் நாளுள், அடவியில் அபூர்வமான புஷ்பங்களும், பழங்களும், கந்தமூலங்களையும், ச்ரேஷ்டி புத்திரி கமலஸ்ரீ, இவனுக்குக் கொடுத்துத் தான் அப்யசித்த, கீத கலா விசேஷத்தினையும், அறிவித்துச் செல்லும் நாளுள், க்ரமேண கமலஸ்ரீ, இவனிடத்துப் புத்தியினளாகி, திவாராத்ரம் நமக்கு இவனே பர்த்தா என நிச்சயித்துக் கூடி வர்த்திக்கும் நாளில் சிந்திப்பான்.

காஷ்டங்கள் அக்னியுடன் கூடின பொழுது திருப்தியினை அடையும், நதிகள் சமுத்ரத்துடன் கூடிய பொழுது பிராப்தியினை அடையும். சர்வ பிராணிகளும் யமனுடன் கூடியபின் சுக துக்கங்களை அடைவர். ஸ்திரிகள் புருஷருடனும் கூடியபோது சுகத்தினை அடைவர் என்று சிந்தித்தனள். இவனை நோக்கி, உன்னால் மகா சுகத்தினை இத்தனை நாளும் அடைந்தேன். யான் எனது ஜன்ம தேசத்துக்குப் போகின்றேன். யான் செய்த குண தோஷங்கள் இரண்டையும் சகிக்கவெனக் கேட்ட கமலஸ்ரீ, சம்யக்லேச ஹ்ருதயத்தினளாகி சோகித்து, நாதனே உன்னையன்றி ஒரு முகூர்த்தமும் ஜீவியேன், யானும் உன்னுடன் போதுவேன் என, நீ மகா தன்யனுடைய புத்திரி, தரித்ரனும், தேசாந்திரவாசியும் ஆகிய என்னுடன் போகில், உனக்கு ஒரு சுகமும் இல்லை. அதனால் என்னுடன் போவது ப்ராப்தமல்லவென்று சொல்லுவான். ருத்ரன் ப்ராப்தனும், உதாரபுருஷனும் ஆகியும், இவனுக்கு வஸ்த்ரம், வ்யாக்ர சர்மம் பூணும் ஆபரணங்கள், அஸ்தி, ஆமை, கொக்கிறகு, சவபஸ்மம், சிரோமாலை, முதலாகியதல்லது வேறொன்றும் இலன் என்று கங்காதேவி சமுத்ரராஜனைச் சென்றடைந்தனள். ஆதலால் தனஹீனற்கு சுகமில்லை என்று பகுவிதமாகச் சொல்லவும், அவள் யான் கூட வருவேன் எத்தப் பிரதேசத்துச் சென்றாலும் அனுபோக முள்ளது தவிராதென்று நிச்சய மாகச் சொல்லியபின், சமுத்ரதத்தனுடன் பிரியாளாகி யொருப்பட்டு, ரஹஸ்யமாகச் சொல்லுவாள். அச்வ சமூகத்துள் அதி மகாபலமுமாகப் பலழ வர்ணமு மாகியது ஜலகாமி என்னும், தவள வர்ணமுமாகி துர்லபமுமாகியது

ஆகாசகாமி என்றும் உபதேசித்து. இவற்றை உனக்கு ஜீவிதமாகக் கைக் கொள்வாயாக வென்று சொல்ல, சந்துஷ்டனாகி எனது புண்ணிய மகிமை இருந்தவாறு, என்னும் புத்திப் பண்ணி செல்லும் நாளுள் ஒருநாள், தேசாந்திரம் போகிய மித்ரரும், கருதிய தேசம் சென்று, கொண்டுபோன பதார்த்தங்களை பகுலாபத்திற்கு விற்று, ஜன்ம தேசத்துள் அபூர்வமான பதார்த்தங்களாயும் கொண்டு, பலாச கிராமம் அடைந்து, சமுத்ரதத்தனைக் காண, அவனும் ப்ரீதியினோடு எதிர்கொண்டு, போஜன வஸ்த்ராதிகளால் சத்காரம் பண்ணி, பரஸ்பரம் ப்ரிய வசனம் சொல்லி இருந்தனர். சமுத்ரதத்தன், அசோகன் சமீபம் அடைந்து சொல்லுவான்.

தேசாந்தரத்துக்குப் போகிய மித்ரரும் வந்தனர். அவர்களுடன் யான், ஜன்ம தேசமே போகவேணும், மூன்று சம்வத்சரமும் சென்றதென, ச்ரேஷ்டியும், அச்வங்களுள் உனக்கு இச்சையானதைக் கைக்கொள்வாயாக வென, இவனும் ஜலகாமி, ககனகாமி, என்னும் அச்வங்களைக் கிரஹிக்க ச்ரேஷ்டியும், சிந்தாக்ராந்தனாகி, சமுத்ரதத்தனை நோக்கி, ஹிதோபதேசம் பண்ணுமவர் போல, வக்ரபுத்தியால் சொல்லுவான். துர்பலங்களும், வீருபங்களும் ஆகிய இவையிற்றை விட்டு, த்ருஷ்டி பிரியமும், சுபவர்ணமும், சாரியும், எழுச்சியும், உள்ளதாக இரண்டு அச்வங்களைக் கைக்கொள்வாயாக வென, இவன் அந்த அச்வங்கள் வேண்டாமென்று மறுப்ப, அசோகனருகில் இருந்தவர்கள் சொல்லுவார். அஹோ இவன் மூர்க்கன். அக்னி ஜலத்தினாலும், ஆதித்ய கிரணம், சந்திரத்தினாலும், வியாதி ஔஷதங்களாலும், விஷம், மந்த்ர யந்த்ராதிகளாலும், யானை அங்குசத்தாலும், கோமகிஷ கர்த்தபாதிகள், தண்ட ரஜ்ஜுக்களாலும், பரிஹாரப்படும். மூர்க்கனுக்கு ஒன்றினாலும் பரிஹாரம் இல்லை என்றனர். அசோகன் சொல்லும் இவன் பாக்யஹீனன். ஜாதியான அச்வங்களை வேண்டாமென்கின்றனன். என்று சமஸ்த ஜனங்களு மறிய இவன் முன்பு வாஞ்ஞை பண்ணின அச்வங்கள் இரண்டும் கொடுத்து, இவையல்லது வேறொன்று மிச்சித்து, சொல்லக்கடவதல்ல வென்று அன்யோன்ய சபதமும், ப்ரதிக்ஞையும் பண்ணினர்.

தத்நந்தரம், சில தூர்த்த ஜனங்கள் ச்ரேஷ்டியின் மகள் கமலஸ்ரீ சமுத்ரதத்தனுடன் சம்சர்க்க முதலாகிய சகல விருத்தாந்தங்களையும் அறிவிப்ப, விஷண்ண ஹ்ருதயனாகிச் சொல்லுவான். "ஜலத்தில் வீழ்ந்த தைலமும், துர்ஜனரிடத்தில் ரகஸ்யமும், சத்பாத்ரங்களில் கொடுத்த தானமும், புத்திமானிடத்தில் சாஸ்திரமும் ஜகத்தில் பகு பிரகாசம் ஆகும், என்று துராசாரத்தில் வர்த்திக்கையும், வம்ச கிரமத்தை விட்டு நீங்குதலும்,

குரு ஜனங்களையும், மித்ரரையும், பர்த்தாவையும், புத்ரரையும் மறந்து, மற்றொருவன் பின் செல்லுதலும், சுகதுக்கம். ஜயம் அவிஜயம், ஜீவிதமரணாதிகளையும் அறியாராய் அசத்யமும், சாஹஸமும், வஞ்சகமும், மூர்க்கத்வமும். அதிலோபமும், சௌசமற்றிருத்தலும், கிருபை இன்றி இருத்தலுமென்னும், ஸ்திரிகளுக்கு ஸ்வபாவமாகிய தோஷங்களோடு கூடியவள் என்று ஸ்வபுத்திரியினை, பகுதூஷணம் பண்ணிய பின் அசுவங்கள் உனக்கு யான் தருவதில்லை என்றனவாக, சமுத்ரதத்தனும் உனக்கு பிரதிக்ஞா பங்கம் வந்ததென்று சொல்லுவான். திக்குகள் விபரீதம் ஆதலும், குல பர்வதங்கள், மகா மேருக்கள். மாறுபாடாய் நிற்கிலும், உத்சர்பின்யாதி யுகங்கள், பேதிக்கிலும், யோக்யரது வசனம் பேதிக்கலாகா தெனக் கேட்டு, உபசம பாவத்தால் புத்ரி செய்த அக்ஞானம் கண்டு, பிரதிக்ஞா பங்கமாகிய வசனம் சொல்லிய பிழை செய்தேனென்று, ஆத்ம நிந்தனைப் பண்ணி சிந்திப்பான்.

சூபகாரன், வித்வான், வைத்யன், பட்டர், பரிஹாசர், ஆயுதப் பிராணிகள், ராஜா, தனவான்கள், மூர்க்கர், வர்மங்களை அறியுமவர்கள், இவர்களுடன் கோபிக்கலாகாதென்னும், சிந்தையால் ஹேயோபாதேயங்களை எண்ணி, சமுத்ரதத்தனுக்கு, கமலஸ்ரீயைக் கல்யாண விதியாற் கொடுத்துச் சில நாட்கள் சென்றபின், மாதுலனுக்கு அறிவித்து, மித்ரருடனும் புறப்பட, அசோகன் மறக்கலம் ஏற்றி இருக்கும் கரையாரை அழைப்பித்து, ரகஸ்யமாக அச்வ ரத்னங்களது விருத்தாந்தத்தினையு மறிவித்து, சமுத்ரதத்தனை ஏற்றா தொழிமினென்ன, அவர்களும் அப்படிச் செய்வோம் என. அதன் பிறகு ஸ்வபுத்ரி கமலஸ்ரீயையும் சிக்ஷித்து, ஸ்வக்ருஹம் அடைந்தபின் சகாயருடன் சமுத்ரதத்தன் சமுத்ரதீரமடைந்து நிற்க, பிரசண்ட வாயுவினால் உத்துங்கமாக உத்பவித்த் திரையினாலும், நுரைகளாலும், பாசிக்கொத்தெனக் கிடந்த வழக்கொடிகளாலும், ஜலத்தின் மேல் நடக்கின்றவர்கள் போல, விமானருடராகிச் செல்கின்ற சந்த்ராதித்யர்களாலும், அமநோஹரமும், கோஷத்தினால் அதிபயங்கரமுமாகிய சாகரத்தினைக் கண்டு, கரையாளரை நோக்கி, எங்களை மரக்கலம் ஏற்றுக வென, அச்வங்கள் இரண்டும், எங்களுக்கு கூலியாகத்தரில் ஏற்றுவோம் என, மிகவும் கோபமாகி. நீசப்ராணிகள் என்ன வசனம் சொல்லியது, சகஸ்ர சூகரத்துக்குமேல் ஒரு காசு தருவதில்லை என, யாங்கள் மரக்கலம் மேற்றுவதில்லை என்று போயினர். இந்த விருத்தாந்தம் கேட்ட கமலஸ்ரீ, சமுத்ரதத்தனுடன் ரகஸ்யமாகச் சொல்லுவாள்.

ஆகாசகாமியின் மேலேறி, ஜலகாமியைக் கைக்கொண்டு போவோமென்று சொல்லி சுபமுகூர்த்தத்து இருவரும் ஆகாசகாமியில் ஏறி, ஜலகாமியை கயிற்றினால் பிடித்துக்கொண்டு, ஸ்வநகரம் அடைந்து, கிரஹப்ரவேசம்

பண்ணி, யாம் பண்ணிய தர்மத்தின் மகிமை இருந்தவா வென்று, ப்ரியனாகிச் சொல்லுவான். "அச்வமும், ஆயுதமும், சாஸ்திரமும், வீணையும், சப்தவரத்தும், ஸ்திரிகளும், புருஷர்களும், விசேஷ விதி உண்டு என்று பிரசம்சித்து, 'சுதண்ட ராஜனுக்கு' பாருடமாக ஆகாசகாமி என்னும் அச்வத்தினைக் கொடுப்ப, அவனும் அதிகமாகப் ப்ரீதி அடைந்து, சுவபுத்திரியாகிய அநங்கசேனையையும், அர்த்த ராஜ்யத்தினையும் ஸ்ரீதனம் கொடுப்ப, கைக்கொண்டு இஷ்ட விஷய காம போகங்களையும், அனுபவித்து இனிது செல்கின்றவன், பரலோகார்த்தமாக தான, பூஜா, தபச் சிலங்களோடு அதிகமாக வர்த்தித்துச் செல்கின்றனன்.

ஒருநாள் சுதண்டராஜன் தனக்கு பரம மித்ரனாகிய விருஷபசேன ச்ரேஷ்டியை அழைதது, ப்ரிய வசனங்களாலும் ப்ரீதி பண்ணிச் சொல்லுவான், "பாபத்தினை நிவாரிக்கையும், ஹிதத்தினைச் செய்கையும், ரகஸ்யங்களைச் சொல்லுகையும், சத்குணங்களைப் பிரகாசிக்கையும், ஆபத்தினைத் தீர்க்கையும, சத்தான பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கையும்" என்னும் மித்ர லக்ஷணங்களையும், பகுவிதமாகச் சொல்லி ஆகாசகாமி என்னும் அசுவத்தினை ரக்ஷிப்பாயாக வென்று, கொடுப்ப, ச்ரேஷ்டியும் பகு பிரயத்தினால் ரக்ஷித்துச் செல்லும் செல்லும் நாளுள் ஒரு நாள், இந்த அச்வத்தின் மகிமைக் காண்போம் என்று, இதனால் இகபரலேககங்கட்கும் சுகம் என்று கருதி, இதன் மேல் ஏறி, விஜயார்த்தபர்வத சித்தகூட சைத்யாலயம் அடைந்து, அஷ்டமியிலும், பர்வங்களிலும், பகவதர்ஹத் பரமேச்வரனுக்குப் பூஜைப் பண்ணிச் செல்லும் நாளுள் ஒருநாள், பல்லி என்னும் நகரத்து ராஜா ஜிதசத்ரு இவனுடன், ஏகாந்தத்துச் சிலர் சென்று சொல்லுவார்.

தேவனே, சூர்ய கௌசாம்பி நகரத்து, விருஷபசேன ச்ரேஷ்டி இடத்து, ஆகாச கமநம் பண்ணும் அச்வம் ஒன்று உண்டு. அதனை ஏறி, தினம், பிரதி இந்நகரத்துக்கு மேலே, தேவ பூஜார்த்தமாகப் போவான் என, ராஜாவும் இவன் சொன்ன வசனத்தினைப் ப்ரமாணியாமல் இப்படியும் ஒரு அதிசயம் உண்டோ, என்று சொல்லும் நாளுள் ஒருநாள், ஆகாச மார்க்கத்துப் போகின்ற அச்வத்தினைப் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு சிந்திப்பான்.

"ஒப்பமிடாத ரத்னமும், சமன பூமியில் ஜய மெய்தாத ராஜாவும், மதமில்லாத யானையும், சரத் காலத்து ஆணும், அபர பக்ஷத்தில் சந்திரனும், நாயகன் முனிந்த ஸ்திரியும், அதிதிகளிடத்தில் தானம் பண்ணாத ஐச்வர்ய வானும்", இவர்கள் பிரகாசம் இல்லாவர்கள் என்று சிந்தித்தபின், ஸ்வபரிவாரத்து, வீரராயுள்ளவர்களை அழைத்து இந்த அச்வம் நமக்குக் கொண்டுவந்து தரவல்லவர்களுக்கு அர்த்த ராஜ்யமும், ஸ்வபுத்திரியினையும் தருவன் என்று சொல்ல, குண்டலன் என்பான், ஒரு வீர புருஷன் யான்

அவ்வண்ணம், செய்கின்றேன் என்று ப்ரதிக்ஞைப் பண்ணி தேசாந்திரம் புறப்பட்டுச் செல்கின்றவன், ஒரு ஜினாலயம் அடைந்து, சாகரசந்த்ர பட்டாரகரது ஸ்ரீபாதத்து சம்யக்தர்சன ஞான சாரித்ரங்களை வினவ, அவரும் அருளிச் செய்வார்.

சுதையும், த்ருஷ்ணையும், பயமும், த்வேஷமும், ராகமும், மோஹமும், சிந்தையும், ஜரையும், ரோகமும், மரணமும், வேர்வும், இளைப்பும், மதமும், ப்ரியமும், ஆச்சரியமும், ஜனனங்களும், நித்திரையும், விஷாதமும் என்னும், அஷ்டாதச தோஷ ரஹிதனாகிய தேவனே, தேவன் என்னும் இவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டு, யாவராலும் காண ஒண்ணாதாகி லோகப்ரவிருத்திருஷ்டம், சாஸ்திரப்ரவிருத்தி திருஷ்டம், புருஷப்பிரவிருத்திதிருஷ்டம், என்னும் திருஷ்டம், மூன்றினுக்கும், ஆப்தேயஷ்டம், ஆகமேயஷ்டம், கர்மபலம் சம்பந்தேஷ்டம், ப்ரத்யபிஞானேஷ்டம் மோக்ஷயேஷ்டம், சம்சாரேஷ்டம், என, இஷ்டம் ஆறினுக்கும், விரோதமின்றி தத்வ ஞானத்தினை, உபதேசிப்ப தாகியதே பரமாகமம் மென்னும், அகிம்சா மகாவிரதம், சத்யமகாவிரதம், அஸ்தேயமகாவிரதம், பிரும்மசர்யமகாவிரதம், அபரிமித பரிக்ரஹம் என்னும் பஞ்சமகாவிரதமும், ஈயாசமிதி, பாஷாசமிதி, ஏஷணா சமிதி, தான நிக்ஷேபணா சமிதி, உச்சாரபஸ்சவண சேலவ, ஸிம்ஹாணய வியத்தி-பதிம்டாவணி சமிதி, என்னும் பஞ்சசமிதியும், மனோகுப்தி, வாக்குப்தி, காயகுப்தி, என்னும் திரயோதசக்ரியையில் நிறைந்த முனிகளே, தபஸ்ய ரென்றும், சிரத்தை பண்ணுதல், சம்யக்தர்சன ஞான சாரித்ரமாகும் என, மாயாரூபியும், தேவதா ஸ்தவனாதிகளையும், பாடம் பண்ணி மாயாடான பிரம்மசாரியாகி, உக்ரமாகிய விரதங்களோடு கூடிச் செல்கின்றவன், க்ரமேண சூர்ய கௌசாம்பி நகரத்து, விருஷபசேன ச்ரேஷ்டியது சஹஸ்ரகூட சைத்யாலய மடைந்து, செல்கின்றவன் ஒரு நாள், தனது நயனங்களில் விஷய ரூபமாகியதொரு ஔஷதத்தினையிட்டு, முகத்தினையும், வஸ்த்திரத்தினால் மூடி, சகல ஜனங்கள் முன்பும் தனது வேதனையை அறிவித்துச் சொல்லுவான்.

கண்ணொந்தவர்கள், உதர வியாதி யுள்ளவர்கள், கண்டமாலைவியாதி உள்ளவர், கிரந்தி முதலான விரணம் யுள்ளவர்கள், ஜ்வரம் முதலாயின வற்றால் பீடிதரானவர்கள், முதலாயினார்க்கு உபவாசம் பண்ணுகை, பரம ஔஷதம் ஆகும் என்றனன். விருஷபசேந ச்ரேஷ்டி பூஜா கார்யை நோக்கி, இந்த அதிதியானவன் எங்கு நின்றும் வந்தனன் எனச் சொல்லுவான். அதிதிகள், தேவர்கள், மித்ரர், ராஜசேவை, ஹோமம், பசுபாலரக்ஷக்ருஷி, வித்யாப்பியாசம், பாலபார்யை, ரோகம், வியந்தரம், குரு ஜனங்கள், ராஜாக்ஞை முதலாயினவை அல்பம், உதாசீனம் பண்ணினாலும் கார்யஹானி வருமென்று பின்னும், நயன வியாதி பீடிதனாகி, யோக்யநாகிய பிரம்மசாரி

ஒருவன் வந்திருக்கின்றனன் எனக் கேட்டு, சைத்யாலய மடைந்து, பிரம்மசாரி யைக் கண்டு, அஞ்சலி பண்ணி, எனது கிரஹத்து ஆகாரம் கொள்ளவேணும், அல்லது உமது நயன ரோகம் உபசமியாது என்று சொல்ல, உமது கிரஹம் யோக்யமாயிருக்குமோவென, அவரும் ராக த்வேஷ மோஹாதிகளோடு கூடி, வனங்களில் வர்த்திக்கும் மாயா வேஷதாரிகளில் பஞ்சேந்திரிய நிக்ரஹரும் யோக்யருமாகிய கிரஹஸ்தர் முக்யரென்று சொல்லி, பகு பிரயத்தனத்தினால் கிரஹமடைவித்து, தானம் பண்ணிச் செல்லும் நாளுள் ஒரு நாள், சில தூர்த்தர் சொல்லுவார். இந்த பிரம்மசாரி, நர்த்தகரைப் போல வேஷமாகும் அல்லது திரிகரண சுத்தியுள்ளவன் அல்ல. அத்யந்தம் விஷயாசக்தன். இவனது தியானம் மார்ஜாரத்தோடு ஒக்கும், எனக் கேட்ட சிரேஷ்டியும், பாபிஷ்டர் விரதஸ்தரை நிந்தை பண்ணுவது யோக்யமல்ல, லோகத்திற் பஞ்சேந்திரிய நிரோதம் பண்ணுவார், துர்லபமென்று சொல்லுவார். "மத்த கஜத்தினது மதத்தையும், உபசமிபித்து வணங்கிக் கொண்டுவரவல்லவர்களும் உண்டு. சிங்கம், வியாக்ரம், முதலாகிய துஷ்ட மிருகங்களது கர்வத்தை அடக்க வல்லவர்களும் உண்டு மகா சர்பத்தினது வேகத்தினைத் தீர்க்கவல்ல சமர்த்தரும் உண்டு. பஞ்சேந்திரியங்களது கர்வத்தினைத் தீர்க்கவல்லவர்கள் அபூர்வமென்று சொல்லியபின், தர்மவாத்சல்யத்தால் தபோதனர் முதலாகிய யோக்ய ஜனங்களை நிந்திக்குமவர், விலங்கினோடொப்பர் என்று சிரேஷ்டி பஹு தூஷணம் பண்ண, பிரம்மசாரியும் அவர்களிடத்தில் கோபம் வேண்டா, யோக்யற்கு ஆச்ரிதரிடத்து குணதோஷ சிந்தை இல்லை என்று, உபசம வசநம் சொல்லிய பின், சிரேஷ்டி சமீபஸ்தராகிய ஜனங்கள் சொல்லுவார்.

இந்த பிரம்மசாரி மகாபுருஷன், ராகத்வேஷமோககர்வாஹங்காராதிகள் சிறிது மில்லை என்றும், ஆதித்யன் உதய காலத்தும், அஸ்தமன காலத்தும், சிவந்திருத்தார்ப் போல, யோக்யருப் பிரசம்சித்த விடத்தும், நிந்தித்த விடத்தும், ஏகரூபமாகி இருப்பார்கள் என, பிரம்மசாரி சொல்லுவான், சகல வஸ்துக்களினாலும் சம்பூர்ணமானது பூமி. இதனை வாதத்திரயங்களால் தரிக்கப்பட்டது. இவை இரண்டினையும் ஆகாசம் என்னும் மகாபுருஷனால் தரிக்கப்பட்டது. இவை யனைத்தையும் அனந்த ஞானிகளால் ஏக க்ஷணத்தில் காணப்பட்டது. ஆதலால் ஆத்மாக்களிடத்தில் பிராப்தர் கர்வம் பண்ணினார்கள். கர்வம் பண்ணில் சகல குணங்களும் நாசத்தை அடையும் என்றனன். சிரேஷ்டியும் நமஸ்கரித்து, மகா சந்தோஷ ஹ்ருதயத்தனாகி இங்கே எழுந்தருளி இருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து ஆஹாராதி தானங் களையும், பண்ணிச் செல்லும் நாளுள் சொல்லுவார். தேவ பூஜையும்,

குருக்கள் முதலாயினாரை, யோக்ய பிரகாரத்தினாலே, விநயம் பண்ணுதலும், ச்ருதங்களை அத்யயனம் பண்ணுதலும், பிராணி சம்யமமும், விஷய சம்யமமும் என்னும் த்வாதச சம்யமங்களிலடக்கமும், அஷ்டமி, பூர்ணை முதலாகிய பர்வங்களில் உபவசித்து, தர்ம தியானங்களோடு கூடிய தபசும், சத்பாத்திரங்களில் பண்ணும் தானமும் என்னும் இவ்வாறினையும், நாள்தோறும் 'பரமாகமத்தில்' சொல்லும் விதி தப்பாமற் செய்து வரும் க்ரஹஸ்தனது கிரஹமே பவித்ரமானது என்றும், இந்த நியமத்தில் நடவாத கிரஹஸ்தன் மனை, ச்மசானத்தோடொக்குமென்று சொல்ல, பிரம்மசாரி சொல்லும்.

ஜயினோத்தமனே, மகா தன்யனாகின்றனை. ஸ்வர்ணரத்ன முதலாகிய தனம் உள்ளவர்களுக்கு, இக லோகத்தில் சுகமல்லதில்லை. சம்யக்த்வ மென்னும், தனமுள்ளவர்க்குப் பிறப்பு தோறும், திவ்ய சுகங்களையும் அனுபவித்துக் காலாந்தரத்தில் மோக்ஷ சுகத்தினையும் தரும். ஆதலால் நீ மகா தன்யனாகின்றனை என்று பின்னும் சொல்லுவான்.

லோகத்தில் அக்ஞானிகள் அநேகருண்டு. உதர பூரணார்த்தமாக வர்த்திக்கும் வரிலும், பரோபகாரத்தினையும் பண்ணி ஆத்மார்த்தமாகிய, தர்மங்களையும் செய்து, வர்த்திக்கும் மொருவன் சர்வ ஜீவன்களிலும் உத்தமன், பரோபகாரமின்றி உதரபூரணமாக வர்த்திக்குமவர், எறும்பு முதலாகிய ஜந்துக்களோடொப்பர் என்று, விருஷபசேந சிரேஷ்டியை, பிரசம்சித்துச் செல்லும் நாளில் ஒருநாள், சிரேஷ்டி அதிகமாக நித்திரை பண்ணுகின்றமைக் கண்டு, மாயா பிரம்மசாரியும் இந்த அச்வத்தின் மேல் யேறி, ஆகாசமார்க்கத்துப் போகின்றனன். இதன் குணம் அறியாமையில் மிகவும் பிரஹரிப்ப, ப்ரஹரம் சகியாமல் விசுதலும், பூமியில் விழுந்து, ஆர்த்தத் த்யான தத்பரனாகி, மரணமடைந்து, துர்க்கதி பிராப்தனாயினன், அச்வமும், பூர்வ வாசனையால் விஜயார்த்த பர்வத சித்தகூட சைத்யாலய மடைந்து த்ரிப்ரதட்சணம் பண்ணி தேவன் சன்னிதியில் நிற்ப, இந்த அவசரத்து சிந்தாகதி, மனோகதிகளென்னும் சாரண முனிகள் சித்தகூட சைத்யாலயமடைந்து ப்ரதட்க்ஷிண, ஸ்தவன ப்ரணாமாநந்தரம் முகமண்டபத் தெழுந்தருளியிருப்ப, வித்யாதர ராஜா ஒருவன் ஜினாலயமடைந்து அபிஷேக அர்ச்சனானந்தரம் விசோதி பரிணாமத்தனாகிப் பகவானை நமஸ்கரித்துப் போந்து முகமண்டபம் அடைந்து குருபக்தி பூர்வமாக, சாரண முனிகளை நமஸ்கரித்து, தர்ம ச்ரணானந்தரம், அச்வ விருத்தாந்தத்தினை வினவ அவதி ஞானசகிதராகிய சிந்தாகதிகள் இதனது சகல விருத்தாந்தத்தினையும் அருளிச்

செய்து, இந்த அசுவ நிமித்தமாக சூர்ய கௌசாம்பி நகரத்து ஜைனோத்தமனாகிய விருஷபசேன சிரேஷ்டிக்கு மகோபசர்க்கம் வர்த்தியா நின்றது. அதனால் இந்த அசுவத்தினை உபலாலனம் பண்ணிக் கையால் மூன்றுபிரகாரம் அடித்து இதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு போகிப் புண்ணியார்த்தமாகவும், ஜின தர்ம பிரகாரார்த்தமாகவும், உபசர்க்க நிவாரணார்த்தமாகவும், போவீராமின் என்று அருளிச்செய்தபொழுதே, அசுவமேறி ஆகாசமார்க்கத்து வருகின்ற அவசரத்து இப்பால் ச்ரேஷ்டி நித்திரை நீங்கி எழுந்திருந்து அச்வத்தையும், மாயா ப்ரம்மசாரியையும் காணாமல் அத்யந்தம் விஷண்ண ஹ்ருதயத்தனாகி, அஹோ! யான் பண்ணிய துரித கர்மோதய மிருந்தவா. அச்வ நிமித்தமாக ராஜா அவச்யம் சிரச்சேதனம் அல்லது வேறொரு ஆக்ஞையும் பண்ணுகிறதில்லை என்று சிந்திப்பான்.

இவன் ஒருவன் பண்ணிய சுகதுக்கங்களின்து அனுபோகம், அனுபவிக்கும் அல்லது தேவர்களாலும் நீக்குதல் அரிதென்று நிச்சயித்து, ஸ்வபார்யையை அழைத்து, நமக்கு மகோபத்ரவம் வந்தது. நீ வ்யசன முறாமல் தான பூஜைகளை தவிராமல் நடத்துவாயாக என்று, சன்மார்க்க உபதேசம் பண்ணி, சந்திரன், ராகு கேதுக்களால், மறைக்கப்பட்டும் மறையாத சிறிதிடம் கொண்டு, ஜகத்தினைப் பிரகாசம் பண்ணினாற் போல, பவ்ய ஜீவன்கள் உபசர்க்கம் வந்தவிடத்தும், உள்ளது கொண்டு நல் அறத்தினை ஒழியாமற் செய்வாரென்றும் போதித்த, அவசரத்து ஒருவன் வந்து, பரிஹாசம் பண்ணிச் சொல்லுவான். உன்னுடைய குரு மகா யோக்யனென. சிரேஷ்டியும் அக்ஞானியாகிய ஒருவன் அபராதம் பண்ணில் ஆர்ஹதமார்க்கஸ்தராயினவர் கட்கெல்லாம் அபராதம் இல்லை, அதன் போல, சமுத்திரத்தில் ஒருவன் மரணம் அடைந்தானென்று, ஜலம் நித்யமும் துர்கந்தமும் மாகாதவாறு போலவும், தர்ம பிரகாசம் இன்றி இருத்தலும், தபோனுஷ்டானங்கள் நிரவத்யமாக அனுஷ்டித்தல் கூடாமல், சலனம் வருதலும், சத்ய வசனங்கள் குறைந்து, அசத்தியம் மிகவும் வர்த்தித்தலும், பூமி விளைவுங் குன்றி, திவ்ய ஔஷதங்கள், ரஸவஸ்து, அன்னபானம், முதலானவை சக்தி ஹீனமாதலும், ராஜா செங்கோல் முறைமை இன்றி, மித்யா சாஸ்திரங்களை நம்பி ராஜ நீதிகள் சிறிதுமின்றிக் கொடுங்கோன்மையே செய்தலும், பிராம்மணர் தங்களுக்கு யோக்யமாகிய தர்மானுஷ்டானங்களை தவிர்த்து, ஆயுதாதிகளையும் தரித்துப் பரசேவை பண்ணுதலும், மது மத்ய மாம்சங்களைப் போஜித்தலே தர்ம மென்றும் சன்மார்க்கத்தைத் தூஷணம் பண்ணுதலும், தபோதனரை தூஷித்தலும். முதலாகிய துராசாரங்களுக்கு முக்கியனாதலும், ஸ்திரிகள் வசனங்

களில் புருஷர் ஒழுகுதலும், தபோவேஷம் தரித்தவர்களை, மாய்கையோடு கூடி வர்த்தித்தலும், சாதுக்களை, துராசாயிகள் நிந்தித்து தாங்களே லோகத்துக்கு முக்கியரென்று சொல்லுதலும், யுகத்தினது விசேஷத்தினாலும், பாபாதிசயத்தினாலும், ச்ரோத்தாக்களுக்கு, உபதேசம் பண்ணுவார்கள். ஹேயோபாதேய மறியாமல் தத்வோபதேசத்தை. மாறுபாடாகச் சொல்லுதல் ஜினதர்மத்திற்கு அப்ரகாசத்தையும், அபவாதத்தையும் பண்ணுமது என்று, கலியுக விசேஷத்தினைச் சொல்லிய பின், சிரேஷ்டி சடுதியில் சைத்யாலய மடைந்து, தேவதா ஸ்தவநாநந்தரம் சிந்திப்பான்.

உபசர்க்கம், துர்ப்பிக்ஷம், மூப்பு, அசாத்யமான வியாதி, வந்தவிடத்து பரலோகார்த்தமாக சன்யாச விதியால் சரீரத்தினை விடுதல் சல்லேகனை யாகும் என்று நிச்சயித்து பகவதர்ஹத் பரமேஸ்வரன் சன்னிதியுள் நின்று ப்ரதிக்ஞைப் பண்ணுவான், எனது உபசர்க்கம் நீங்குமளவும் சதுர்விதாஹார நிவிருத்தியாகும் என்று சன்யாசம், பஞ்சகுரு ஆத்மன், சாக்ஷியாக கைக்கொண்டு பரமாத்ம த்யானம் பண்ணியிருந்த அவசரத்து அச்வ விருத்தாந்தம் கேட்ட ராஜா அதிகுபிதனாகி விருஷபசேன ச்ரேஷ்டிக்கு சிரச்சேதம் அல்லது ஒரு ஆக்ஞையுமில்லை என, ராஜா சமீபஸ்தராகிய ஜனங்களும் அப்படிச் செய்யத்தகும் என்றனர். ராஜா தார்மிகனானவிடத்துப் பார்ச்வவர்த்திகளா மப்படியாவர். பாபியானவிடத்துப் பாபிகளேயாவர். ராஜா யாதொன்றை வர்த்தித்தான் பிரஜைகளும் அப்படிச் செய்யுமென்று நீதி சாஸ்திரம் சொல்லும்.

தளவரன் யமதண்டனை அழைத்துச் சொல்லுவான், நீ நம்முடைய புத்ர நிர்விசேஷமல்லது வேறொருவன் அல்ல. ஆதலால் விருஷபசேனனை சர்வாங்கச் சேதனம் பண்ணி ஜடிதி நம்முன் கொண்டு வருகவென்று போதிப்பான். தர்மத்தை ஆரம்பிக்கும் இடத்தும் தனுசு கொடுக்குமிடத்தும், கன்யாதானம் பண்ணுமிடத்தும், தனம் தேடுமிடத்தும், சத்ருவைக் கெடுக்குமிடத்தும், அக்னியை அவிக்கும் இடத்தும், வியாதிக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுமிடத்தும், காலக்ஷேபம் பண்ணக்கடவர்கள் அல்லவென்று சொல்லி யமதண்டனை ஏவ, அவனும் அதிபயங்கரமாகிய ரூபம் கொண்டு உபசர்க்கம் பண்ணச் சென்றவிடத்து சாசன தேவதைகளால் ஸ்தம்பிக்கப்பட்டனன்.

இந்த அவசரத்து வித்யாதர ராஜா அச்வமேறி வருகின்றவன் ஜினாலயத்தை த்ரிபிரதக்ஷிணம் பண்ணி தேவனது சன்னிதியில் இழிந்து நின்றனனாக, ஜயிவோத்தமனாகிய ச்ரேஷ்டியது விரத மகிமையைக் கண்டு

தேவர்கள் பஞ்சாச்சரியத்தினைப் பண்ணி சிம்ஹாசனத்தின்மிசை வைத்துப் பாற்கடலில் ஜலங்களால் அபிஷேகம்பண்ணி திவ்ய வஸ்திராபரணாதிகளால் அலங்கரித்துப் பூஜித்தனர்.

இந்த விருத்தாந்தம் கேட்ட ராஜா, அஹோ நமக்கு அனர்த்த காரணமானதென்று சொல்லுவான். எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யானை, எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் தேர், பதினெட்டுக் கோடி ஜாத்யச்வம், எண்பத்து நான்கு கோடி காலாள், மகுடபந்தனராகிய ராஜாக்கள், முப்பத்திராயிரவர், மிலேச்ச ராஜாக்கள், பதினோராயிரவர், வித்யாதர ராஜாக்கள், நூற்றொருபதின்மர், கணபத்த தேவர்கள் பதினாயிரவர், சுபத்ராதேவி முதலாகிய தேவிமார் தொண்ணூற்றாராயிரவர், சரீர வைத்யர் முன்னூற்றறுபதின்மர், மடையர் முன்னூற்றறுபதின்மர், ஜீவரத்னம் ஏழு, அஜீவ ரத்னம் ஏழு, திவ்யநிதி மூன்றரைக்கோடி, பந்துவர்க்கம் இவை முதலாகிய சகல போகங்களையும் உடைய சக்ரவர்த்தி பரதேச்வரன் லோபாதி ரோகத்தால் தனக்கு ப்ராதாவும், சரம தேஹதாரியுமாகிய, பாஹுபலி குமாரன் மகிமை அறிந்தும் அவன்மீது சக்ரத்தினைவிட சக்ரபங்கமும், அபகீர்த்தியுமானவாறு போல, யான் விருஷபசேன சிரேஷ்டிக்கு, உபசர்க்கம் பண்ணியதென்று தன்னை நிந்தித்து, சீக்கிரம் ஜின சைத்யாலய மடைந்து, கரகமல முகுளிதனாகி நமஸ்கரித்து, அக்ஞானியாகிய வென்னாற் செய்யப்பட்ட அபராதத்தினை க்ஷமித்தருள்வாயாக வென, சிரேஷ்டியும் எனது ஜன்மாந்திர கர்மமல்லது உம்மால் வேறொன்றுமில்லை யென, இந்த அவசரத்துச் சிலர் சொல்லுவார், உமக்கு வந்த மரணம் ஜினமார்க்கத்துக்கு, நீ யொரு சிந்தாமணியாகையால், தேவதைகள் ரக்ஷித்தன ரென்ன, சிரேஷ்டியும் சொல்லுவான். புண்ணிய மகிமையே தப்பாது, புண்யஹீநமான விடத்து, யாவராலும் நீங்குதலரிது த்ரிசிகரி என்னும் கிரிதுர்க்கம், வனதுர்க்கம், ஜலதுர்க்கம் என்னும் இவைகளாலும், க்ஷுத்ர வித்யை, எழுநூறும், மகாவித்யை ஐந்நூறுமாக, ஆயிரத்து இருநூறு வித்யைகளாலும், இந்திரஜித் முதலாகிய புத்ரர்களாலும், குபேரசமான ஐச்வர்யத்தினாலும், நிறைந்த லங்கேச்வரன் அர்த்த சக்ரவர்த்தியாகிய ராவணன், புண்ணிய ஹீனமாக நாசத்தை அடைந்தனன். ஆதலால் ஊழ்வினை, யாவராலும் விலக்கலரிதெனக் கேட்டு, சிரேஷ்டியை ராஜாவும், நகர ஜனங்களும் ப்ரசம்சித்துப் பூஜித்து, ஜினதர்மம் அல்லது ஆத்ம ஹிதம் இல்லை என்று சொல்லுவார். ஐஸ்வர்யங்களையும், போகோபபோகமாகிய, சுகங்களையும் புத்ர, மித்ர களத்ர பந்துக்களையும், ராஜேந்திர, தேவேந்திர, தர்மேந்திரரூபமாகிய, மூன்று சக்கர போகங்

களையும் அனுபவிப்பித்து, மோக்ஷத்தையும் தருவது வேறொன்றுமில்லை என்று, மித்யாத்வராகாதிகளையும் விட்டு, ஸ்வபுத்திரனுக்கு இராஜ்யபதம் கொடுத்து, சுதண்ட ராஜா, மந்திரி சுமதி, ராஜ ச்ரேஷ்டி சுரதேவன், விருஷபசேனர், முதலாகியவர்கள் ஜினதத்த பட்டாரகர், ஸ்ரீபாதத்து ஜின தீக்ஷையைக் கைக்கொண்டனர்.

சமுத்ரதத்தன் முதலாயினார் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுபபரிணாம மடைந்தனர். ராஜ பார்யை விஜயை, மந்திரி பார்யை குணஸ்ரீ, சிரேஷ்டி பார்யை குணவதி முதலாயினார், அனந்தஸ்ரீகள் என்னும் ஆர்யாங்கனைகளிடத்து தீக்ஷித்தனர். கமலஸ்ரீ முதலாயினார் சிராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். இந்த விருத்தாந்தம் கண்டு, எனக்கு சம்யக்த்வம் த்ருடமானதென்று, வித்யுல்லதை சொல்லக் கேட்டு அர்ஹதாசரும், தேவிமாரும் அநேகபக்தி பூர்வமாக ச்ரத்தை பண்ணி எங்களுக்கும் அனுமோத மென்றனர்.

குந்தலதை சொல்லுவாள். இந்த விருத்தாந்தம் தேவரீர் அருளிச் செய்த அஞ்ஜன சோரன் விருத்தாந்தம் முதலான சர்வமுய அசத்யம். என்னாற் கைக்கொள்ளப்பட்டதும், அனுமோதமில்லை என்று சொல்லக் கேட்ட ராஜாவும் மந்திரியும் சொல்லுவார். ப்ரத்யக்ஷ கதையினை, பாபிஷ்டை குந்தலதை அஸத்ய மென்கின்றனள். ப்ரபாத சமயத்து, நிக்ரஹம் பண்ணுவோம் என்றனர். சோரன் துர்ஜன ஸ்வபாவமிருந்தவர் என்று சிந்திப்பான. ஜகத்தில் சகல பிராணிகளுக்கும் உபகாரத்தைப் பண்ணும், சத்புத்திரரைக் கண்ட விடத்து, துர்ஜனர் ப்ரீதியும் த்ருப்தியும் அடையார். அதென்போல சகல புவன ப்ரகாசியாகிய ஆதித்யன் முன் இருளானது ப்ரகாசமும், பரிபூர்ணமும் எய்தாதவாறு போல வென்று சிந்தித்தனன்.

உதிதோய மகாராஜாவும், மந்திரி சுபுத்தியும் ஸ்வக்ருஹமடைந்தனர். சோரனும் தனது கிருஹம் அடைந்தனன். அர்ஹதாசர் ச்ரேஷ்டி, மித்ரஸ்ரீ, விபுலஸ்ரீ, நாகஸ்ரீ, பத்மஸ்ரீ, பத்மலதை, கனகலதை, வித்யுல்லதை, குந்தலதை, இவர்களும், மனோகரம் என்னும், நாலாம் சாமத்து பகவானுக்கு, பஞ்சாம்ருதங்களால் அபிஷேகம் பண்ணி, அஷ்ட விதார்ச்சனானந்தரம், பகு விதமான ஸ்தவன மாலைகளாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, நமஸ்கரித்து, ஸ்வக்ருஹம் அடைந்தனராக, உதயகாலமாதலும், தேவபூஜானந்தரம், ராஜா, மந்திரி முதலாயினாருடன் கூட, அர்ஹதாசர் ஸ்வக்ருஹமடைய ச்ரேஷ்டியும், மகாநிதி கண்ட தரித்ரன் போல, மகிழ்வெய்தித் தன் கிருஹமடைவித்துச் சொல்லுவான்.

தேவனே நீசனாகிய எனது கிரஹத்துள், எழுந்தருள யான் மகாதன்ய னாயினேன் என. ராஜாவும் சத்தர்ம பந்துவாகிய உமது கிருஹம், நமது கிருஹமல்லவோ வென, தேவரீர், ஆச்ரய விசேஷத்தினால், அருளிச் செய்கின்ற துல்லது மகுடபந்தனராகிய மண்டலீகரும், காண்கைக்கரிய மகாராஜனே. யான் பண்ணிய புண்ணிய மகிமையால் எழுந்தருளினது, எனக்கு ஸ்வர்க்கம் லகுவானதென்று ஸ்துதித்து, ரத்னங்களாலும், ஸ்வர்ணங் களாலும், முத்துக்களாலும், திவ்ய வஸ்திராபரணங்களாலும், சிறப்புச்செய்ய, மகா சந்துஷ்டனாகி, ச்ரேஷ்டியை நோக்கி, இராத்திரியில் நீயும், ஸ்திரிகளும் நிச்சய ரூபத்தினால், சொல்லிய சம்யக்த்வ கதையினை, நிந்தம் பண்ணிய பாபிஷ்டை நிக்ரஹ யோக்யையாகும். உன்முன் நிக்ரஹம் பண்ண அழைப்பாயாக என்று சொல்லுவான். "துஷ்டையாகிய பார்யையும், ரகஸ்ய வசனங்களைப் பலர்க்கும் சொல்லும் மித்ரனும், சுவாமி த்ரோஹம் பண்ணும் ப்ருத்யனும் (அடிமை), சர்ப்பத்துடன் கூட வசித்தலும், யமனோடே கூடி வர்த்தித்தலோடொக்கு" மென்று சொல்லக்கேட்டு, குந்தலதையைக் கொண்டு வந்து ச்ரேஷ்டி, ராஜாவின் முன் நிறுத்தச் சொல்லுவான். சம்யக்த்வ ரூப மாகிய சத்ய கதையினை நீ அசத்யமென்ற காரணம் என்ன என, அவளும் சாஹசத்துடன் நின்று சொல்லுவாள். ராத்திரி சொன்ன தர்ம கதை, ஜின மார்க்க விருத்தாந்தமாகிய, விரதாதிசயமல்லது வேறொன்றும் அல்ல. யானும் சம்யக்த்திருஷ்டியே என. யாது காரணமாக சிரத்தை பண்ணாதிருந்தனை என, என்னாலும், ரூப்யகுரசோரன் சூலாரோபிதனாகியது முதலாக, சகல விருத்தாந்தமும் அறியப்பட்டது. யானும் ஐயினனுடைய புத்திரி. ஜின மார்க்கம் அல்லது அன்ய மார்க்கங்களும் யான் அறிவதில்லை. யான் அனுமோதம் பண்ணாத காரணம், இவர்கள் ஜின மார்க்கத்துண்டாகிய சகல விருந்தாந்துங்களையும், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்துப், இந்த மூர்க்கர் சம்சார பாதகத்தினை தவிர்க்கின்றிலர் இல்லை.

சம்சார பாதகமாவது அனாதியிலே தொடங்கி வருகின்ற, கர்மநோகர்ம பரத்ரவ்யங்களது, சம்பர்க்கத்தால் தனது தன்மையிழந்து, இவற்றது நீக்கத்து ஆத்மன் தனது தன்மை பெறாவற்றாகியும், ஜன்மம் தோறும், கிரஹிக்கப்பட்ட சரீர அளவிற்றனாகித் தன்னாற் செய்யப்பட்ட, புண்ணிய பாபங்களது விளைவில் சுகதுக்கங்களை, அனுபவித்தற் கிடமாகிய நரகசுரநாரக திர்யக்கதி எனும் சதுர்க்கதிகளில் ஜனன மரணாதிகளால் தூஷிதமாகி, ஸ்வபாவத்தினால் ஆகாராதிகளால் உத்பவிதமான ராகத்வேஷ, மோஹ, மதஹார்ஷ, மாத்சர்ய யங்களால் தானும் தனது மல்லாத பரத்ரவ்யங்களின் மேல் அஹங்காராதி களால் அதி திருடமாகப் பரிகிரஹித்தலாலும், மித்யாத்வ கிரகஹணங் களாலும், தூஷிதமாகி, புநःபுந: சம்சார சக்ரத்து பரிபிரமியா நின்றது அசுத்த ஜீவனாகும். இப்பெற்றியான கர்மத்தினது ப்ரக்ருதியறியாமல்

அக்ஞானிகள் த்ருடதரமான சம்யக்த்வமின்றி, நிஷ்பிரயோஜனமான காயக்லேசத்தினையும் பண்ணி, நிந்த்யமான சரீர போகங்களில், மோகத்தினைத் தவிர்க்கின்றிலர். சம்யக்ஞானிகள் உபாதேய ரூபமாகிய பாவனையால் சம்சார சரீர போகங்களில் நிர்விண்ணராகி த்ருடதரமான வைராக்கிய புத்தியினை உடையராகி, தர்ம த்யானத்தாலும், சுக்ல த்யானத்தாலும், சுவர்க்காபவர்க்க சுகங்களை அடைகின்றனராதலால் இவர்கள் ஹேய ரூபமாகிய, மோஹ பாசத்தில் மயங்கி, அவியினது ரசத்தை அறியாத பூனைப் போலப் பல சாஸ்திரங்களை அறிந்தும் உபாதேயரூபமான சம்யக்த்வ க்ரஹணத்தில் த்ருடமிலர். ஆதலால் யான் இவர்கள் சொல்லிய சகல விருத்தாந்தங்களையும் அஸத்ய மென்றும் அனுமோதம் இல்லை என்றும் சொன்னேன் என அர்ஹதாசர் முதலாயினவர்களும், எங்களுக்கும் உபாதேய ரூபமான சம்யக்த்வத்தில் த்ருடமில்லையோவென, உங்களுக்கு த்ருடமுண்டாகில் சகல வஸ்துக்களையும் தானபூஜாதிகளும் பண்ணிப் புத்திரர் கையில் தங்கள் விபவத்தையும் கொடுத்துத் தபோவனமேற வருக வென்ற குந்தலதையது த்ருடதரமான, வைராக்ய வசனத்தைக் கேட்ட ராஜா முதலாயினார் ப்ரசன்ன ஹ்ருதயத்தினராகி, சம்யக்த்வ சிந்தாமணியாகிய குந்தலதையது வசனமே, வைராக்ய காரணமாகி, உதிதோதய மகாராஜன், சுபுத்தி மந்திரி, அஞ்சன சோரன், அர்ஹதாசர் முதலாயினார், ஸ்வபுத்ரர்களை, தங்கள் பதங்களில் ஸ்தாபித்து, பகவதர்ஹத் பரமேச்வரனுக்கு, மகாபிஷேகாதி மஹோத்சவங்களைப் பண்ணி, குணதர பட்டாரகர் ஸ்ரீபாதத்து, ஜினதீக்ஷாப்ராப்தராயினர். சிலர் ச்ராவக விரதம் கைக்கொண்டனர். சிலர் சுப பரிணாமமடைந்தனர். ராஜபார்யை லக்ஷ்மி முதலாயினார், மந்திரி பார்யை, அர்ஹதாசர் பார்யைகள் குந்தலதை முதலாயினார் எண்மரும், உததிஸ்ரீ கவென்னும் ஆர்யாங்கனைகள் சமீபத்து, தீக்ஷாப்ராப்தராயினர். சிலர் சிராவகவிரதம் கைக்கொண்டனர். ராஜா முதலாயினார் தபோதிசயத்தால் சுவர்க்கமடைந்தனர்.

க்ரமேண மோக்ஷமடைகுவரென்னும் கௌதம சுவாமிகள் அருளிச் செய்யக் கேட்டு, சிரேணிக மகாராஜன் முதலாயினார் சம்யக்விசுத்தி அடைந்தனர்.

கௌமுதி கதா சமாப்தா